THE ZAMORIN'S COLLEGE MAGAZINE

19 JAN 1951

EDITOR :—(ENGLISH SECTION)
S. K. SABHAPATHY, M. A., L. T.

Vol. XXII DECEMBER No. I
1950.

Published by K. S. Krish[illegible] M. A., L. T., Principal, The Zamorin's College, Calicut and printed by [illegible]. Krishnan at the Empire Press, Calicut.

CONTENTS

ENGLISH SECTION

			PAGE.
1.	The Founder's Day Celebrations—S. K. Sabhapathy	...	1
2.	The Brahmin in History—K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T.	...	5
3.	A Mystery Solved—V. Gopinath Menon. I Class.	...	7
4.	How I Fell "In Love and "Out" of it—R. Sivaramakrishnan I Class	..	8
5.	An Alphabet of Good Sayings—S. R. Ramachandran	...	9
6.	A Programme for the Youth—Pazhayanur Rama Pisharody	...	10
7.	An Excursion—Philip Kurien, I Class	...	13
8.	The Noble Principal—N. Raghunatha Rao, I Class	...	15
9.	The Marvels of Science—P. B. Subramanian, I Class	...	17
10.	Funny Advertisements—U. Balagangadharan, I Class	...	18
11.	Power Supply in our State—N. Lakshmanan, II Class		19
12.	The Chess—Board Islanders—P. R. Venkitakrishnan		21
13.	"A Miser Reformed"—P. S. Rajan		24
14.	Mahmood—P. S. Vijayam, Old Student	...	27
15.	Hobbies—V. S. Ramaswamy I Class	...	29
16.	Pantalayini—Broadcast Talk— K. S. Krishna Iyer, Principal	...	30
17.	Ourselves—C. Ramani II. Class	...	35
18.	Bernard Shaw, the Iconoclast—Sree Devi Kurup	...	37
19.	A Sunset—P. Malathi Devi, I Class	...	41
20.	The Senior Debating Society—M. K. Kumaran (Secretary)		42
21.	The Junior Parliament—Kumaran Vellody (Clerk of the House)	...	43
22.	College Sports & Games—K. K. C. Nambiar	...	44

UNIVERSITY LIBRARY
19 JAN 1951
MADRAS

H. E. THE GOVERNOR OF MADRAS,
who inaugurated the Founder's Day.

THE FOUNDER'S DAY CELEBRATIONS

The Founder's Day of the Zamorin's College was inaugurated on the 10th of October this year by His Excellency the Maharajah of Bhavnagar, Governor of Madras. The Hon. Mr. K. Madhava Menon, Minister for Law and Education presided and the Hon. Mr. Justice P. Govinda Menon, Judge of the High Court of Judicature, Madras, delivered the Commemoration Address. We are deeply grateful to them all for their graciousness in accepting our invitation.

A unique and memorable feature of the occasion was the presence of His Highness the Zamorin Rajah himself in the College and we are grateful to him for his kindness in agreeing to associate himself with the function.

The long awaited and eagerly expected 10th of October dawned bright and gay. The otherwise sombre and rather serious atmosphere of the College underwent a thorough change. The whole place had put on a festive appearance. Imposing arches adorned the gates of the College. Festoons and flags were evident all along the drive and at the entrance to the great Hall.

At sun-set the whole place was brilliantly lighted up. The Hall itself looked like Aladdin's palace. The decorations were in the hands of the well-known artist of Malabar, Sri C. P. Raman Nair, our former drawing master. He and his able assistants were able to transform the place overnight into a veritable heaven on earth!

Bright and joyous faces jostled along the narrow verandhas from an early hour, looking very self-important and busy. The boys had discarded their books, the girls their shyness and the masters their seriousness. The teachers and the taught mixed freely with one another and all artificial distinctions between persons and persons were forgotten for the time being.

The day's programme was scheduled to commence exactly at 6 p. m. but students and guests began pouring in several hours earlier. The College Volunteer Corps and the members of the staff had a busy and anxious time of it seating the guests. It was well nigh impossible to keep seats reserved for distinguished visitors unoccupied for any length of time. It was an arduous and very delicate task, for feelings were bound to get ruffled at the first false note, but it was managed with great tact and good humour by all concerned.

H. H. the Zamorin Rajah arrived a little before six and was cordially received at the entrance to the hall by the Principal and Members of the Board of Management. He was then conducted to his seat on the dais, all the guests and students dutifully standing and was profusely garlanded. His Highness looked cheerful and happy and was evidently pleased with all that he saw.

Soon after, the Hon. Minister, Mr. K. Madhava Menon and Mr. Justice P. Govinda Menon, both of them distinguished 'old boys' of the College, arrived and were duly received at the gate. Mr. A. K. T. K. M. Gupthan Nambudiripad garlanded the Minister and Mr. N. Govindan Nair, the Judge.

H. E. the Governor himself arrived at 6-5 p. m. and was received in the portico by the President and Members of the Board of Management. After introductions were over, H. E. inspected a Guard of Honour provided by the Boy

Scouts of the College. He was then conducted to the decorated platform and was garlanded amid resounding cheers by Principal Krishna Iyer.

The day's programme opened appropriately with a prayer song in Hindi by three sweet-voiced girl students of the College. This was followed by a recital of a few verses in Sanskrit, composed by Sri D. Rama Variar for the occasion, offering a a welcome to His Excellency, the Governor.

The President of the Board of Management, Rao Bahadur K. P. Krishnan Nair, in a short speech welcomed His Excellency on behalf of the Zamorin Rajah.

H. E. The Governor then delivered his speech in a rich manly voice which resounded through the length and breadth of the Hall.

H. E. the Governor's Speech

Mr. Chairman and my friends,

I consider it a privilege to have been invited to this function today, for the fame of this institution is not only known in the state of Madras but also throughout this country. We are met here today to do honour to the founder of this college, Sir Manavikrama Raja, of Calicut, who started this institution in 1877. I have been reading an account of his life, but to an audience in this town it would be needless for me to repeat his many accomplishments and his achievements. This college was founded by him in 1877 as a school and has rapidly progressed since then to its present status as one of the premier institutions on the west coast. It numbers among its old students some of the prominent men not only on the west coast, but throughout India. It is by quality and not so much by quantity that we judge such institutions. One of the most common boasts of our country, I think, is that we have a population of nearly 350 millions; nor is this boast confined to the country generally. It is quite common to hear such and such a person declaring that 10 or 15 or 20 millions of people, as the case may be, will not allow this or that to be done, or, are insistent on such a demand being met. This method of assessing our wealth by the counting of numbers, appears to me, to be entirely wrong. It is not these millions or crores alone who give the country its importance. Our standing in the world is not judged by these millions but by the character and integrity of its people, and above all, of its leaders. We are judged by the number of such men and women who can give a correct lead to the rest of their fellow-citizens. We have to accomplish many things in this country and if we are to do it successfully we need not merely the material wealth which we can command, but what is more important, a proper lead given to our people by its natural leaders. By its natural leaders, I mean those who have had the good fortune of passing through a college like this. For institutions of this nature not merely provide the necessary amount of knowledge and learning in the sciences and the arts which help to earn our living hereafter. Institutions of this kind stand for progress and for the search for truth. They serve to develop our character and self-discipline and above all to instil in us that spirit of humanity and sympathy to our fellow-men which is the hallmark of educated men. This is the tribute which I would like to pay to the founder of this college. For as long ago as 1877, when our country was still under foreign domination, he realised the need for education on these lines for our younger generation. He realised the need for such enlightened and liberal education if our country was finally to attain its proper status.

The west coast of Madras state and especially this area has long enjoyed a

UNIVERSITY LIBRARY,
19 JAN 19
MADRAS.

The Hon. Mr. K. Madhava Menon,
who presided over the Founder's
Day Celebrations.

rare reputation for its high standard of education and the enterprise of its residents and if this region has enjoyed this reputation it is due, in a great measure, to our early pioneers in the field of education like Sir Manavikrama Raja. It is a fashion sometimes to decry the efforts made by these early leaders, particularly because they had to work within the limits of their times and the circumstances of that age. The life and the work done by the founder of this institution should be a sufficient answer to such critics.

The results achieved by that work in this college should be sufficient to move such critics to admiration and praise.

I join with you all in paying this tribute to him and in wishing this college many more years of service to the youth of this country.

JAI HIND.

H. E. was loudly cheered at the conclusion of his speech.

The next item was a Music Recital, vocal and instrumental, by some of the past and present students of the College, at the end of which, the Principal proposed a vote of thanks to H. E. and to the Zamorin Rajah. The time was now about 6-50 and H. E. and party left the Hall. Soon after, H. H. the Zamorin Rajah also left and the Hon. Mr. K. Madhava Menon commenced his introductory speech in Malayalam.

The Hon. Mr. K. Madhava Menon's Speech.

The Minister paid a tribute to H. H. Sir Manavikrama Rajah, the Zamorin who founded this College in 1877 and said that it was the duty of this generation to see that the College was raised to the First Grade, so that it may benefit succeeding generations. He asked those present to take a vow that they would do their utmost in helping this cause While stressing the immediate necessity for raising this second grade College to the first grade, the Minister regretted that Government could not do much in this direction as there were already two first grade Colleges in Malabar—one at Palghat and the other at Tellicherry. In the adjacent districts of Coimbatore and South Canara there were two Government first grade Colleges. At the same time, there were districts like Bellary where there were no Colleges at all. It would not therefore be fair on the part of the Government to endow more Colleges where there were already several while doing nothing for such backward districts like Bellary. The Minister pointed out that it was for the people of the locality themselves to take the initiative in this matter and he closed his introductory speech expressing the hope that they would rise equal to the task.

Two students of the College then recited some verses in Sanskrit and Malayalam in honour of the Founder, composed by Messrs D. Rama Variar and V. T. Vasudeva Panikker. Mr. Madhava Menon then called upon the Commemoration speaker, The Hon. Mr. Justice P. Govinda Menon, to deliver his address.

Mr. Govinda Menon's speech, which lasted for nearly 45 minutes, was followed by another item of music by some of the former lady students of the College. At the end of this, Mr. Madhava Menon made his concluding remarks. The Minister who spoke in English this time, pointed out that unless the Zamorin's College was immediately raised in status, there was the danger of its becoming a 'High School' as per the recommendation of the University Commission recently appointed by the Central Government. This body, he told the audience, had recommended that existing Second Grade Colleges

imparting instruction only up to the Intermediate standard should be classified as 'High Schools' and only colleges having B. A. and higher classes should be graded as 'Colleges'. He revealed that the Central Advisory Board of Education at its last meeting which the Minister himself attended, had decided to accept this recommendation of the Commission. Hence the time at their disposal, the minister urged, was very short indeed and they should bestir themselves in the matter of raising the status of the College without delay.

The Minister recalled with pleasure the days which he himself had spent in the Zamorin's College and exhorted the present students to make themselves worthy of the great traditions and prestige which the College has steadily built up all these years. In conclusion he said "We, the old boys of the College, have a pride in our institution and that pride you must also develop and always be able to say wherever you go 'I was formed in the Zamorin's College. Zamorin's College made me'."

Sri P. Govinda Menon, Member of the Board of Management, proposed a hearty vote of thanks to the President of the evening, to the Commemoration Speaker and to the guests who were present. He read Messages of good wishes which had been received from eminent persons—all friends and well-wishers of the College. Amid resounding cheers, Mr. Govinda Menon announced the receipt of a munificent donation of £ 500 to the College Fund from Messrs. Pierce Leslie & Co.

The next item was a short Malayalam farce in lighter vein entitled "വിരുന്നു വരവ്" written by Mr. M. P. Sivadas Menon and enacted by some old students of the College. Mr. Rajah, playing the heroine, gave a creditable and convincing performance. His make-up was also excellent.

Round about 10. P. M. the function terminated with the singing of the National Anthem.

Long live the Zamorin's College

S. K. SABHAPATHY.

THE BRAHMIN IN HISTORY

I

What Jesus has been to Christianity and Jerusalem, and Muhamad to Islam and Arabia, the Brahmin has been to Hinduism and India. Ever since the ceremony of coronation came into vogue the protection of the Brahmin has been an integral part of the coronation oath. The ceremonial installation of every Zamorin comes to a close with his solemn promise in the presence of the Alvancheri Tamprakkal that cows and Brahmins will be protected. Helpless against brute force but indispensable to the state as the custodian and guardian of the accumulated wisdom of the past, the Brahmin attained to his honoured place in society not by usurpation but by service, not by arrogance but by humility and sacrifice.

But for him India would not have become famous for its learning and culture. The Wisdom of the East flowed towards the West from two fountains. China and India. The former emphasized the material, the latter the spiritual, aspect of civilization. Though the non-Aryans had their own monumental achievements, as evidenced by the relics of Mohenjo Daro, their genius very often lost itself in emotional extremes and extravagance. The cold rationalism of the Aryan, as represented by tne Brahmin, checked the easily excitable volatility of the Dravidian, and inseminated those virtues of deliberate self-control and uncompromisingly logical ratiocination, without which no progress is possible and no science and philosophy can ever thrive. It is not a mere accident that the superstitions of India are pre-Aryan, while its philosophies are post-Aryan.

Even in political history the role of the Brahmin has by no means been insignificant. We have a number of imperial Brahmin dynasties like the Sungas, who patronized Kalidasa, the Kanvas who succeeded them, and the Andhras who ruled the Deccan from sea to sea. But the achievement of the Brahmins has been greater as preceptors and ministers remaining in the background than as rulers in the limelight with all the pomp and paraphernalia of royalty.

Everyone knows that Arjuna's greatness was in the main due to Drona. Any school boy will tell us that without the Brahmin Chanakya there would have been neither Chandragupta Maurya nor the mighty Mauryan Empire. It was the Brahmin who converted the Apollo-worshipping Greek into the Vaishnava Hindu and transformed the savage Hun into the glorious Rajput. If the efforts of the Brahmin king, Dahir of Sind, had been vigorously seconded by his subjects Islam would not have planted its banner on the banks of the Sindhu. If only the rank and file of the Hindus had listened to the counsels of the Brahmin Devala and accepted his *smriti* by taking back the hundreds of thousands who had been compelled to embrace Islam India would not have had the seemingly insoluble Hindu-Muslim problem now. It is well-known that Sivaji owed his inspiration to the Brahmin Ramdas, and the Maratha Empire from Kashmir to Kumari was the work of the Peshwas.

Local history has the same tale to tell. But for Ramayyan, Travancore would have remained a petty state and been overwhelmed by the Mysorean avalanche that swept down upon it after his death. He was to Martanda Varma much more than what Chanakya had been to Chandragupta. If during the dark days of the Mysorean occupation the Zamorin had only chosen to adopt the advice of Swaminatha Pattar Karyakar, instead of allowing himself to

be beguiled by Diwan Kesava Pillai of Travancore, he could have retained his ruling powers and the Rajapramukhship of of Kerala might have been the privilege of Nediyiruppu, not of Venad. On behalf of his master the Brahmin minister interviewed the Tiger of Mysore in his den and persuaded him to reinstate the Zamorin and order the governor of Calicut to hand over the treasury to him. But as return to Calicut involved war with Travancore and Kesava Pillai was the Travancore Diwan, the Zamorin rejected the proffered hand of friendship. Hence it was that Tipu, who had vowed the destruction of Travancore, proclaimed a jihad against the Nayars as a nation of oath-breakers.

Even in Malayalam literature the Brahmin has made his mark. We cannot think of Trichur Puram without calling to mind the Venmanis. Tolan, Punam and Puntanam have made their own contributions. The father of Tunjan, who introduced Kilippattu in Malayalam, and of Kunjan, the king of satire, are supposed to have been Brahmins. And both of them owed their rise to fame to the Brahmin chief, Devanarayanan of Ambalappuzha. No one has excelled the Miltonic profundity of Ulloor or the Dickensian humour of P. G. Rama Iyer.

The Brahmin is however very often condemned as the author of the caste system. But ignorance alone can attribute its evolution to him. It was the product of socio-economic forces over which he had as much control as over the rising and setting of the sun. The social exclusiveness, which is very often ascribed to him, is not his monopoly; nay even in enlightened Kerala no one can be found so ready to hobnob with the Christian and the Muslim, not to speak of the Cheruma and the Pulaya. In the villages he is blamed as the author and promoter of temple entry; while the pseudo-educated classes denounce him as the creator of caste, the uneducated classes curse him as its destroyer.

It is indeed true that very few non-Brahmins have become Brahmins. But how many have really desired it? No monastic system, ancient or modern, in the East or the West, can show anything more rigorous or exacting than the discipline of a Brahmin's life. He is a priest indeed, but not merry. The (*dinacharya*) of a Brahmin combines the asceticism and effacement of the monk with the arduous duties and cares of a householder. From the worldly point of view, the Brahmin's life with all its poverty is not at all attractive. Luxury and indulgence have no place in it. Truth is the Brahmin's goal, the conquest of the mind his delight, and silence his relaxation. It is more easy for a Brahmin to become a warrior or trader than for a warrior or trader to take to the life of a Brahmin. Hence it is while Dronas, Chanakyas, Ramayyans, and Swaminaths have been numerous there have been only one Viswamitra and one Satyakama. And they are half mythological, half historical !

K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T.

(To be continued)

A MYSTERY SOLVED

By

(V. Gopinath Menon, Junior Intermediate)

Last summer vacation I felt a great desire to visit my village in which we had some property.

My village, Melattur, is a very small place hidden away among the hills of the Western Ghats.

The "out-housers" had gone away for a few days. I was feeling very lonely but the Sexton Blake books I had brought with me made my stay endurable.

I felt dull. So I chose a book from the shelf and settled myself to read. The book was "The woman in white". It was frightful but at the same time thrilling. I was so deeply buried in my book that I had no idea what the time was. I glanced up at the little time-piece on the mantel-piece and I found to my surprise that it was already past midnight. I decided it was high time I was in bed and asleep. I slipped into my night dress and crept into bed. Everything was so still I could hear the great grand-father clock ticking away. I went on thinking of the book I was reading and could not compose myself to sleep. Suddenly the ominous howl of a fox rent the air and was soon followed by the hoot of an owl from a neighbouring tree. I began to feel nervous and hugged my pillow closer and drew the blanket over my head. I felt so hot that quickly put out my head again and glanced through the window. A powerful light struck right into my eyes!

I knew that the light came from the out-house; but had not the tenants gone off to some place? Perhaps they had returned. I went to the window and looked out. Everything outside was quiet and the place was as silent as a grave. Oh! the unexpected light gave me the creeps. My first instinct had been to scream and call for help. But my curiosity to find out all about the light got the better of me. I began imagining all sorts of fair prospects before me in a detective agency, if I could only find a solution of this mystery.

Thus backed by my imagination I went out of the house armed with a walking stick and a small pen-knife which I always carried about. If it came to the worst, I thought I would at least knife the criminal.

I walked quietly up the steps hoping that the burglar or who ever it was would not get a warning of my approach and slink away, for that would spoil my adventure. Without making the least noise I walked into the darkness groping along the walls until I came to the door of the room with the light. My word! was not I surprised to find not a soul in the whole room? Perhaps the intruder might be standing behind the door waiting for me to come in, and then might suddenly pounce upon me. I stepped in cautiously but even then the room remained noiseless as ever. Then I thought, perhaps he had gone to some other room. I searched high and low for the culprit but found none. I wondered how the light came and examined the main switch; but everything was all right. Suddenly it occurred to me that I might look at the switch in the particular room. Behold! the switch is on and there sleeps a mother squirrel with two of her babies in a cosy nest. I found that the switch was very loose and due to the weight of the squirrels the light was on!

When I came home I told this funny mystery to all my brothers and sisters and we had a good laugh over it. Alas! if I could only have foreseen what was the matter, I would not have made such a fool of myself by trying to invade a happy family of squirrels with walking sticks and pen-knives.

HOW I FELL "IN" LOVE AND "OUT" OF IT

(R. Sivaramakrishnan — Junior Intermediate)

My friends used to give me novels to read — mostly what they called "love stories". But those books did not affect my moral principles because I never bothered to understand the inner meanings in them, conveyed by certain sentences. I read books mainly for their style. In fact, I never believed there was any inner meaning at all to the sentences.

I was reading a particular book when, for the first time in my life, I came across the phrase, "fell in love with". I had then, no idea what the phrase actually meant. I simply thought that it was an idiomatic phrase for the word, "loved". So, I imagined that I had learnt a new idiom in English.

One day I had a quarrel with one of my friends. Words ended in blows; and being physically the stronger, I got the better of my opponent. He promptly complained to the head master of the school.

The next day, the head master called an assembly of the high school-students and asked me to appear on the plat-form. There I was questioned and cross-questioned by the head-master. But I answered him with great calmness.

In the end, the headmaster said, "This being the first time that such a complaint has been brought against you, you will be excused, but you must beg pardon of your opponent before this assembly for having caused so much trouble".

To beg pardon of my opponent! And to do so before this large gathering of my friends and class-mates! I would rather have begged his pardon a hundred times in private; but to beg his pardon before so many students was too much for me; yet, I had no other go!

So, in short, assuming an air of non-chalance, which I was far from feeling, I turned to the assembly and said very reluctantly, but very loudly, "Ladies and gentle-men, I am really sorry for having caused so much trouble In fact, I have *fallen so deeply in love* with my friend after our quarrel yesterday, that I am not at all ashamed of having to beg his pardon.

Before I had finished, the hall rang with laughter. Instead of using the simple words, "I love my friend very much", I tried to make use of my "idiomatic language". But I was ridiculed. Unable to bear the jeers of my school-mates, especially of the girl-students, I rushed down from the plat-form and ran out of the place as fast as my legs would carry me, firmly making up my mind never again to make use of the phrase "TO FALL IN LOVE WITH" or to do it in real life either.

(AN ALPHABET OF GOOD SAYINGS.)

By

(S. R. Ramachandran.)

Action is thy duty, fruit is not thy concern.
Beware of little expenses, a small leak will sink a ship.
Cut thy coat according to thy cloth.
Do not attempt to shine on borrowed feathers.
Eat to live, and do not live to eat.
Frugality is the supporter of generosity.
Give every man thy ear, but few thy voice.
He that lieth with dogs shall rise up with fleas.
In the deep unwritten wisdom of life there are many things.
to be thought which cannot be taught.
Judge not, that ye be not judged.
Keep time, never be ashamed of doing right.
Look before you or you will find yourself back.
Many a little makes a mickle.
Never say die or despair.
Only after the well is dried we know the worth of water.
Pluck at a gown of gold, you will get a sleeve of it.
Reading alone is of little use unless we think of what we read.
Seek not happiness too greedily and be not fearful of unhappiness.
Take care of the pence and the pounds will take care of themselves.
Use thy spare time for thy self-development.
Venture not upon the threshold of wrong.
Want of punctuality is a want of virtue
(E) Xtend to everyone a kind salutation.
You pluck all good cheer, and be centres of joy.
Zealously labour for the right, success is sure and certain,

A PROGAMME FOR THE YOUTH

"The old order changeth, yielding place to new
And God fulfils Himself in many ways."

This little article is written by one belonging to the old order, and when he addresses himself today to his young friends of the College, he does not, and he has no businesss to, forget that he himself left the portals of his educational academy nearly four decades ago, when India and the world were quite different from what they are today. India was then a land of "slaves" under the yoke of the foreigner, and every "slave" was vying with the other in the art of "slaving." Every *badasahib* was irradicated in the belief that nothing was better than the Union Jack for himself and his progeny. His idea of his own country was profane, and in his desultory opinion any one who drudged for the glory of the "white man" was alone irreprovable, because he was sure that his posterity was secure with the 16" gun of the Britisher behind him. And as for the large mass of people, they never thought or felt as members of one community. There was nothing like a nation, and the prognosis of the *badasahibs* was that such a conception, *India a Nation*, was impious and doomed to failure.

Castes, creeds, communities, communal fights, festive incidents, and many other social factors had activated animosities to such an extent that the "white man's burden" became heavy, and he naturally claimed more and more of implicit obedience to his iron yoke. It was deep chaos under the apparent cosmos, and the foreigner was happily fishing in the troubled waters, because he found that even the middle classes were aping him, aspiring to lead the same idle, luxurious nonchalant life of the *badasahib*. In fact, the whole country had been stultified.

Then came leaders after leaders who began to speak of *nationality* and of the people uniting against the white man and his stooges. Annie Beasant kindled the fire of freedom in the manner of the West. Great Indians like Swami Vivekananda said, "Let the Lion of Vedanta roar! Let me tell you, strength, strength is what we want," and ultimately Gandhiji also came into the field.

Naturally, things have changed, and India, or the Indian Union as it is now called, is supposed to be different from all that today. The Great Father of the Indian Nation called halt to all that old order, because the Lord God wanted to fulfil Himself through this "little" Great Man (Mahatma). Gandhiji said that Indians should change their ways, their habits and their beliefs, and that they should not ape the foreigner. He said, "India is definitely a nation," and he laid down certain national laws to be observed by Indians. He proposed that we give up the luxuries of modern life and retain the spiritual peace of our ancients. For him there was no *via media* between Indian nationalism of the purest type and the pseudo-nationalism of the moderners, as the latter was according to him nothing but an exhibition of the weakness of the flesh. He blamed the modern generation for growing up discontented, foregetting the principles of plain living and high thinking. He blamed the youth of our country for its "silver screen" ideology. He argued with the

youth that there was no fun in blaming the system of distribution for all the ills of this country, when they themselves did not contribute to the cause of production as much as they expected to get out of the society to which they belonged. He told them that the character of the people of the country alone was important in building up a national charactor. He insisted on a high standard of character for his followers and for the entire country. He idealised his own life and placed it as an example before the country. He pursued his purpose obdurately, and may of his followers who were paying only lip-sympathy to him, waited for the day when the ' order would change". The Great Man disappeared, and the "order changed" again, and the country is once more steeped in chaos.

Some of our elders repeat in place and out of place that India, though materially backward. is spiritually leading the world. It is true, a Budha was born in India, a Gandhiji too; but it is also true that the spirituality of the Budha was murdered in India alone, as also the body of the Mahatma. Of course, India is a land where "isms" thrive like mushrooms. But "isms" are not going to produce, neither slogans, the fairylands that our youth witness on the silver screens.

Unless the youth of our country are prepared to work very hard in an organized manner, casting off their indolence and without complaining, no revolutions or redistributions will give them any good. As the irreproachable Patel said the other day, production must precede distribution. What is the use of talking of distribution of wealth, when the country has no wealth at all? India is essentially poor. Look at our masses! They are in rags, emaciated, ill-fed, and hungry-looking. Except for a few Tatas, Birlas, Dalmias, Maharajas and Zamindars, the country is absolutely poverty stricken. The need of the hour is the utilization of the entire manpower for producing more and more. Every young man, nay, every man young or old, must work, and work more, and produce more in materials goods. There could not be any excuse for non-workers. It is this lesson that must go deep into the minds of the youth of this vast country. Our genuine national leaders like Nehru and Patel tell us this. Lack of public spirit is another damaging factor in our national life today. Perhaps, our long servility produced in us this deliterious effect. But at least now, when our hard won freedom is being challenged on all sides, we should caution ourselves. We should have better sense of our national wealth and national properties.

Even a single example should open the eyes of our youth to the national calamity that awaits us. Look at the way in which we use our public roads, the railway compartments, the public tanks and the other public places! It will be shocking to any decent foreigner to see these. Each man in these public places thinks of 'just finishing hls affair', allowing the devil to take care of the needs and conveniences of the others. Moreover, is it not a matter of shame to our sense of justice that we do not encourage the public officials to discharge their duties? Again, for example, think of the ticket-collectors of the railway department. Are we not encouraging ticketless travel by our indifference to justice or even by our active sympathy with the culprit, forgetting that every such act ultimately tells not merely on the national character of our young men, but also on our national exchequer?

Look at our manufacturers, many of them, who mind only their profit and not the goodwill of the public! They rarely think of building up a reputation which will pay them rich dividends hereafter, incidentally also increasing the prestige of the Indian goods abroad. Every international incident, though far away frem our frontiers, is made an excuse to increase the prices of even minor agricultural products

of our villages. It would seem as if everybody wants to be rich overnight, no no matter what happens to his neighbour. Little is it realised that unless the total wealth of the country increases, the individual will not be benefitted in the ultimate analysis. Adulteration, false weights, false measures, inferior stuff labelled as better ones, these common dishonesties in trade will undermine the commercial morality beyond compare. Think of the thousands that dicd of *"beri beri"* last year due to the adulteration of mustard oil in Northern India! Is this the New India for which our elders worked and sacrificed? The youth of the country have a great responsibility in this matter. They can educate the masses against the bad ways of the merchants, and also tell the dishones merchants to behave better. They could themselves set examples of better conduct by engaging in trade and by doing things properly. They could actively non-cooperate with the evil in society. They could abandon the evils like smoking, and thus reduce the national loss.

The youth of today will be the plllar of tomorrow's national life. By forgetting the idea of self-aggrandisement and by emulating the examples of those great sons who have made enormous sacrifices to build up the Independant India of our prayers, young men can make our future bright. They could look squarely at the face of snobbery; they could put down the nepotism of some of our rulers, they could encourage those who want to assert their individuality against the spurious assumptions of some of our officials; nay, they could work wonders to produce conditions to make India a happy country. The lack of national character which is observed in our midst today can be ruthlessly wiped out by our young men if they have the determination that way.

Looking at the turn of events in our country after obtaining power, our young men should be feeling ashamed of their elders! Most of these "elders" are now engaged in campaigning against one another and attributing the worst forms of corruption and bribery. They are so callous that they do not mind what their own men think of them and how they will be treated out of their office when that situation arises. Our young men can make these snobs understand and behave better. They could form associations to arraign these characterless public men, instead of allowing the charges to remain neglected and the public form unhealthy conclusions.

The young, lofty-minded students of our Colleges who are bubbling with enthusiasm and who expect a new order in India should remember that they themselves have to be creative in spirit. They are now in the training field. If they really want a better life for themselves and their progeny, they should do hard and sustained work, they should forget to repeat shabby slogans, they should not be led away by false prophets, they should acquire thrilling character, thorough honesty and ennobling public spirit, and above all, they should think of their country more than of themselves. That way lies the happy future.

PAZHANNUR RAMA PISHARODY

UNIVERSITY LIBRARY.
19 JAN 1951
MADRAS

EXCURSION PHOTOS

Santhi iketan, Ooty.
—Photo By P. B. Subramanian.

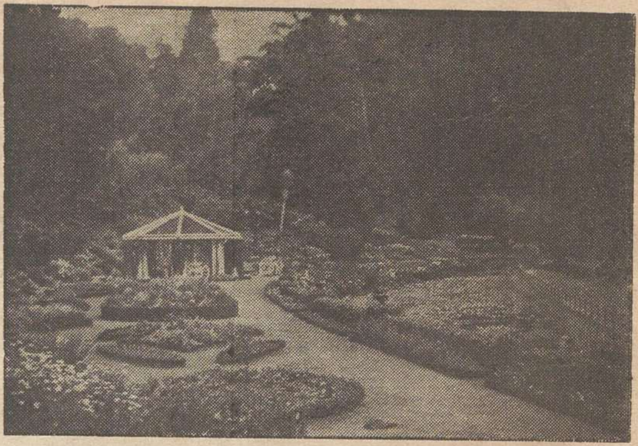

Botanical Gardens, Ooty.
—Photo By P. B. Subramanian.

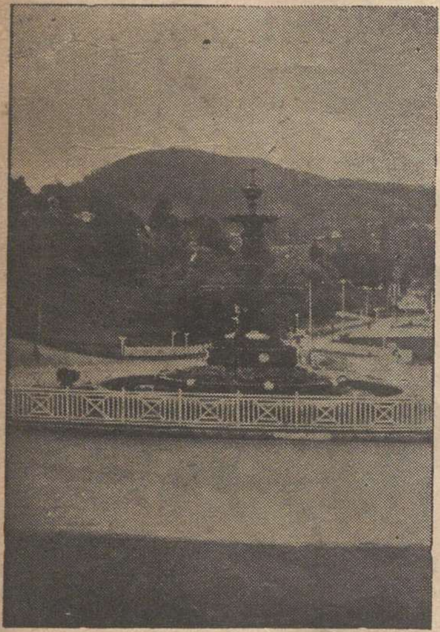

Charing Cross, Octy.
—Photo By P. B. Subramanian.

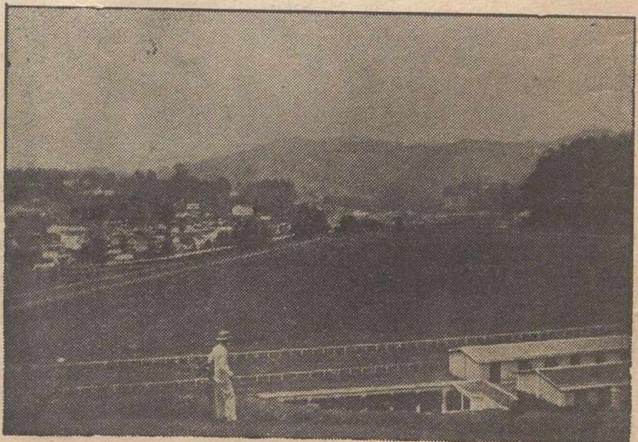

Race Course, Ooty.
—Phto By P. B. Subramanian.

AN EXCURSION

By

Philip Kurien I U. C

We, the scouts of the High School, decided to go for an excursion to Kotagiri, a place near Ooty. There were fourteen of us including our Scout master and one of our Rev. Fathers. With the necessary equipments, we went to the school on the evening of the fourth September. We put our luggage in a cart and started walking to the station, which was close by. Having reached there, we carried our own things to the platform ourselves. We got into one of the compartments and no one troubled us for a few stations. We had the carriage all to ourselves and our joy knew no bounds. We cracked jokes and laughed and spoke all together. As the train moved on, we began to sing, blow the bugle and beat the drum which we had taken along with us. None of us thought of sleeping during the whole night. It would be a waste of precious moments, we felt.

At 1—30 at night we reached Coimbatore where we had to get down. We carried our luggage to the third platform where the train to Mettupalam was to come. The train was scheduled to leave only at 4—30 A. M. So we had ample time to do whatever we liked. All the big boys joined together and sauntered about the place looking very important. We, small fellows with our master, went to see the town. We were surprised to find the shops kept open throughout the night. We had to go outside the station through underground ways. We bought some fruits and sweets. After seeing the place we returned to the station where our Rev. Father and some scouts were waiting for us.

After some time the train came and we all got into it. In the morning we reached Mettupalayam. The next train to Coonoor was waiting on the other platform. This train was of a special kind. It had canvas instead of wooden windows and the compartments were very small indeed. The engine too was very small but very sturdy. As the compartments were already nearly full, all of us could not get accomodation in one compartment. So we had to sit in different carriages. From this train we took some food which we had brought. At 7—30 A. M. the train left Mettupalayam. It went very very slowly. After going about a furlong there was the cog - rail, like the crank wheel of a bicycle. This enabled the train to climb the mountain. There were many sharp turnings and steep mountains on both sides of the rail. Water was rushing down the mountain sides. The train steamed through long tunnels which were very dark.

After three and a half hours we reached Coonoor at 11–A. M. We got down at Coonoor railway station and on enquiry we came to know that the bus for Kotagri was only in the evening. We visited Sim's Park at Coonoor and returned at twelve. Then we took our meals from a hotel, returned to the station and rested for a while. In the bus we had to go in two batches. I was in the first batch and this batch had to take the luggage of everyone. After two hours journey, we reached West Brook. There was a huge building on the top of a mountain where there were only two Rev. Fathers staying. This was to be our residence during the visit. We carried everything into the building. On looking out of the windows we saw that the whole landscape was covered with mist and we

began to shiver with cold. We wore our sweaters and prepared coffee. After some time we heard the whistle of the second batch of scouts and responded with our whistles. Thus they were able to reach us by hearing our whistle call. All of us took coffee and wandered about the place, free as air. The compound was full of pear trees and we plucked and ate a few fruits. Due to the severe cold we were not able to eat much though we were generally greedy fellows. After some time we returned to our rooms. Five rooms were given to us for our use. One we used as dining room. Two separate rooms were given to our master and Rev. Father. We occupied the other rooms. We were divided into two groups each under a leader. Each group was to do cooking in turn. In the night we went and sat near the fire to warm ourselves. At 8-30 the bugle was blown and everyone rushed to the dining room with their plates. We had a good supper which we enjoyed thoroughly. That night when we went to bed we were a set of tired but happy mortals.

From the next day onwards we had night duty also. We went tracking on the mountains. One day we went to Ooty. Here we visited the Government Botanical gardens and returned to West Brook in the evening. On Saturday morning we gathered many pears and got ready to return to Calicut. We bade farewell to both the fathers and came down the mountain with our luggage. After sometime the bus came and we all got into it. When we reached Coonoor, we visited the Pasteur Institute. In the evening we got into the train and the next morning we reached our homes at Calicut.

What an experience it has been. We felt we had returned from a dream-land. Visions of green gardens and busy thoroughfares, the sylvan surroundings of the landscape at Pykara, not to mention the fashionable race course which existed not far from the humble huts of the Todas—passed and repassed before our minds.

THE NOBLE PRINCIPAL

Krishnakumar was neither studious nor suave in his behaviour. He agreed to join College only to please his father and enjoy the company of his friends. He relished the good things of life, ate good food, dressed himself fashionably and looked his best at all times. He never missed a good show at the local Cinema Theatre or a Sports event in the Town. He liked to catch the attraction of others.

However, he found that he had to "cut" his classes on may afternoons and became less and less serious about his books and other class work. He lagged behind every one else in his composition and his Record work. Though he soon became a leader and well-known figure at College, he was disliked by his Lecturers and the Principal. Every opportunity was, nevertheless, utilised by them to bring home to him the advantage of punctual attendance, attentiveness in the class-room and interest in his studies. They knew that deep down Krishnakumar possessed a clear and sharp intellect and was capable of improvement. The Principal was known to Krishnakumar's family for over two decades and did not want to rebuke him directly or hurt the feelings of his parents.

Krishnakumar's father Devendranath was one of the wealthiest persons in the town and was among the 'upper ten'. No big event came off without his participation in it. He was besides, a man of sterling character and Krishnakumar, being his only son, he was extremely fond of him. He allowed nim to have his own way in everything and as for his monetary needs, gave him whatever he wanted for the mere asking.

Krishnakumar led a care-free and "happy-go-lucky" life fornearly six months after joining College.

The Half-Yearly Examination was on. Suddenly, Krishnakumar's heart sank within him at the thought of the results of the Examination becoming known to his father. He was sure to fail. Till then, he had given false reports to his father that he was at the top of his class and very well-up in all subjects. Now the cat will be out of the bag. Krishnakumar was in a tight corner.

He appeared for the Examination, although he could not answer even one paper satisfactorily. The College re-opened.

A number of their relations had arrived in connection with a marriage in their house and taking advantage of this opportunity, Krishnakumar decided to stay at home. He induced his father to countersign his leave application for a week. He was now anxiously awaiting the College peon and hoped to receive the Progress Report himself.

Ravi was a sincere well-wisher of Krishnakumar's. He was extremely good natured and had an engaging personality. He deplored Krishnakumar's way of life and desired to wean him away from his bad companions. He wanted to correct him without offending him. He liked to apply "the iron hand with the silken glove". Ravi knew why Krishnakumar had taken leave and remained at home through one of Krishnakumar's servants.

Ravi hurried to the Principal and entreated him to intervene and thus bring about a change in Krishnakumar's character. The Principal was noble and had all the wisdom and experience of his age and position in life. He promised to do his best and hit upon a plan.

Immediately he despatched a Peon with the Progress Report and instructed him to deliver it only to Krishnakumar. Krishnakumar, with a sigh of relief, got

the Progress Report from the Peon and quickly tore it to pieces and set fire to it. He was happy and hoped to be free to continue his care-free life for another term.

The next day, the Principal called at their house. Krishnakumar's father and the guests who had arrived were all intimately known to him. He moved with them and talked to them freely and all were happy. Krishnakumar alone avoided the Principal and was nowhere to be seen in the house. After tea, the Principal took Krishnakumar's father into a near by room and spoke to him earnestly for a few minutes.

As is natural, the father raged and grew furious at the conduct of his son but the Principal quickly pacified him. Krishnakumar was called in. After much persuasion by his relatives and trembling with fear, he meekly went forward. He dared not look up and simply hung down his head in shame before his father and the Principal. He suddenly burst in to tears and confessed his fault. He craved their indulgence and begged for forgiveness. As luck would have it Ravi dropped in just then and all the three cheered up Krishnakumar and helped him to regain his lost self respect.

From that day, Krishnakumar was almost a new man, quickly transformed into a bright, studious youngster. The Lecturers were happy and amazed to see the great change in him, while his college mates predicted that he would top the University Examinations.

***　　***

It was a red letter day in the history of the College and to Krishnakumar and his parents when they saw from the results that Krisnnakumar had passed with the first rank and he would be getting Prizes and a Scholarship for higher studies.

Krishnakumar realised that wisdom was really above riches and felt himself deeply indebted to the nobility and high character of the Principal.

By N. Raghunatha Rao,
First Year Class.

THE MARVELS OF SCIENCE

By

P. B Subramanian,

(First Year Class)

Who, indeed, can ignore Science today?

We are all living in the "Atomic Age" as it may well be called. During the ten-thousand years of human civilization, Science has advanced considerably. It has influenced the progress of humanity greatly. But, during the last 150 years, Scientfic progress has become explosive and dangerous. In the beginning, Scientific discoveries were used only for constructive purposes; but, later on, they came to be employed for destructive purposes. Science was made a mere slave in the hands of Scientists, to destroy their enemies. Thus, the Atom Bomb and the Hydrogen Bomb are destructive forms of Atmoic Science. The Radio, the Motor Car, and the Aeroplane are inventions which increase the welfare of the Nation, and they may be called Constructive forms of Science.

Dalton, in his famous Atomic Theory, told us that Atoms are the most minute particles of matter, and they cannot be split any further, into simpler substances. But, Scientists of the present age have proved Dalton wrong, and they say that Atoms can be split into simpler substances, which yield tremendous energy. This energy is made use of for the manufacture of Atom Bombs, for wholesale destruction.

Let us turn the pages of Science through five centuries and examine the various changes that took place in its progress during those years. Let us peep through the inventions of some of the great Scientists, such as Marconi, Edison, James Watt and the Wright brothers, in the field of mechanical Science, and Simpson, Harvey and Pasteur, in the field of early Medical Science. Let us ask ourselves: What was the condition of man, during the pre-scientific ages? What is the condition of man, now? In the pre-scientific age, men had no Motor Cars, Areoplanes or the Radio and they did not dream of that mysterious force called Electricity. But, in the present times, Scientists have harnessed Electricity, Steam and the Atmosphere for their researches, and these things are slaves in the hands of Scientists.

Science laid the paths to civilisation. We say a country is civilized only when that particular country is Scintifically advanced. We, who live in an age of Science, live in an environment totally different from the pre-scientific age.

Let us trace the growth of the mechanical marvels of Science. The Telephone found on the desks of Offices is a monument to the memory of Graham Bell. Now-a-days, we can speak to any one in any part of the World through the Telephone. Of those five Scientific Wonders of the Modern World, the Telephone, the Gramaphone, the Radio, the Motor Car and the Aeroplane-the most amazing, both in achievement and progress, is surely the Radio. Even in our own age, when broadcasting and the Radio have become a part of our life, there is still a thrill of wonder when we hear a man speak to the whole World. Marconi was its inventor.

Man's conquest of the new element, air, is thrilling, when we hear the fact that the

first flight was made with a machine, much heavier than Air, in 1930. This achievement is made possible by the labours of the American brothers, Orville and Wilbur Wright.

Electricity has become, more or less, a domestic and industrial slave. Michael Faraday, Luigi Galvani and Edison made this possible. Fraday's invention of the induced currents, the discovery of the Dynamo, the current Generator and Edison's invention of Electric Lighting, after a very long and patient research, have paved the way for future researches in Electricity. The progress of future research tends, not to diminish, but to enhance and glorify the labours of these mighty inventors.

Locomotion is another factor that interested Scientists. James Watt invented the Steam Engine, which was improved by his successors. Science has advanced a great deal in Agriculture and Industries. Lastly, in the Medical Science, the discovery of Chloroform and Bacteria is most important. The harmful Bacteria, which are the great enemy of human life, were discovered by Louis Pasteur. In the olden days, patients used to die of pain, even after a successful operation. This was remedied by the invention of anaesthetics by James young Simpson.

FUNNY ADVERTISEMENTS

By

U. Balagangadharan J. I.

"Wanted a partner, ready to invest Rs. 10,000 in business for a firm in Cocanada now. *Apply sharp.*

"Pauper" & Co., Cocanada."

(P. B. 20,000)

*** *** ***

Applications are invited from, Unmarried, Hindu, Non-Brahmin, Scheduled caste candididates who have passed M. A. (Hons) (Economics) of any recognized University, in the year 1938, with a working knowledge of Shorthand & Typewriting for the post of a Cashier in an excellent firm at Ludhiana. Age: should not be less than 37 but below 38. Persons having good personality only need apply. Security Rs. 3,000 only. Applications should accompany a postal order for Rs. 5 (uncrossed). Salary Rs. 70-3-150. Post temporary, but likely to be made permanent.

Apply to:

Liquidation & Co., Ludhiana.

POWER SUPPLY IN OUR STATE

N. Lakshmanan, II U. C.

Electricity has now become a necessity in every walk of life. It forms the real backbone of the country's Industrial and Agricultural development. It is thus of paramount importance to set this on a proper and sound basis, so that the country's national prosperity, in future, may rest on a solid foundation.

In the first place, the development of Hydro-Electric schemes in the Madras Province has progressed to a certain extent in recent years. The schemes so far completed by our State are the Pykara, Mettur, Papanasam and South Madras. Each of these stations is provided with one or more reservoirs. Unfortunately, there are serious handicaps such as lack of proper implements which have made the construction of additional reservoirs rather slow.

The Madras State entered into the development of Hydro-Electric schemes in 1927 and for the first time in 1933 completed the first stage of thc Pykara Hydro-Electric project in the Nilgiris followed by the development of the Mettur and Papanasam projects in 1937 and 1944 respeetively. In 1946, a new chapter was opened in the history of power development with our Government's plan to double up the power generated by the State.

Now let us consider the new projects of the state, namely, the Pykara and the Moyar schemes. In 1933, the waters of the Pykara river in the Nilgiris was tapped. At its origin in Mukurti basin a dam was constructed for the Mukurti Reservoir. This is situated at about twenty miles from Ooty and part of the waters of the Pykara river was taken by a channel to a forebay constructed at Glenmorgan, some twelve miles off Ooty. The head works at Glenmorgan has a small reservoir. Pipe lines are run down from here to the power house at Sringara on the Mysore side of Nilgiris. The vertical height between the forebay and the power house being 3074 feet, a pressure of over 4000 pounds is forced down. The total length of this pipe line is more than 10000 feet, that is, 600 feet longer than the Sivasamudram project. From the head works, the power house is reached by the Ooty—Calicut road covering about forty miles passing through Gudalur and Teppakad. A quick access is provided with a ropeway trolley communication to the power house from the head works. This runs parallel to the pipe lines, at an inclination of forty degrees, the slope being one in one.

Two pipes were originally run to feed three turbines. Every pipe is divided into three branches, each feeding three water wheel alternators. Each generating set produces 6250 Kilowatts power. In the next stage, in 1946, one more pipe line was laid and two additional generating sets of 10000 K. W. were installed. Production shot up to 40000 K. W.; that is an output of 185 million units per annum. The Pykara project was connected up with Mettur first and then Papanasam. The power house at Sringara supplies Malabar, Coimbatore, Nilgiris and portions of Madura district. Sir C. P. Ramaswamier was responsible for sponsoring this scheme.

A third stage in the progress of the scheme is the newly proposed dam close to the Ooty—Calicut road which is being constructed to form a lake between the Mukurti dam and this project. Further, it is proposed to install two extra pipe lines from Glenmorgan to Sringara power house providing three new generators of 13000 K. W. water wheel alternators. This will be completed by 1952.

The used up water in the power house at Sringara is intended to be pumped on to a new project at Moyar, twelve miles off Sringara on the Mysore border. The Moyar scheme will be provided with a reservoir. The vertical height betwen Sringara and Moyar is about 1000 feet. Three generating sets of 12000 K. W. capacity will be installed, which will provide twice the present power by 1953. The scheme is estimated to cost 385 lakhs of rupees. When connected with Ramapadasagar, Sivasamudram, and Pallivasal schemes, this will help to raise the total output to 100000 K. W. for our state.

It is necessary to protect our Industries with Hydro-Electric power as it does not yield either coal or petroleum. The interest of our state is to supply every nook and corner with electricity, which will make Madras a model industrial state in India. It does not stop with the development of power alone. Let us hope that electric power would be provided not only for the important towns but also for the most remote villages in our state.

Two men, one of them renowned for his meanness, went into an inn for a drink. The drink was about to be paid for, when the mean man spoke out, "Look here," he said, "I've been staying at your place for two months. You've looked after me splendidly. You've taken me to theatres, and you've always paid for everything. Fair's fair. You mustn't pay for this drink." "But—" began the other. "No, no," said the mean man, "we'll toss for this drink."

*** ***

The late Lord Halsbury once paid a surprise visit to a lunatic asylum. He arrived unannounced, and said to the attendant, "Good morning, I am the Lord Chancellor."

"Step this way," said the attendant with a smile. "we' ave three more of 'em ere."

*** ***

Two friends met in a smoking compartment.
"Beastly weather," said one.
"Horrible," answered the other,
"How's the wife ?" queried the frst.
"About the same" was the retort.

THE CHESS-BOARD ISLANDERS

By

P. R. Venkitakrishnan

It was a night of unprecedented violence. The incessant pelting of rain, intermixed with blinding flashes of lightning and nerve-racking peals of thunder, coupled with sudden and frequent squalls, having the force to uproot giant trees or shake any man-made structure to its very foundation, caused it appear as if the whole nature, (unmindful of the creations of man or even of God) was going to crumble into fragments. So it was with an extreme feeling of strange indefinable consternation that I went to bed and fell into a deep sleep.

Whether it was due to the terrific effects of the disturbed elements without or due to the fact of my not being able to dissociate myself from the romance of sailing in a medieval type of vessel instead of in a modern liner, or due to both, I felt I was moving in a Schooner that rose and fell buoyantly over a vast expanse of an ocean, with all the sails bulging out in the gentle breeze, looking like a full-breasted swan against the clear blue margin of the sky, when suddeniy the barometer fell and in a short while the sky became overcast and a tremendous gale set in. It soon developed into a tempest of such a great ferocity that in spite of the strenuous efforts of the Captain and his mates and the entcire crew, all control of the vessel was lost and she went and dashed againt a rock and was split. What confusion then followed I am at a loss to comprehend. But soon the boat was lowered and we left the ship with the captain inside his cabin.

Whither we were bound we knew not for who could discern the sign of a land nearby-even if any-in such a gloom as this? But being driven to extremity we had lost the fear of death and what we still expected soon came to pass. The boat tumbled. In one loud voice we all plunged into the sea to try our last chance of battling with the surging waves. I soon missed sight of my companions and I never saw them any more. But to my great relief a dirfting plank blocked my motion and I clambered over it. For many a long hour, the plank supported me and my joy found no bounds when at last my feet touched a shore. Let it be any land. Enough I had been saved. I walked a few paces up the sea-shore and my exhaustion became so great that I sank myself down and got merged into that Elystan oblivion. I knew not how long.

II

But when in my dream I next regained consciousness I was bewildered to find myself closeted in a prison. Beside myself, there was another black old man in the cell. He seemed never perturbed at my being there. As my confusion grew less I half said to myself, "What can be the meaning of this?". At this the old man asked me, "Are you not coming from the other Island?".

"What Island?" I asked.

"The Black Island of Chess" was the reply.

"I know no such Island. What is the name of this place?"

"The white Island of Chess".

"Wonderful Island this! But who are you?".

"I belong to the other Island" he said, "and I serve my King, who is always

at war with the king here, for they cannot exist without that".

" Always at war and they cannot exist without that! " I repeated, " Why so?" I asked.

" Why so ! " he repeated in surprise and after a pause he said, " there is no such question as 'why so' here or in our Island. We obey our respective Kings implicitly and we never ask them such questions and every one of us is prohibited from contradicting the Kings' opinions".

" But may I know ", I humbly asked him " the cause for this perpetual war between you two neighbourning Kingdoms, who ought to exist in mutual friendship for the benefit of both ?".

" Our colour is black ", he said, " and the colour of the people of this Island is white. So how can we exist in peace?

Black is black and white is white

And ne'er the twain unite!".

I asked him, "why not?".

He again repeated my question in surprise and said that I must not ask such questions, for they were against principles.

His every cool - headed answer surprised me a great deal. What places could be these? Two neighbouring Islands, one containing black inhabitants and the other white, governed by two Kings, who were obeyed without questions, without any uneasiness or murmuring!. These Kings to fight without pause because of their difference in colour and no other cause!

" How came you here ?," I asked.

He said he was the war minister of his King and when he came to the White Island of Chess to discover the forces of his adversary, he was arrested and put in prison. At this the prison door opened and a white man dressed in a soldier's garb came in. He commanded me to go with him to the King's Court. So I left the war minister to himself and went out.

III

While I was going with my escort, I thought of the sea and my former companions. I began to prefer even the boisterous sea to this strange Island. I could understand neither the mysterious ways of the war minister nor the wonderful people of this island. Though I asked the minister many a question, he never cared to ask me who I was. But stranger still these Islanders! While I was sleeping without even so much as taking any effort to inquire into my identity, they had removed me to a prison!

My conductor was such a singular person that I had never seen the like of him in my life. The sternness in his look and behaviour can never be surpassed in anyone. When I asked him whether he knew the reason for my arrest or the cause of my summoning before his King, he quickly turned round and commanded me to mind my own business and keep quiet. This unexpected answer stunned me a great deal. When I thought of my future, I began to feel, I was doomed for ever. A King to command and a whole island of subjects to follow him with implicit faith, not even caring to understand that he himself was a human being and was capable of erring, which could not be tolerated in great persons! But I was temporarily relieved by the consciousness that such things do happen everywhere on earth and they are considered to be inevitable.

I was conducted between two rows of white soldiers, fully armed. Every one of them wore a grave and determined face. When I entered the magnificent apartment of the White King, I saw his Imperial Majesty seated on an ivory throne on the other end. Beside him sat his grand and imposing minister. Though they looked well advanced in age, they had all the

energy of youth. I trembled at the sight of the mighty King and his tremendous following. All of a sudden, in a solemn sonorous voice that shook the whole apartment, the King began, "Do not think, your Black King can dupe me! Let him beware that I am not a fool. You must be a very clever man to have slept on our beach to prove your innocence! Have you discovered the strength of my force?".

I felt myself much stupefied. How could I convince him of my identity? If I were to tell him I knew nothing of the Black Island of Chess – my colour being black – he would never have believed me. Or if I were to have told him that I did belong to that Kingdom, I was only making my position deliberately dangerous. While I was thus debating within myself, the King getting irritated persisted, "Have you heard me?".

I could suppress my grief no longer. So I burst into tears and said "I know nothing of the Black Island of Chess, your Majesty".

When the King heard this, he gave forth such a boisterous laugh and said "A capital joke!.........But then who are you?".

I told him my whole history. He heard me with rapt attention and felt much pleased to know that there were other lands on the Globe more spacious than his Island and inhabited too. Shortly afterwards due to his bengin attitude towards me I took bold to move about the island as a friend of His Majesty and he promised to supply me with a ship to go back to my country after his next battle with the King of the Black Island of Chess.

He then took me to a great precipice, overlooking an extensive battle-field checkered with white and black squares and studded with elephants, horses, chariots and soldiers in magnificent martial array, all moving in a measured harmony of an adjusted and a well-understood style. It was a disciplined fight of a very high moral order and which must have cost the two Kings millions of pounds. Men and animals dying in the field seemed the natural order of things there with the sure assurance of reaching God and getting an eternal taste of heaven.

The King burst out into the most hilarious laughter imaginable on surveying the field and flashed out orders to the different units of his army in high ecstasy very often getting down and recklessly plunging himself into the thick of the fight, but his beaming face fell when the battle finally ended in a stalemate and he said to me that even a defeat he would have received with better equanimity, for, that would have given him a greater spur to make preparations for the next fight than such a sort of prosaic end, which dulled the edge of enthusiasm for a long time to come.

During my whole stay in the Island taking lesson from my companion of the cell, the foreign war minister, I never asked the King the cause of this perpetual war lest he should be angry with me. Afterwards in my wakefulness, when things could be gauged in their truer perspective, I understood that the King soon believed my identity because he knew that a native of his island or that of the Black Island of Chess would never under any circumstance deny his birth-place. But even to this day, I have not found it possible to understand it to be unnatural, not to be able to reconcile myself to the reason of this never-ending craze for war between the two neighbouring Kingdoms, even though in a drean, for who can be certain that a vision is not almost always a true mental reflection of the actual!

"A MISER REFORMED"

By

P. S. Rajan

Everyone liked Ramu of our village. He was ever ready to help anybody to any extent, so far as such help did not touch his purse. His name was proverbial for two of his hateful weak nesses his utter miserliness and his frequent absent mindedness. It was even whispered that post cards written to him were redirected back to the sender, with his reply written (in red ink) in between the lines!

Arriving at my village on leave from Madras, I came across Ramu. We had not met for several years and as such the meeting was a source of joy to both of us. He was now a graduate, undergoing the necessary period of apprenticeship as a teacher in the local high school before he could get admitted into the Teacher's College. While conversing with me, he made several very uncomplimentary remarks about the High School. The school being my ALMA-Mater, I resented the remarks. Had it come from any other person I would have answered him with a kick. But to kick Ramu, in the first place, I realized, would lose me the one and only friend in the village. And secondly, I was sure, in my case Ramu would not mind the expense of buying me a cup of coffee provided I managed to convince him I have been really starving for a couple of days.

Finding time hanging heavy on my hands, I one day visited my friend in his school. A crowd had gathered there. In the centre of it was Ramu, garlanded and made much of by a few prominent villagers. Ramu was looking immensely pleased with all that was taking place. I gathered it was a party given to him on the eve of his departure to Madras for his training.

On seeing me Ramu beckoned me to his side.

"Hello, Bobby! Look at this waste. Personally I would have been happier had they presented me with a purse or something", he remarked.

"But all the same you seem mighty pleased". I answered.

"Of course, of course after all, it's not my money."

As we stood thus talking, a gentleman approached Ramu. In a tone of surprise, the new comer enquired of my friend whether it was true that he intended to travel 1st Class to Madras. I expected Ramu's usual answer in the negative followed by a curse for the waster who travels by the upper class when almost all trains nowa-days have III class carriages But this time his answer stunned me. Ramu asked whether they doubted it and produced a 1st class ticket. That indeed, was something of a pleasant surprise to one and all of us. The public had to reverse their opinion

of him. They said Ramu after his graduation had reformed and changed thoroughly.

But his absent-mindedness had taken a worse turn. Even that very day it had been exhibited in his forgetting the name of the organizer of the tea party, the paper on which he had jotted down the points of his speech, the name of the college he was going to join, and to cap all, the name of the very place he was going to. And this last, he told me would have really made him cut a very miserable figure on the dais, had it not been for the timely remark of a bystander that he preferred Madras snuff to the Mangalore variety.

After the function we returned together to my house. A telegram, urging me to proceed immediately to Madras had come there from my head office. Reading it, I told Ramu, that there would be no worry about his absent-mindedness throughout the journey as I would be accompanying him up to Madras. I gave this announcement expecting an outburst of uncontrollable joy from him. But instead his face paled and a frown showed up for a second. I readily guessed the reason.

" You are thinking of the class you are going to travel. Don't worry. I have also decided to travel 1st. Don't mind spending it for your company". I said.

A muffled 'yes' was his reply.

"There will be a big crowd at the station to see you off, I believe" I said.

"No." he replied "I have arranged to leave by an earlier train and they don't know it".

"Atta Boy!" I exclaimed "can't stand the crowd, what? Same here. Your idea is splendid and it just suits me."

Another muffled 'yes' came to my ears by way of reply. 'Look here, cast away that gloomy look of yours. I am with you and shall see that you remember every blessed thing. No more of your absentmindedness".

And at the very first act of his absent-mindedness I could not help him. It happened at the Railway Station when the Ticket Examiner had to be shown the ticket. My friend was searching frantically. Trunks were opened, bags ransacked, the pockets of his coats turned inside out. There was no sign of the ticket. I was also perturbed. To the suspicious Examiner I explained my friend's forgetfulness. I told him I could produce any number of witnesses to prove that my friend possessed a ticket and that I myself had seen it. The TXR grew a little sympathetic and advised my friend to search calmly. Ramu, in the meanwhile, exhausted and tired, had opened his flask to revive himself with a cup of coffee. He graciously invited both of us to partake of the beverage with him and we consented.

As the first cup was poured, out dropped something thick and lo! It was Ramu's ticket, now wet and stained. My joy at the sight of it was immense. What little suspicion the TXR entertained vanished completely. Seizing the ticket he punched it after wiping it with my friend's kerchief. And as he handed the ticket to my friend he said,

"Keep it safe with you, Sir, or you had better give it to your friend's keeping".

Ramu profusely thanked the good fellow for his advice and we got into a comfortable compartment.

When the train began to move I reviewed within myself what would have been our fate had the ticket not been found. I grew so furious at the thought that I decided to read my friend a sound lecture.

"Look here, Ramu", I said, "This absent mindedness will be the ruin of you. Also there was no need for you to purchase a first class ticket How extravagant you have grown!" "Extravagant, you call me? I could get only a 1st class ticket to Madras in my collection of old tickets. And as for my absent-mindedness, I knew well enough where I had the ticket all the time. You see, on a wet and stained ticket the date can never be discerned", he smiled.

So that was that!

The traveller watched the old man going along by the side of the train and every now and then tapping the wheels with a hammer.

"Why do you do that ?" asked the traveller.

"Got to be done," said the old man, "and I'm the man for the job. I've done it these forty-four years."

"Yes, but why is it done ?"

The old man scratched his head.

"Danged if I ever thought of that," he answered.

*** ***

The omnibus was crowded. A Jew rose to surrender his seat to a lady. But before the lady could profit by his politeness, a young man in a loud check cap flopped into the seat. The Jew looked hard at him, trying to show his disgust and anger. The young man returned his look insolently. "What are yuo glaring for ?" he asked.

"You look as if you wanted to eat me."

"Unfortunately," said the Jew, "I am forbidden to eat you. I am a Jew."

MAHMOOD

By

(P. S. Vijayam, Old Student)

Mahmood stood disconsolate on the sea shore gazing at the scene of ruin before him. He was drenched and soaked through the skin, but hardly seemed to notice the fact. A wild despair was in his face, a strange dullness in his heart. He stood brooding over the catastrophe that had befaller him. A storm which had rocked the coast overnight had carried away his fishing boat. It was the prop of his livelihood, for Mahmood was a fisherman. Many a storm had he braved with that little boat. He regarded it more as a living thing than an inanimate object, and would often talk to it about his hopes and fears. And now, it was gone! Yes, that was the end of everything, so for as he was concerned.

Dusk was falling. It was a cold evening in December. A group of Arabs had gathered about the pier. Mahmood saw them at a distance and inconsequently admired their sturdy physique. How jocund they appeared! They seemed to have not a care in the world. Mischief was in their eyes. A smile lit up their dark faces. They began talking animatedly, but Mahmood paid no attention to it, Slowly, he retraced his steps not knowing what to do. His brain was addled. Even to think clearly was an effort. Was there some other means of livelihood, he wondered.

Suddenly there burst into the air the piercing shrieks of a young lad. Mahmood rose from his reverie and gazed in the direction of the sound. Two of the Arabs had detached themselves from their companions. They were dragging by the hand a young lad of eight or there abouts. The Arabs looked fierce. The boy struggled and howled. Mahmood turned his back on the scene. Such sights were quite common. Had he not seen many a boy carried away by such ruffians? But then, he never bothered to interfere, for it was not his business. He brought his mind back to the scene before him. He vaguely remembered that the boy was wearing gold bangles. He could guess what would happen. The Arabs would promptly remove the gold, and in all probablity, do away with the boy, if he proved troublesome. Suddenly, a wild thought struck him. Why should he not join these people, and help them on with the kidnapping? A fat lot indeed had he earned by being so good and kind all his life! He would do it. He would be sure to get at least a square meal out of the adventure and perhaps a portion of the booty, may be—who knows? For a moment however a vision of the pathetic face of the boy flitted acorss his mind, but he chased the thought away. He reminded himself that he did not care what happened to the boy. He had enough worries of his own.

His mind made up, Mahmood approached the Arabs. "Hey! Look here", he said in Arabic, "what about letting me on into this? We will give him a chocolate or a piece of banana and I shall see that he keeps quiet". The offer was accepted "whats your share in this?" they asked. "A quarter of what you get". "And the boy?" "That's not my concern". "That's right then". — And they began removing the bangles. The brutal force with which this was done made the boy howl with pain. As they say, even in the hardest of hearts there is a soft spot. And Mahmood's was by no means, so hard. This pitiful wailing of the boy was too much for him. The milk of human kindness in his heart surged up.

A sudden change came over him. What was he doing? Was he not aiding and abetting a treacherous act? Helping a foreigner to rob and probably murder a child of his country? "Stop!" he shouted out to the Arab, "you shall not hurt him!" He was fully aware of the strength beneath those brawny arms of the Arab, and knew fully well the strange unity of the Arab tribe. If one of their clan should be hurt, all would join up to take revenge. Yet this was India and Malabar. People of his own class dwelt near by. If there was unity among the Arabs there was unity among Malayalis. The Arab raised his hand, and like a lightning the blow landed on Mahmood's cheek. That settled it. "Abdullah," he shouted, "Rahman, Andi, Itoop" and with all his force dealt a stunning blow to the Arab who held the child. With the other hand he drew the child away. In a minute the Arabs were on him like blood-hounds. But he was in luck. His shout was heard and in no time a crowd had gathered. There ensued a free fight between the Moplahs and the Arabs.

The Police duly arrived. In the meanwhile, Mahmood tried to get away with the child but was caught in the act by the police and was promptly charged with attempted abduction. He pleaded not guilty and though he had not seen the boy from Adam, in his fear, he blurted out that he knew the boy and his parents. Both Mahmood and the child were taken into custody.

The boy took them to a very big shop, which was his father's. This old gentleman in his confusion, naturally mistook the rough looking Mahmood for the culprit. He raved and threatened. He would simply have murdered Mahmood then and there but for the timely intervention of his son. "Father;" said the boy, "that is the one that saved me!".

The much thankful father offered money to Mhamood. Mahmood was about to accept the same, but suddenly with drew his hands. The fact that he too had been a party to the abduction smote his heart and he could not accept the gift. It is true that he had changed his mind afterwards. Even then what right had he to accept the present? His conscience kept on asking this question. So he left the place, still the same pauper who had to find some other means of earning his livelihood.

Another day drawned. Mahmood woke up from an uneasy slumber on the pial of a tea-shop. His mind was made up. The war was on. They were recruiting stalwart young men. He would enlist himself in the Navy. It is true he could not read or write. But he was strong, smart and intelligent. The recruiting officer, he heard, was camping at Badagara. He would have to leg it out of course but that could not be helped. The sea had a strange fascination for him. He could not get away from its side. So he decided to walk along the sea shore. He had gone about six or seven miles. His eyes spotted something, in the distance. What was that dark-shaped thing at the foot of the light house? It may be an elephant, for aught he knew, for there had been unprecedented floods in the neighbouring areas and the Nilamboor forests were famous for their elephants. He was consumed by curiosity. He jumped into the waters and swam towards the light house. He could hardly believe his eyes! The elephant l,ke thing was his own fishing boat caught between two jutting pieces of rock, none the worse for its nocturnal adventure!

"Bismillah!" he sighed.

HOBBIES

By V. S. Ramaswamy, J. I.

A Hobby is an amusement. It is the favourite pursuit of a man in his leisure time, and not his chief business in life. The exact word "Hobby" came from a word "Hobby-Horse", which means a wooden horse for children to play with.

Everyone in the world must have a hobby. Hobbies are of various kinds. What is a serious subject or main work to one person would be another man's hobby. For example a professional photographer's hobby may be gardening or keeping pets and a paid gardener may take photography as his hobby.

Some Hobbies take the form of collecting some interesting things. Collecting stamps, collecting labels of match-boxes are examples. Stamp collecting is very popular in other countries. Collecting stamps is a source of knowledge. It teaches us something of the history of a country.

Some stamps bear the pictures of animals and trees or birds. So when we collect these stamps we get an idea of the animals, trees or birds of that country. Match-Box pictures collecting is not very popular throughout the world. But in our country some take a keen interest in it. Some men collect flowers and rare books and curious articles. But collecting rare books and curiosities is a costly Hobby.

Photography is an interesting and instructive hobby. It is also an art. Photo-Albums help us to procure various things, personalities and natural scenes which we have come across. But it is not easy to arrange the pictures in a good order. If you succeed in arranging pictures beautifully, then certainly you must have some artistic temperament. Photography develops our power of observation.

Painting and wood-carving are two other forms of amusement. These need artistic gift.

The most attractive hobby for girls is embroidery. They can embroider kerchiefs table-cloths, and similar things in an attractive way in various colours. Needle-work is another hobby for girls. They can make cushion covers and other things in their leisure time.

Keeping pets is a common hobby of the English and the French people. Pets give pleasure as long as we treat them kindly. They develop kindness and sympathy in us. The cocker spaniel, and Dachshund, are good pet dogs for children. A knowledge of 200 logy is got from the care of animals.

Besides these there are more interesting hobbies, such as games and gardening. Games give us courage, presence of mind and patience. Some games like cricket give us training in organisation and discipline. Games are of two kinds.—Out door and Indoor games. The latter like chess sharpen the intellect.

Gardening is a delightful hobby. Many famous men like Dean Gooder, Hans Acheson, State Secretary of Truman, are very fond of gardening. They have cultivated gardens with their own hands. Beautiful gardens, attractive flowers and fresh vegetables give a stisfaction to the mind. With a garden we can make a paradise in our own home. In ancient days the Emperor Akbar built the famous Shalimar gardens in Kashmir. Gardening as a hobby increases our aesthetic sense and we become Nature lovers.

PANTALAYINI

Broadcast talk by Sri K. S. Krishna Iyer, Principal, Zamorin's College, Calicut. on 23—7—1950.

Pantalayini, or as it is more correctly called Pantalayini Kollam, to distinguish it from South Kollam, now known as Quilon, is in the Kurumbranad Taluk of the Malabar District. It lies 16 miles to the north of Calicut and about one mile north of Quilandy where all the Government Offices and a High School are situated. The Railway Station of this place is also now named Pantalayini, and at one time this was a town of great historical and commercial importance being the centre of highly flourishing trade. The population of this place, according to the 1941 census, is only about 13 thousand of which nearly 8 thousand are Hindus and the rest Muslims.

The earliest references made to Pantalayini by ancient writers and travellers are found in the writings of Pliny, the Roman historian of the First Century A. D. He describes a route to Patale from Arabia which could be safely undertaken with the aid of the West wind. It is believed by some that the Patale of Pliny is Pantalayini, and as Pliny in the same account speaks of Misiris, which has been identified, beyond doubt, with Cranganore, it is probable though by no means certain that Patale is Pantalayini. Even before Pliny's time trade relations must have existed between the West Coast of India and Arabia and the countries of eastern Europe and Egypt.

The Arabs appear to have taken over this trade between the West Coast of India and Europe after the decline and fall of the Roman Empire. They must have engaged in this trade even before they embraced Islam. The famous traveller Ibn Batuta whose real name was Abu Abdulla Mahammad, had spent some time in Malabar in the 14th century and had noted wtth satisfaction the prosperity of his co-religionists on the West Coast. Speaking of South Kollam - Quilon - he says" in this place is a large number of Mohammadan merchants". He also speaks of the enormous wealth of some of the Arab merchants at Calicut. Coming to *Fandaraina* - his name for Pantalayini - he found "the Mohammadans in possession of three districts, in each of which was a mosque with a judge and preacher"- Marco Polo described Mount Deli or Eli Mala which is a little to the north of Cannanore as a landmark, which is the first thing sighted by sailors coming from the West. Abdul Razac who visited Malabar in 1442 on a mission which did not succeed, also bears testimony to the great prosperity of the Arab merchants of Malabar, who carried on thriving trade between Malabar and Arabia in small coasting vessels which plied between Kerala and Aden. From Aden the products of Malabar were carried across the Red Sea and transported to the countries of Europe until the discovery of the Cape route to India in the 15th century.

How Pantalayini got that name is not very clear. Legend has it that the earliest traders who visited the place for buying and selling carried on their transactions under the extensive shade of the Ayini trees which spread out their hospitable branches like a pandal. A palace belonging to the Zamorin which was at a short distance from Pantalayini, along with the site on which it stood, came to be known as Kovil-kandy which became corrupted into Koilandy. Another explanation of the origin of the latter name is that the cultivating peasants called the Muslim quarters of the Town Koil - kandy, Koil

being the name by which the Muslims were called by them. Many of the merchants who carried on business at Pantalayaini had migrated there from South Kollam in the 10th and the 11th centuries. They were mostly Nayars and they called their new settlement by the same name - Kollam - and to distinguish it from their original home, they called it Pantalayini Kollam. The Kollam era which is still in vogue in Kerala has referance to South Kollam. The story of the migration of the Nayars from South Kollam to Pantalayini receives confirmaiion by the fact that the Trustees of the two famous Hindu Temples here, Pishari Kavu and Nageswaram, are reputed to be members belonding to eight families who had come from South Kollam for purposes of trade and had settled down here. They are also said to have brought their Goddess Bhagavathy with them to Pantalayini. A temple was built at Pantalayini and the Goddess and Siva were installed therein. There is close resemblance in the rituals in the temples at both Kollams. A beautiful story is told about the building of this temple. One of the original settlers was a man of exceptional abilities and he bore the name of Chingan Nayar (Chingan is a corruption of Simham meaning a lion). He must have been a lion among men. He carried on business, which was trading chiefly in pepper, personally without employing agents. On his return from one of his successful voyages, his ship was caught in a storm off Pantalayini. He had to jettison all his treasures to lighten the vessel. Among his treasures was a grindstone made of solid gold, the gift of a foreign king and queen who were pleased with his great honesty. He cut the following words on it and threw it in the sea—"If fate wills it, come back to me – otherwise, go –". His ship was wrecked, but he escaped with his life and little besides. After some months he happened to visit the hut of a fisherman (Araya) near his home, and when he was washing his feet, he put one foot on a stone and rubbing it with his heel to remove the dirt, what was his suprise to find the inscription he had cut on the gold grinder, exposed to view? The Araya had accidentally fished out the stone from the sea and thrown it in front of his hut to serve as a step! Chingan Nayar redeemed the precious grinder from the Araya who was willing to part with it for nothing as he had no idea of its value. But the merchant who was an honourable man rewarded the fisherman with 365 pieces of silver. Chingan Nayar prospered more than before, and inviting more of his friends and relations from Quilon started building a Temple to his beloved Goddess Bhagavathy who, he believed, had miraculously restored part of his wealth to him. This was how the famous Pishari Kavu is believed to have been built in Pantalayini. He also dug the big Tank in Kollam which is one of the three famous Tanks in Malabar — the other two being Chirakkal Chira aud Thiruvachira. The sacred umbrella which is held over the Deity when it is taken out in procession at the annual festival in the month of Meenam is even now brought from the house of the Araya who was made the custodian of it in grateful remembrance of his ready surrender of the gold grindstone to Chingan Nayar. Another Nayar family is said to have built about the same time the Nageswaram Siva Temple.

Pantalayini had all the facilities required for a centre of flourishing trade. It had a natural harbour. Ibn Batuta describes Pantalayini as "a beautiful and large place abounding with gardens and markets". Opposite to the Town on the coast is a small bay with one of those mud banks which are peculiar to the West Coast. This afforded protection to ships even when the sea was stormy and unsafe. The calm waters on the mud bank even when the sea was tempestuous nearby, are believed to be due to the presence of oil in the mud which is squeezed out of

the earth into the sea by the terrific pressure of the mountains in the hinterland. Similar mud banks are found at Alleppy and Narakkal, and they seem to shift from place to place. Vascoda Gama is believed to have anchored his ships on this mud bank off Pantalayini after landing at a place called Kappat, or Kappakadavu, about two and a half miles to the south of Kollam in August 1498. At that time Pantalayini was the great emporium of trade between Arabia and Malabar and also a stronghold of the Arabs.

There is a hill in Pantalayini known as *Mayyat Kunnu*,–the hill of graves. There are numerous old tombs here some with ancient inscriptions on them. The hill commands an extensive view of the sea for miles and miles. At flow tide ships and boats could approach right up to the foot of the hill. There were bastions built on this hill for purposes of defence and the ruins of steps cut in the rock leading up to the top are still to be seen. There are some natural cave formations about the hill and they appear to have been used as arsenals. Beacon fires used to be lit on the top of the hill as signals at the approach of any enemy by sea. Even now a pungent odour is reported to emanate from these caves. According to the Tahafut-ul-Mirjahidin, one of the earliest disciples of the Prophet, Malik Ibn Dinar, built one of the nine original mosques on Mayyat Hill and appointed one of his ten sons as Kazi there. Close to the mosque, in a natural hollow in a rock, there is an impression of a human foot and this is, according to an old legend, believed to be the print of Adam's foot as he landed in India, his next stride taking him to Adam's Peak in Ceylon. Malik Ibn Dinar's mosque was on the same model as the one at Mecca. Its dome was covered with sheets of copper and as it stood on a promontory and was seen a long way off, Arab vessels passing to and fro always saluted it, and Muslim mariners never omitted to offer prayers when passing this mosque. In the Hindu Temple at Pantalayini and in the Jamat mosque, which was originally a Siva Temple as is evident from certain features of structure and equipments, there are stone slabs with inscriptions dating back to the 10th and the 11th Centuries. There is a legend current in these parts that though Mayyat Kunnu has wild jungles and shrubbery and though the surrounding country abounds in cobras, no instance of death by snake-bite ever occurs here. This, according to folk-lore, was consequent upon a miracle by which Malik Ibn Dinar restored to life a lady of high rank who had died of snakebite and whose body had been brought to this hill for burial. In grateful remembrance of this supreme service, this lady is said to have assigned the Hill and adjacent lands as a gift to the Muslims for building and endowing a mosque. A carnivorous plant which grew in profusion on this hill may perhaps be a more rational explanation of the absence of cases of snake bite in this area, as snakes would naturally give it a wide berth by instinct.

It is not necessary to discuss in the context of this talk the truth of the story that the last of the Perumals—Cheraman Perumal—left for Mecca via Pantalayini after embracing Islam in 824 A. D., the year from which the Kollam era is believed to have begun. It is not even certain that he was the last of the Perumals and his alleged conversion is a subject of controversy. However the political result of the end of the rule of the Perumals was

the rise into power of the Zamorin. The early Zamorins encouraged trade so that Arab merchants settled down in their dominions, and the trade of Calicut waxed great. By the end of the 15th Century, Payyanad, Kurumbranad, Vettathnad, and Parappanad Rajas, the Payyormala Nayars and other Chieftains in the vicinity of Calicut had become the feudatories of the Zamorin. Travancore was beyond his reach and the Kolathiries of North Malabar appeared to have been strong enough to resist aggression. The Zamorin, however, waged frequent wars with the Raja of Cochin, and in the Sixteenth Century this enmity between the two States became a major factor in Malabar politics.

There is a story of how Pantalayini came to be annexed to the dominion of the Zamorin. The river Korapuzha was the boundary between the dominions of the Zamorin and the Kolathiri. Women who crossed this river from the south into the Kolathiri's territory were declared outcasts. One Kolathiri had a romance with a princess of the Zamorin's house, by name Neelakesi. The Kolathiri gained access to the Zamorin's palace in the disguise of a Nambudiri Brahmin, and eloped with the Princess. As she had crossed the Korapuzha she could not be taken back. However, the Kolathiri was compelled, by military action by the Zamorin, to build a palace for his wife at Neeleswaram and endow her with lands befitting her status. In this way Pantalayini had come under the jurisdiction of the Zamorins before the arrival of the Portugese.

The Portugese period covers about 165 years—from 1498 to 1663. The arrival of the Portugese in Calicut in 1498 aroused the bitterest jealously in the Arabs who for a long time enjoyed the monopoly of the Red Sea and Persian Gulf trade, and they immediately began to intrigue with the authorities for the expulsion of the Portugese from the West Coast. An account of this conflict for supremacy between the Arbs and the Portugese and the political and commercial complications and turmoil that ensued is beyond the scope of this talk, except in so far as they led to several attacks made by the Portugese upon Pantalayini in the 16th century Soares defeated a Moorish fleet here in 1504. In 1525 Henery Menezes who succeeded Vascoda Gama landed in Pantalayini Kollam and destroyed the town, the bazaar and the shipping. In 1550 the Portugese again invaded the Town and more than half the population was put to the sword. The coming of the British and and the wars and troubles that followed gradually but inevitably diminished the commercial importance of Pantalayini. The total destruction of the Port by a cyclone at the end of the 18th century, was the final blow to the prosperity of the Town which sunk into the status of a glorified village rich only in Historical associations, Temples, mosques and Tombs. When Hyder Ali and later his son Tippu invaded Malabar, Pantalayini was also annexed by them. There is a touching story of how when Tippu came to Pantalayini he suddenly developed an acute colic pain which his Physicians were unable to stop. At night the Goddess Bhagavathy is said to have appeared before him in a dream and advised him to consult Nambramoli Vaidyar. The Sultan did so and obtained instant relief. As a mark of his gratitude to the local Hippocratis, Tippu conferred an Inam on him, and also settled an endowment on the Bhagavathy Temple for the daily firing of pop-guns in

honour of the Goddess. In 1792 Tippu had to abandon Malabar and the Zamorin again came into power; but in 1793 Pantalayini was ceded to the British.

In conclusion it may be observed that as the Zamorin owed a large part of his greatness and wealth to the Mohammadans who enriched him and themselves by their trade. he granted special privileges to them, and at all times most cordial relations prevailed between them- This amity and good-will among the Hindus and the Mohammadans were in abundant evidence at Pantalayini too. It is believed that some of the most important Mohammadan families in Pantalayini who still follow the Marumakkathayam system of inheritance had originally been Hindus and had been converted to Islam. It is reported that there still prevails a curious but significant custom according to which two of the most important Muslim Tarwads in Pantalayini (the Koottumath and the Thacharat) send a token present of a certain quantity of rice and a sum of money to the Hindu family of Komath on all ceremonial occasions and this symbolic action of brotherliness and good-will is reciprocated by the Komath family.

May this peace and good-will be with us all for ever.

JAI HIND

By Kind permission of
All India Radio, Kozhikode

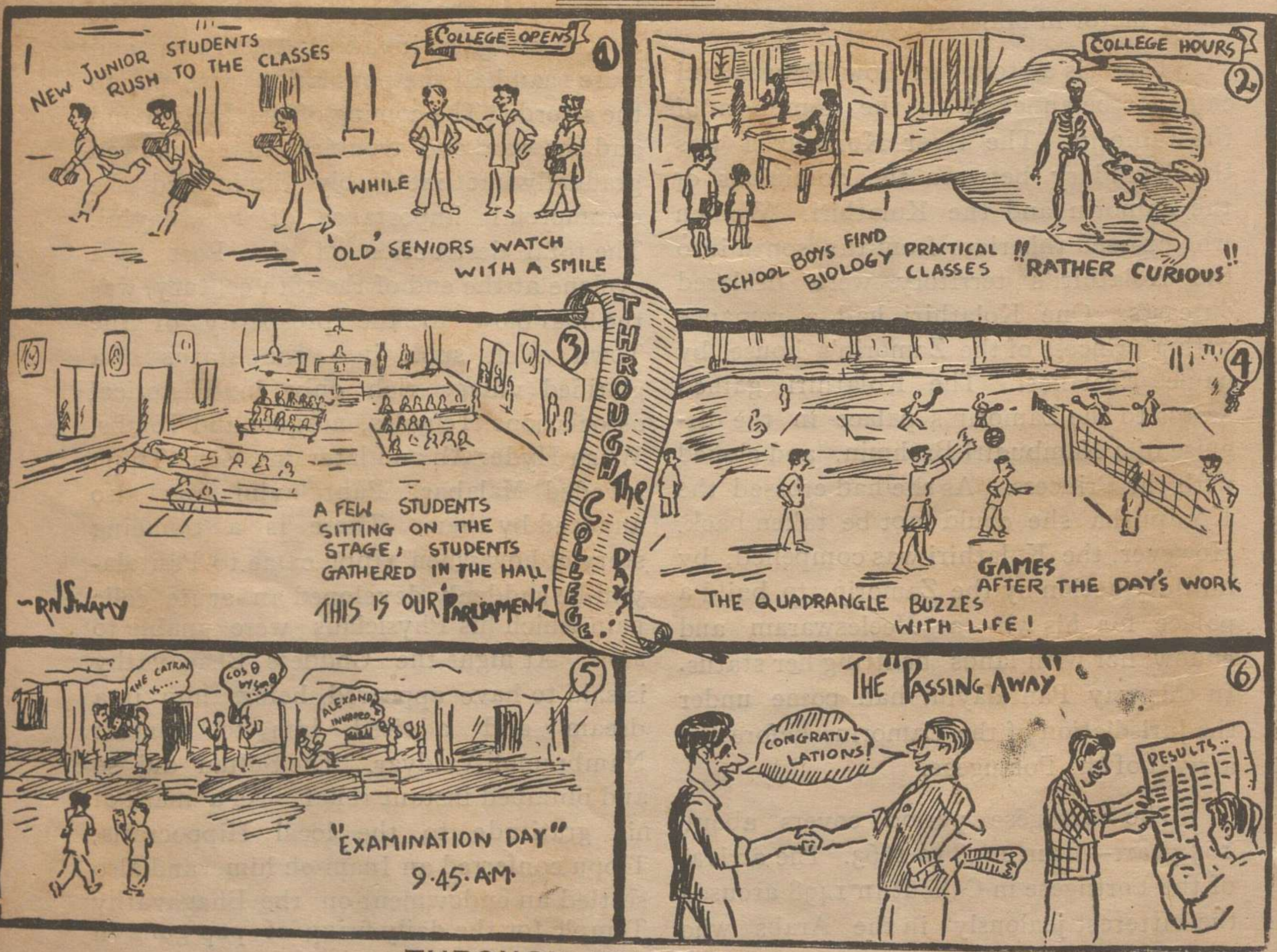

THROUGH THE COLLEGE —By R. NARAYANASWAMY,

OURSELVES

By

(C. Remani - Senior Intermediate)

10th of June 1949. I was dozing in my easychair after a heavy lunch, when my brother came running and made the important announcement that the results were to be published that day in the city. I managed to drag on the torturing interval between fears of failure and sweet dreams of a delightful College course. It came at last. I had passed.

Then the admission. "Why waste a seat on a girl when so many boys want admission?" Such remarks greeted me when I stood outside the Principal's room. I did not bother about their meaning then; but looking back I sometimes feel troubled at what I had heard.

We, girls in mixed colleges, too often, feel that we have come as unwanted children passing two inglorious years here, leaving with no regrets. We are grudgingly allowed to pick up a few crumbs of learning. It is a generous concession! Are we after all of such poor value in this world? Is our intellect worth only wasting? What I have read of history shows me that my sisters down the ages have played an important role in the World. They have helped in shaping the minds and bodies of their younger brothers and their own children. They have even helped the progress of the Nation. Miss Mayo might have said half a dozen things about the women of India. We might be birds inside cages or confined within kitchen doors. But instances are not wanting when, inspite of every obstacle we have shown that we too are capable and level headed. The unknown man who sang, "The hand that rocks the cradle rules the world," certainly understood the vital truth about us, women.

The Great Slave King Iltumish preferred his daughter Rajiya to all his sons to succeed him to the throne. And history records that in the midst of a brilliant administration she was doomed by the jealousy of the nobles. Chand Bibi defended Ahmadnagar against mighty Akbar, to whom even Rajput heroes had succumbed. But for Nurjahan the Mughal Empire would have had its fall when it started growing. Sivaji the Great, the idol and ideal of the Hindus, owed his everything in life to his mother. But for her he would not have been what he was. The Rani of Jahnsi raised the banner of independance against the British. Malabar hereself is famous for her brave women of old—Unniyarcha, Umayamma Rani, Rani Gangadhar Lakshmi, and a number of others not too well known to history perhaps, but none the less admirable.

Look back to the days of the Puranas and early history and you will realise that things were better then. Bharathi, the wife of Pandit Mandana Misra, was acknowledged by Sri. Sankaracharya himself as the most learned person of his time, and he appointed her as the Judge in his philosophical debate with her husband. Did not Subhadra drive the chariot for Arjun? These are not mere figments of imagination but facts known to be true.

You may say that the historians have painted a rosy picture of women because of their chivalry. But what we see around us here and now can certainly not be false. Sri. Sarojini Naidu alone is sufficient vindication for the honour of our womanhood. Sri Vajayalakshmi Pandit is now brilliantly upholding India's prestige in the western world; Captain Lakshmi who wore

khaki and fought shoulder to shoulder with men against the greatest odds for the cause of India's freedom is another flaming example.

In spite of all these things the stigma of weakness still clings to the fair sex. But is not weakness a comparative term? I should think it is not strength of body that counts in the modern age, but strength of mind.

Nature hereself has shown the admiration for women's strength of mind by entrusting them with the most onerous and responsible task in her scheme – the rearing of children. What does not a man owe to his mother? His mind, his soul, his being itself. And yet there are people to say "why waste our resources in educating mere women"? Waste, indeed! even when our Puranas prove the fact, history confirms it and current affairs carry conviction to doubting hearts that women are in no way inferior to men.

If we do not shake off this insinuation we shall be destined always to be kept under heel, inside closed doors. A woman will then be regarded either as a drudge or as an ornament in a glass case. What we should do to avert such a fate is to feel ourselves that we are in no way less important in the scheine of creation. As "the mind can make a Hell of Heaven and a Heaven of Hell", this attitude of mind alone will be sufficient inspiration and a guidance for us to achieve a better rank in the world order.

It behoves society therefore to give us our due place in life and help us to preserve it. Failure to do this will only cripple us and thereby cripple the whole of the human race.

"SPRING CLEARING"

P. S. RAJAN.

BERNARD SHAW THE ICONOCLAST

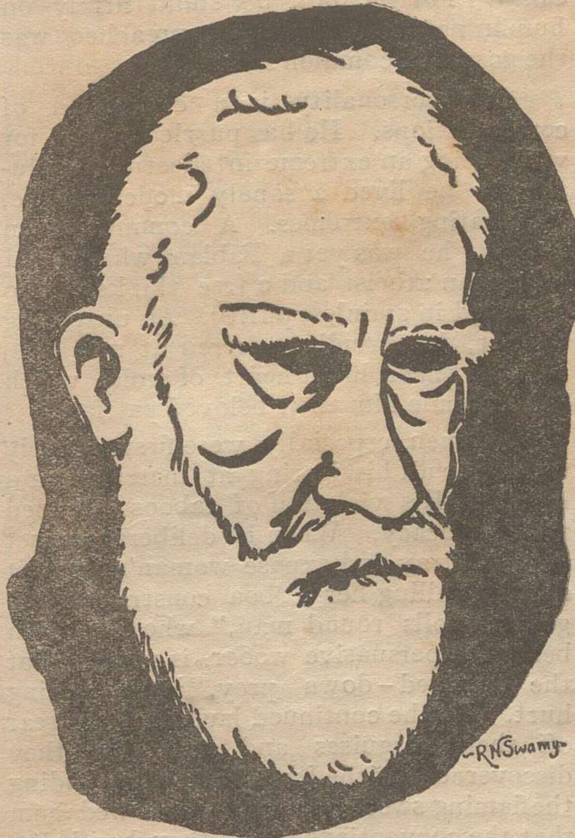

BERNARD SHAW

Bernard Shaw has rightly been hailed as the Prophet of the Twentieth Century. The age, remarkable for many great men, has produced none so characteristic of it, who has so vividly coloured its whole ideology.

He is the ideal Iconoclast, who broke down what most deserved to be broken-rank conventions and superstitions that have long been poisoning the world. Many are the follies exposed by the searchlight of his intellect — the crimes of capitalism, the fraud of democracy, the futility of marriage and the silliness of church sponsored religion. Like Jesus purifying the temple he has swept away delusions from our minds and thus inspired the wish to build a wiser order on the ruins of the old.

What then, did he believe in, and what sort of a leader is the age following? He certainly did not believe in religion' though the Rev J. Davies, who administered the last rites to him, affirms the contrary. He vituperates the God of convention "more heartily than Shelley ever did," calling him "an Almighty Fiend with a petty character and unlimited power, spiteful, jealous and cruel." The religious theory of creation he finds to be nothing but nonsense, and he sets out to invent a rival legend based on Darwin's theories in "Back to Methuselah". He even asks, "why not throw the Bible into the dustbin, as the Soviet has done?" [1] Against mere dogma he upholds the claims of life and nature. Purposely to show the effect of religion on a virgin mind unspoilt by church influence, he creates his Black Girl and makes her search for God. And her naive conclusion that "God is Love" cannot satisfy and she must "cultivate her garden and bring up her picaninnies" as Voltaire advises, is Shaw's own last word on the subject.

It is, however, only the dogma that he would consign to the dustbin. The high aspiration and revolutionary fire of the Bible, its wealth of poetry and drama and legend, his artistic mind would treasure.

He chooses St. Joan as his heroine not for her piety but in spite of it. What he would regard as silly in a modern girl, her "voices," he tolerates as merely the delusions put in her by the mediaeval church.

1. Preface to "Back to Methuselah."

While rejecting the Christianity of the churches he yields to the Christianity of Christ. Without worshipping him as the son of God he surrenders to his influence declaring, in his caustic way, that it is easier for a Muhammedan to follow christ's teaching than for a British person hampered by the Church.

Funnily he claims the support of Jesus for his views on marriage which, of all his ideas, have most shocked society. Jesus, he points out, was against tying up people into families, as it would hinder their following God. His ideal of the sexunion is as a free and reasouable yielding to Nature to serve her own purposes. The question, which he often touches on, he fully threshes out in "Getting Married." Here he shows up the absurdities of the marriage laws which force the innocent young to take terrible risks and even warn off intelligent women most capable of contributing the finest children to the race, from taking the fatal step at all.

The basis of the social structure itself, the capitalist system, he attacks as a supreme folly which has caused "the double curse of poverty and riches" and has filled the world with criminals. In "The Economic Basis of Socialism" and "The Intelligent Woman's Guide to Socialism and Capitalism" he advocates the establishment of the Socialist State.

Fraud wherever met with he exposes. Thus the pretence of democracy, the false heroics of war, the "humbug" of the medical profession, the vanities of inoculation and vivisection, are all dragged into the light.

His flouting of religion and morals and property rights, his slashing of society's pet conventions, at first repelled. But from repulsion the public passed on to agreement and even delighted admiration. Even "Mrs. Warren's Profession", at first banned, the actors being even prosecuted, fully converted society to Shaw's way of thinking on a most vexed question. Indeed over any question, few in this age, if only they go deep into it, would disagree with Shaw. For he took his stand firmly on human nature and what he preached was the gospel of common sense.

His personality is a compound of contradictions. He has puzzled many, for while being an extreme intellectual revolutionary he lived a sanely moderate life, repudiating extremes. A communist in theory, he was yet a Fabian who loved peace; an atheist and a free thinker, who yet lived in stainless purity. An unsparing satirist, he cruelly sneered at mankind. But the sneer hid a heart of gold, which finally made him their beloved patriarch.

Women, especially were first terribly upset by all his jeering at marriage and morals. His violation of taboos offended their delicacy. When he deliberately set out to betray and expose woman's pursuit of man, calling her a "boa constrictor who gets her coils round man," who, far from being the persuasive wooer, is nothing but the marked-down prey,"[1] the sting hurt. But he continued laughingly to tear off their disguises and gradually they discovered that the Iconoclast was wielding the flaming sword for them. He showed them that the conventions which they had believed guarded their rights were only hampering prisons. He took the woman's part in everything, even about Mrs. Warren's profession—for woman's cause is, according to him, always nature's. Truly women never had a champion so gentle.

Shaw's cynicism is merely superficial. Behind it gleams his bright faith in humanity. His picture of 3000 A. D., fantastic as it is, reflects his hope that "after passing a million goals man will press on to the goal of redemption trom flesh.........to the whirlpool of pure intelligence"[2]. We may not live for 300

1. "Man and Superman"

2. "Back to Methuselah"

years to achieve perfection, as he wishes; yet it is possible to pass on the torch of this intellectual ideal till a better world evolves.

The first step for it Shaw takes by clearing off the cobwebs. In his crusade against Nonsense his favourite tactics was shocking the public. The sensation caused by "Mrs. Warren's Profession" in "startling the critics and sending the press into hysterics of moral panic" afforded him the purest amusement. It was not only the permeating philosophy of the plays—even the paradoxes and epigrams of the characters shocked. But it was a shock that spread the contagion of a laugh. Who can resist such remarks as "Nonsense; there is no man in England who really and truly loves his wife as much as he loves his pipe"; "I despise all this domestic purity business as the lowest depth of selfish wife-grabbing vulgarity" *; "A constitutional king is nothing but an India Rubber stamp" **; etc? When King Magnus says he is unfit to be a constitutional king, not having the necessary gift for self-effacement, and will abdicate in favour of Robert who will make "an admirable constitutional monarch", some one puts in a word for Robert: "Oh, come Sir; Don't be hard on the lad, he has plenty of brains". And after all it turns out that Robert is so fit for kingship just because he will do nothing, knowing full well that "what Government does matters not a rap", as the country is really governed by Breakages, Ltd !***.

Such sparkling instances of unmixed wit may be picked up by hundreds from any play. Indeed Shaw is the master of pure comedy. For, if comedy is the ridiculous juxta-position of incongruities, Show achieves it as no other has done. The humour of Shakespeare, softened as it is by poetry and graciousness, cannot compare with the sharp-edged brilliance of Shaw's. Imagine the comic scene when the bride, in the midst of the wedding toilet, receives a pamphlet entitled "DO YOU KNOW WHAT YOU ARE GOING TO DO? By A Woman Who Has Done it", and announces to the waiting guests that she will not stir a step to the Church until she knows what she will be called upon to do if the bridegroom murders some body? — and how the children are to be divided in the event of divorce?[1] King Magnus cowing down his Prime Minister by threatening to abdicate and stand for election as an ordinary member;[2] the "guttersnipe" girl, whose clothes must be burnt while she is to sit "wrapped up in brown paper", being raised into a duchess[3]; the Microbe whimpering that the patient has given him Cholera;[4] the Doctor finding that he has only committed "a disinterested murder" when the wife of the patient he has sent to death marries another;[5] the Villain convicted of breaking every law of society defiantly taking his stand as the "disciple of Bernard Shaw," to the utter disgust of all the Doctors;[6] these and many scenes too numerous to mention are among the highlights of universal comedy.

Take for instance, the one last mentioned: —

"Louis: You do not understand. You imagine that I am simply an ordinary criminal.

Walpole: Oh no, not an ordinary one......Do yourself justice.

Louis: Well, you are on the wrong track altogether.........All your moralisings have no value for me. I don't believe in morality. I'm a disciple of Bernard Shaw.

Sir Patrick: Eh?

B. B: That's enough. I wish to hear no more".

Shaw is criticised for using literature merely to propagate his views. But he did it deliberately, scorning the cant "art for art's sake". Indeed the Prefaces which embody his views in the abstract he considered more important than the plays, though the plays served to spread the

---

* "Getting Married"
** "The Apple Cart"
*** "The Apple Cart"

1. "Getting Married"
2. "The Apple Cart"
3. "Pygmalion"
4. "Too True to be good"
5. "The Doctor's Dilemma"
6. Do.

views. According to him the problem play alone makes true drama, for it alone presents the conflict between man and his environment. So he presented problems and his views on them, addressing himself frankly to the intellect. The success of his plays on the Twentieth Century intelligentsia fully proves the wisdom of his method.

There is less justification for the criticism that Shaw is no craftsman. He does not adopt the Shakespearian mode of architecture; but one has only to recall the comic entanglements of his plays, all cleverly leading to the intellectual conclusion he drives at, to appreciate their marvellous art. Till the logical denouement there is not a moment of dullness. "Back to Methuselah" with its fantastic scenes appeals specially to the dramatic imagination. In "Getting Married" how cleverly the craftsman brings together the various types affected by the problem - the bridal couple, the divorced couple, the conventionally married couple, the old maid, etc; and through their natural behaviour expounds his ideas! "The Six of Calais" is a perfect specimen of the rollicking burlesque. To those whose idea of royal dignity is shocked by Edward III "alternately raging and cursing" and laughing and crying on his wife's lap when he can't get his own way, he only replies that his aim as dramatist is to present the truth about the mediaeval soldier and to provide an exhibition for the art of acting, unlike "dead-as- mutton British drama"!

And then, what perfect language! So compact and terse, that not a word can be cut. He seems to have condensed the language and extracted the pungent essence. Vitality bursts from the lines. It is in the stage directions that he takes his ease and stops to elaborate; but in the dialogues the characters have to speak in epigrams. For the dramatic craftsman knows that the audience have no patience with rhetoric and poetry. It is in short the perfection of the journalistic style which was his ideal.

The novice at play writing cannot do better than study Shaw's dramatic methods. To imitate his lightning brilliance is impossible; but one can grasp the structural secret. His plays are an eternal intellectual feast at which one can always replenish oneself in spite of critics and which will hold the stage longer, perhaps, than Shakespeare's.

SHREE DEVI KURUP.

A SUNSET

"Sunset is a glorious thing
Which comes alike to all."

It was on a fine summer evening that I felt the full truth of these lines deep in my heart. It was the most beautiful sunset I have ever seen and I stood and gazed in breathless wonder at its bewitching beauty.

The fiery orb was just sinking below the rim of the western horizon. An air of peace and tranquility reigned around and every thing was still save for the faint cry of the birds a-calling on their way home to their nests. The sky was tinted with the loveliest hues of gold, pink and deep-red carelessly left behind by the vanishing King of Day. On the waters of a lake near by he had cast lovely shafts of gold as he bade farewell to this side of the globe. The little shimmering waves looked like golden plates floating and dancing about in glee on the vast expanse of the water. Far away a few hills rose into the dim purple of the distance. Over them masses of clouds in all shapes and colours floated and swam. Some were tinged with faint pink and orange lent by the departing sun. Close by stood a shepherd watching his sheep slake their thirst at the cool refreshing waters of the lake — their fleecy forms, like the clouds above, reflected in that most beautiful mirror of nature. Trees crowned with red flowers continued the feast of colours begun in the sky among lovely crimson rays of the setting sun.

The shadows crept on growing longer and darker as night approached. Already some solitary scintillating stars studded the heavens, while many others brushed the sky like diamond dust. Up above rose the sickle-shaped moon bathing the world and us in its loving light. It was a joy to watch the milky rays dancing among the crimson flower-laden trees. But my reverie was suddenly broken by the bark of the sheep-dog escorting some frisky little lambkins back to their fold.

I then realised that is was past sundown, and so I retraced my foot steps home wards, with that beautiful sunset scene vividly painted by God's own hand in my heart.

P. MALATHI DEVI,
Junior Intermediate.

"KID-NAPPING" —P. S. RAJAN.

THE SENIOR DEBATING SOCIETY

The election of Office Bearers to the Senior Debating Society for the year 1950–51 was conducted on 31-7-1950 in the Guruvayurappan Hall. The following were declared duly elected.

Student President—T. Khalid

Dy. President—Miss C. Remani

Secretary—M. K. Kumaran

The Inaugural Address of the Association was delivered on 13—8—1950 by Mr. Anthony Lobo, District and Sessions Judge, South Malabar. The Principal presided, and Mr. S. K. Sabhapathy, Ex. officio Vice-President, proposed a vote of thanks.

The first ordinary meeting came off on the 17th of August with Mr. T. Khalid in the chair. Mr. P. Gopalan spoke on the subject "Education through the mother tongue" in Malayalam. Several members also spoke, some supporting and a few opposing the proposition.

A Special Meeting was held on the 12th of October 1950 when the Hon. Mr. Justice P. Govinda Menon, High Court Judge, Madras, spoke at length on the objects of College Parliaments and the right method of conducting them. The Student President was in the chair. The Secretary proposed a vote of thanks. The Junior Students also attended the meeting by special invitation.

A Joint session of the Senior and Junior parliaments was conducted on the 27th of October to celebrate the U. N. O. Day. Mr. K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T, addressed the house on the aims and objects of the U. N. O. A few students also spoke.

A condolence resolution on the death of George Bernard Shaw was passed at a meeting of the Society on 7—11—1950. The Dy. President was in the chair. Later on, Mr. P. C. Sankaran Nambudiri spoke on "Sahitya and Sadachara" in Malayalam. Several members also expressed their views on the subject.

On the whole, our achievements for the first two terms have not been bad and we hope to have several lively meetings in the last term.

M. K. KUMARAN,
(*Secretary*)

"Before I raise your salary," said the stern mployer, "I must have at least two very good reasons." "Twins," snapped the clerk.

***   ***

"I'll never never ask another girl to marry me as long as I live," groaned the unhappy fellow. "What! Refused again?" asked his sympathetic friend. "No, accepted, you fool!"

THE JUNIOR PARLIAMENT

A meeting of the students of the Junior Intermediate class was held in the Guruvayurappan Hall on the 26th of October to elect Office Bearers for the Parliament for the year 1950-51. The following were declared duly elected.

P. V. Gopalakrishnan Unni—Speaker

Miss C. K. Elizabeth—Dy. Speaker

Kumaran Vellody—Clerk of the House.

The Principal inaugurated the parliament on 11-11-50. On 13-11-50. V. Ramunni Menon of the Democratic Party was chosen as Leader of the House and asked to form a ministry. M. P. Gopinathan was elected Leader of the opposition by the Republicans. Mr. Ravunni Menon announced his cabinet to be composed of the following, on 30-11-50.

Ravunni Menon—Premier

Harilal Vallabh Das—Minister

M. P. Sahadevan— Do.

K Muralidharan— Do.

John Robin— Do.

The Ministers were sworn in the same day, by the Principal, who is the Ex-officio President of the Association.

At question time, the Principal answered a number of lively questions that had been tabled and wound up the proceedings with a speech on the various aspects of Parliamentary procedure.

The House expects to go into active session next term.

KUMARAN VELLODY
(Clerk of the House)

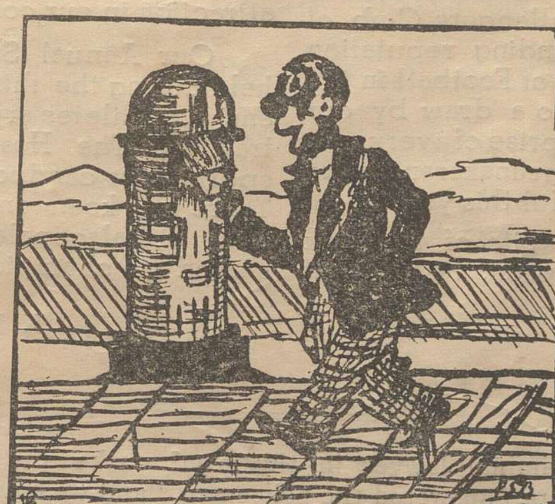

"BLACK MAILING"

—P. S. RAJAN.

COLLEGE SPORTS AND GAMES

Once again the athletic activities of the College started with the arrival of a large number of enthusiastic and promising youngsters who were bent upon making bold bids for distinction in the sports world. Owing to the unfavourable weather conditions they had to restrain themselves for a while, but when once the monsoon was over, their spirits were again revived and the whole College began to buzz with activity.

The Captains for various games are: Foot ball—K. Subramanian. Volley ball: P. Balagopalan. Hockey—M. Chakrapani. Cricket: Harilal Vallabhadas. Basket ball—K. Venugopala Menon. Badminton: K. Aravindaksha Menon. Tennis—Walson Sukumaran.

Foot ball began with a series of practice matches with several other Institutions and local clubs in which our boys shone as a team to be reckoned with. The Young Challengers Club of Calicut with a long standing reputation of being the Stalwarts of Football in the west coast were held to a draw by our Team, much to the surprise of every one. Subramanian and Karunakaran were exceptionally successful this year.

In Hockey too, in spite of the lack of sufficient playing space, we have set a fairly good standard this year. In this season about fifteen matches have been played. Thanks to Chakrapani, our painstaking captain, our players have come out with flying colours in all the matches. Win or lose, play the game, is our motto.

Basket Ball is becoming more and more popular with many freshers flocking around. K. Venugopalan the skipper, with great enthusiasm and spirit. C. V. Vijayakrishnan and P. Sivadas Menon have been playing a real game all along and if they maintain their progress they have a bright future in the game.

In Volley Ball and Badminton too our boys show real enthusiasm and we wish them also a good future.

In spite of its high cost, Tennis is still attracting more and more members.

As in other parts of the country cricket is at present the centre of attraction in our college too.

Our Annual Sports day is to be held during the third week of January and our athletes are taking to serious training. The Hostel day games and sports were conducted on a grand scale. There was keen and healthy competition. P. Balagopalan and V. Krishnan shared the championship honours.

K. K. C. Nambiar,

For Physical Director.

"Is there a criminal lawyer in this town? asked the stranger." "Yes. but I've been here fifty years," answered the policeman. "and we haven't proved it yet."

* * *

"We will make you feel quite at home," said the obsequious hotel manager to his distinguished visitor. The visitor—(oh, yes, he was married)—packed, and left within the hour.

EXCHANGE

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazines:—

1. Barrovian, Isle of Man.
2. The National College Magazine, Thiruchirapalli.
3. Government College Miscellany, Mangalore.
4. Pudukotai College Magazine.
5. Hindu Theological High School Magazine, Madras.
6. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
7. The Ceded Districts College Magazine, Guntur.
8. The Presidency College, Magazine Madras.
9. Ramakrishna Home and School Magazine, Madras.
10. The American College Magazine Madura.
11. The Theosophical College Magazine Madanapalle.
12. The St. John's College Magazine Palamcottah.
13. The Pachaiyappa's College Magazine Madras.
14. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
15. The Findlay High School, Magazine, Mannargudi.
16. The St. Aloysius College, Magazine, Mangalore.
17. The Madras Law College Magazine.
18. The Madras Christian College Magazine.
19. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry.
20. Taraporevala's Indian Literary Review.
21. The Government Victoria College Magazine.
22. The St. Thomas College Magazine, Trichur.
23. Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram.
24. The Voorhee's College Magazine, Vellore.
25. The St. Joseph's College Magazine, Thiruchirapalli.
26. The Loyola College Magazine, Madras.
27. Union Christian College Magazine, Alwaye.
28. Kumbakonam College Magazine.
29. St. Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam.
30. Law College Magazine, Trivandrum.
31. The Old College Magazine, Trivandrum.
32. The Andhra Christian College Magazine.
33. Mc. Millan Educational Bulletin.
34. Hindu College Magazine, Guntur.
35. St. Berchman's College Magazine
36. Kottayam College Magazine.
37. The Government Muhammadan College Magazine.
38. The Elphinstonian, Bombay.
39. St, Albert's College Magazine.
40. Arthur hope College of Technology Magazine.
41. Sri Kerala Varma College Magazine.
42. Vidya Sagar College Magazine.
43 Collegian, Nagpur.

44. Business Week, Madras.
45. College Student, Bihar.
46. Amrithavani, Bangalore.
47. Young messenger of India, Bombay.
48. The Collegian, Deccan.
49. സാഹിത്യോപഹാരം, Trivandrum.
50. വിദ്യാർത്ഥിമാസിക, Nilambur.
51. പരസ്പരസഹായി, Calicut.
52. കേരളം, Calicut.
53. ഗ്രന്ഥലോകം, Trivandrum.
54. പാരിജാതം, Chittur, Cochin.
55. Britain Today, London.
56. Coconut Committee Bulletin, Ernakulam.
57. ജയഭാരതം തെവര
58. Philips Technical Review, Holland.
59. Work and Wealth, Calcutta.
60. Institute of Science, Gymkhana, Bangalore.
61. Indian Documentary, Bombay.
62. Banking and Industry, Kumbakonam.
63. Agricultural Situation in India.
64. Hindus Senthi Kumara Nadar College Mag., Virudhunagar.
65. Ethiraj College for Women, Madras.
66. Met Kem South Madras Agencies Ltd., Tiruchi.
67. Our life Lines, Madras.
68. Planters Chronicle, Coonoor.
69. Journal of Commerce and Statistics. Bombay.
70. Salem College Miscellaney.
71. The Kerala Poly Technic Annual, Kozhikode,

സാമൂതിരി കോളേജ്

മാഗസിൻ.

പത്രാധിപർ (മലയാളം)

വി. ടി. വാസുദേവപണിക്കർ, B. O. L.

സാഹിത്യമണി: ഡി. രാമവാരിയർ.

ഡിസമ്പർ 1950.

ഉള്ളടക്കം

			പേജ്
1.	തിരുനാൾ മംഗളം	— വള്ളത്തോൾ	
2.	സ്വാഗതപദ്യങ്ങൾ	— പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശർമ്മാ	1
3.	മംഗളപത്രം	— സാമൂതിരികോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ	2
4.	സ്ഥാപകപ്രശസ്തി	— പി. സി. അനുജൻരാജാ	3
5.	സാഹിത്യകാരൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യം!!	— പുലാക്കാട്ട് രവീന്ദ്രൻ (സീനിയൻഇൻറർ)	5
6.	മനുഷ്യസമുദായം	— കെ. ബാലഗംഗാധരൻ (സീനിയർഇൻറർ)	8
7.	"ഷാ, ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു"	— മുരളീധരൻ (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)	12
8.	ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര	— കോളേജ്‌വിദ്യാർത്ഥിനികൾ	13
9.	ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ	— എം. കെ. കുമാരൻ (സീനിയർ ഇൻറർ)	17
10.	ശാന്തിനികേതനം	— ടി. ഗോപാലൻ (സീനയർഇൻറർ)	20
11.	വള്ളത്തോൾ കവിതകൾ	— ടി. മാധവൻനായർ (സീനിയർ ഇൻറർ)	23
12.	സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയും വിദേശരാജ്യങ്ങളും	— ടി. പി. വാസുദേവൻ (സീനിയർഇൻറർ)	26
13.	മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ലൈംഗികരാജകത്വം	— കെ. എം. ശേഖരൻ (സീനിയർ ഇൻറർ)	29
14.	ആത്മശാന്തി	— പി. കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ (സീനിയർ ഇൻറർ)	31
15.	ബ്രഹ്മചര്യം	— വി. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ (ക്ലാസ്സ് ii)	32
16.	നമുക്കുപഠിക്കാനുള്ള മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ	— ടി. ഖാലിദ് (സീനിയർ ഇൻറർ)	34
17.	ഒരു ഉല്ലാസയാത്ര	— ബി. കെ. മമ്മു	37
18.	യശസ്സിൻെറ പിന്നാലെ	— പി. ആർ. (സീനിയർ ഇർറൻ)	38

മഹാമഹിമശ്രീ വീരരായൻ എന്ന ഉണ്ണിഅനുജൻ രാജാ എന്ന
തിരുനാമമായ കോഴിക്കോട് മാനവിക്രമൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടു
തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെക്കു് അവിടുത്തെ ശതാഭിഷേക
ദിവസം ആസ്ഥാനകവി വള്ളത്തോൾ സമർപ്പിച്ച

തിരുനാൾമംഗളം

മഹാമഹിമശ്രീ:

സാമൂതിരിരാജാവവർകളുടെ

സന്നിധിയിൽ സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നതു്.

1. ശ്രീവിക്രമാർക്കസഭതൻ പരിപാടിയെച്ചേ-
ത്താവിഷ്കരിപ്പിതെവർതൻ സഭയിൽക്കവീന്ദ്രർ,
ആ വിക്രമാഖ്യരുടെ കേരളരാജലക്ഷ്മി
സേവിച്ചുപോരുമിവിടെയ്ക്കു ശുഭം മഹാത്മൻ !

2. ധാരാളം മൃദുതാഗുണം സ്ഫുടയശസ്സൌരഭ്യ-
മിത്യാദിയാൽ-
പ്പാരാകുന്ന സരസ്സിനെസ്സുഭഗമാക്കുന്നു ഭ-
വജ്ജീവിതം;
തീരാത്തൃഷ്ണയൊടായിരാമത്തുമുകന്നാനിന്ന-
ഗാബ്ധിപ്രഭോ !
ശ്രീരാകാരജനീശനീ വികചമാം വെള്ളാമ്പ-
ലപ്പൂവിനെ !

3. എണ്പത്തിനാലിഹ തികഞ്ഞു വയസ്സ്; പുണ്യ-
സമ്പത്തു തേ നൃവര ! നൂറു മടങ്ങുയർന്നു;
ഇമ്പം ജനത്തിനു സഹസ്രമിരട്ടിയാകാ-
നമ്പർപ്പുരാനുശരി വാഴ്കിനിയും തുലോം നാൾ !

തിരുവച്ചിറക്കോവിലകം
23—8—1950.

വിധേയൻ
വള്ളത്തോൾ.

മദിരാശി ഗവർണ്ണർ, ഭവനഗരം മഹാരാജാവ്, 1950
ഒക്ടോബർമാസം 10-ാംനു- സ്ഥാപകദിനാഘോഷം ഉദ്ഘാടനം
ചെയ്വാൻ വന്ന അവസരത്തിൽ ചൊല്ലിയ

സ്വാഗതപദ്യങ്ങൾ

I

1. ബഹുവിധനിജകൃത്യവ്യാപൃതേഭ്യോപി താവത്
കുതുകഭരകൃതാസ്മത്പ്രാർത്ഥനാഭ്യാഗതേഭ്യഃ
അസുലഭഫലലാഭോദ്ഭിന്നഹർഷാ ഭവദ്ഭ്യോ
ഭവനഗരനരേന്ദ്ര! സ്വാഗതം വ്യാഹരാമഃ.

2. മുക്തേയം ഭാരതോർവ്വീ ചിരവിഹിതവിദേശ്യാധി-
പത്യാവമർദ്ദാത്
പ്രാപ്താഖണ്ഡപ്രഭാവാ ഭവതി യദി സുഖൈശ്വര്യ-
പൂർണ്ണാ ഭവിത്രീ
ഇത്യത്രത്യപ്രജാനാമഭിമതമഭിവീക്ഷ്യാജിഡി-
താത്മാതപത്രോ
രാജൻ! ദേദീപ്യസേ ത്വം ജനഹിതകരണേ ഭൂഭു-
ജാം മാർഗ്ഗദർശീ.

3. അമലൈഃ സ്വഗുണൈരധിഷ്ഠിതഃ
സ ഭവാൻ മദ്രമഹീശിതുഃ പദം
ജനതാ ഭവതാ സുരക്ഷിതാ
വിഗതാധിഃ സതതം സമേധതാം.

4. പ്രകൃതിവിഭവരമ്യാൻ കേരളാൻ യദ്ദിദൃക്ഷുഃ
പ്രകടിതകരുണോസ്മത്പാഠശാലാമവിക്ഷഃ
തദിഹ നിഗമയാമോ ഭാവകം ഭാവുകാനാം
ഗുരുപവനപുരേശഃ പാതു വഃ പദ്മനാഭഃ

ദേശമംഗലത്തു് രാമവാരിയർ.

II

1. പാശ്ചാത്യരാഹുഗ്രഹണാദ്വിമുക്ത-
സ്വാതന്ത്ര്യതാരേന്ദ്രതിരോഹണേഽത്തും
സ്വദേശനാനാവിധസംഘഭേദ-
ഘനൌഘമാധാവയിതും മരുത്ത്വം.

പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശർമ്മാ.

മഹാമഹിമശ്രീ വീരരായൻ എന്ന ഉണ്ണിയനുജൻരാജാ എന്നു തിരുനാമമായ

കോഴിക്കോട് മാനവിക്രമൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു

ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരം സമൎപ്പിക്കുന്ന

മംഗളപത്രം

തിരുമേനീ,

ശതാഭിഷേകം കൊണ്ടാടുക എന്ന അസുലഭമായ ആ മഹാഭാഗ്യം അവിടുത്തേയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ ആഹ്ലാദിക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ വിനീതമായ അഭിനന്ദനങ്ങളെ അവിടത്തെ സാദരം ഉണൎത്തിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്കു അതിരററ ചാരിതാൎത്ഥ്യം ഉണ്ടു്. അതിൽ ഞങ്ങൾ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേരളഭൂമി വിളഞ്ഞ നെല്പാടങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പൊന്നൊളിപ്പട്ടുടയാടചാൎത്തി പുതുപ്പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു് മഹാബലിയുടെ തിരിച്ചെഴുന്നള്ളത്തിനെ എതിരേററുനില്ക്കുന്ന ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന, അവിടത്തെ തിരുനാൾ എല്ലാംകൊണ്ടും ഞങ്ങൾക്കൊരുത്സവം തന്നെയാണു്. ഈ സുദിനം ഭാവിയിലെ പല മംഗളങ്ങൾക്കും നിദാനമാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നെടിയിരിപ്പുസ്വരൂപം വിജ്ഞാനത്തേയും കലകളേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ എന്നും മുന്നിട്ടുനില്ക്കാറുണ്ടു്.

ആ മഹനീയമായ ഔദാൎയ്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമായി നിലകൊള്ളുന്നു, അവിടത്തെ സ്ഥാനപ്പേരിന്റെ ചേൎച്ചകൊണ്ടു പരിപാവനമായ 'സാമൂതിരിക്കാളേജ്'. പ്രസ്തുത സ്ഥാപനം മുക്കാൽ ശതാബ്ദത്തോളം ഈ നാട്ടിന്റെ വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയിൽ വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്കു് അനന്യസദൃശമാണു്. ആ സരസ്വതീമന്ദിരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പ്രഭാപൂരം ഒന്നുകൂടി ഉജ്ജ്വലിക്കുമാറു് അതിനെ ഒരു ഒന്നാം ഗ്രെയ്ഡ് കോളേജാക്കി ഉയൎത്തുന്നതു് എത്രയും അടിയന്തരമായ ആവശ്യമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ലോകോപകാരപ്രദമായ ഈ വലിയകാൎയ്യം, വിജ്ഞാനത്തേയും കലകളേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന നെടിയിരിപ്പ് സ്വരൂപപാരമ്പൎയ്യത്തിന്നും, അവിടത്തെ നൈസൎഗ്ഗികമായ വിദ്യാപ്രചരണൌത്സുക്യത്തിന്നും ഒത്തവണ്ണം അവിടുന്നു അചിരേണ നിറവേററുമെന്നു ഞങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഭക്തവത്സലനായ ജഗന്നിയന്താവു് ധൎമ്മിഷ്ഠനും ദീനദയാലുവുമായ അവിടുത്തേയ്ക്കു ആയുരാരോഗ്യാദി സൎവ്വ മംഗളങ്ങളും അരുളുമാറാകട്ടെ!

കോഴിക്കോട്ടു്,
23—8—1950.

എന്നു്,

തിരുമനസ്സിലെ വിനീതരായ
സാമൂതിരികോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ.

UNIVERSITY LIBRARY
19 JAN 1931
MADRAS

THE FOUNDER OF THE COLLEGE

ബഹു: വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കെ. മാധവമേനോൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ
സ്ഥാപകദിനാഘോഷയോഗത്തിൽ ചൊല്ലിയ പദ്യങ്ങൾ

സ്ഥാപകപ്രശസ്തി

I

1. ആസീത് സമുദ്രഗിരിരാജകുലൈകദീപ-
ശ്രീമാനവിക്രമനൃപസ്സുഗൃഹീതനാമാ
ഐശ്വര്യവിക്രമദയാവിഭവാനുരൂപ-
ദാനാദികീർത്തിധവളീകൃതകേരളോ യഃ

2. ജന്മാന്തരാർജ്ജിതമഹാസുകൃതോപക്ലൃപ്ത-
നീരോഗനിർജ്ജരസമപ്രവിഭക്തഗാത്രഃ
ആഭാതി കേരളഭുവഃ പരിപാലനാർത്ഥ-
മത്രാഗതഃ പരശ്ശുരാമ ഇവാപരോഽയം.

3. വിദ്വൈവ ബന്ധുരിതി കേരളപൂർവ്വവിദ്യാ-
ശാലാ വിവിക്തമതിനാ വിധിവത് വ്യധായി
യസ്യാം പ്രവിശ്യ വിഹിതാദ്ധ്യയനാ യുവാന-
സ്സംസ്തൃണ്വതേ ഭുവനഭാഗമശേഷമദ്യ.

4. സംരക്ഷണാർത്ഥമുത സംഭരണായ വാപി
യസ്യാം സുശിക്ഷിതവിനീതവിശിഷ്ടശിഷ്യാഃ
സംഖ്യാബലാദധികവിസ്തൃതഭാരതസ്യ
ശക്താ ഭവന്തി ബഹുനാ കിമിഹോത്തരേണ.

5. വിക്ടോറിയേതി വിദിതാംഗളചക്രവർത്തി-
ന്യസ്മായദാദ് ബിരുദനാമ ച നൈകഭേദം
ലോകപ്രസിദ്ധബഹദൂരഥ കേ-സി-എസ്-ഐ
ഇത്യാദി മാന്യതമമാനുഷമാത്രലഭ്യം.

6. ദ്വീപാന്തരേഷു ബഹുധാ വിദിതം യശസ്ത-
ദ്വ്യാഖ്യാതി കേവലമിദം ബിരുദം തദീയം
കുർവ്വന്തി കർമ്മ വിഹിതം സകലം മഹാന്തോ
നിഷ്കാമമേവ ! ന തു ലൌകികകീർത്തിസിദ്ധ്യൈ.

7. രാജർഷിരേഷ പരിമുക്തസമസ്തസംഗഃ
കാലം പ്രതീക്ഷ്യ ശയനേ ചരമേ ശയാലുഃ
ബദ്ധാഞ്ജലീൻ ഗളിതബാഷ്പമുഖാൻ സ്വബന്ധൂൻ
സംപ്രീണയൻ സദുപദേശധനൈസ്തിരോഭൂത്.

പി. സി. അനുജൻരാജാ.

II

1. യേഷാം സംസദി വിശ്രുതാഃ സുകവയഃ ശാസ്ത്രാബ്ധിപാരംഗതാഃ
വീരശ്രീപരിലാളിതൈഃ സഹ സദാ യൈഃ ക്രീഡിതാ ഭാരതീ
ശൈലാബ്ധീശ്വരപുണ്യവംശജനുഷാം തേഷാം നൃപാണാമിദം
വിദ്യാമന്ദിരമുച്ചകൈർവ്വിജയതേ കാലേന കാലോചിതം.

2. അസ്യ സ്ഥാപകതാം തയാ സഫലതാം ചാപ്യാത്മനോ ജന്മനോ
ഗത്വാ പുണ്യകൃതാം ഗതിം കില സതാം കീർത്ത്യാവശേഷഃ പ്രഭുഃ
മൂർത്ത്യാ സമ്പ്രതി ചാരുചിത്രഗതയാ യഃ സന്നിധത്തേ സഭാ–
മദ്ധ്യേ സത്‌പുരുഷാശ്രിതേത്ര മഹതേ തസ്മൈ കൃതേയം നതിഃ.

ദേശമംഗലത്ത് രാമവാരിയർ.

III

1. മാനവിക്രമനെന്നൊരു നാമമാർന്ന മഹീപതി
സാമൂതിരി മഹാരാജാ ബഹദൂർ വിജയിപ്പൂതേ.

2. കൊല്ലമായിരവും പിന്നെ എണ്ണൂററിരുപതും തഥാ
ചെല്ലും ക്രൈസ്തവവർഷത്തിലമ്മഹാൻ ജന്മമാർന്നിതു.

3. നാല്പത്തിയൊമ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ തന്നെയമ്മഹാൻ
സാമൂതിരി മഹാരാജസ്ഥാനമാർന്നു വിളങ്ങിനാൻ.

4. രണ്ടു പന്തീരാണ്ടു വാണൊരപ്പുണ്യശ്ലോകഭൂമിപൻ
തൻ കൂറുനൃപരോടൊത്തു തീർത്തീവിദ്യാലയം നവം.

5. എഴുപത്തൊമ്പതാമാണ്ടിൽ ഈ വിദ്യാമന്ദിരത്തിനെ
രണ്ടാം ഗ്രേഡു കലാശാലയാക്കി ഭൂപനുയർത്തിനാൻ.

6. വിജ്ഞാനത്തിൻ വെളിച്ചം മികവൊടു മലനാടെങ്ങുമെന്നും പരത്തി
പ്രദ്യോതിപ്പോരു വിദ്യാലയമിതിനുടയാ സ്ഥാപകൻതന്റെ നാമം
സന്മന്ത്രിപ്രാഡ്‌വിവാകപ്രമുഖരുടെ മഹാസന്നിധാനത്തിൽ വെച്ചി–
ട്ടോർമ്മിക്കും മട്ടിൽ വാഴ്ത്തും സുദിനമിതു നമുക്കേകണം മംഗളൌഘം.

വി. ടി. വാസുദേവപ്പണിക്കർ.

സാമൂതിരികോളേജ്,.
ചാലപ്പുറം,
10—10—1950

ശുഭം

സാഹിത്യകാരൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യം!!

പരിവർത്തനത്തിൻെറ കാലമാണിതു്. അതിൻെറ ആർപ്പുവിളികളും ആർഭാടങ്ങളുമാണു് ചുററുപാടും മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നതു്. എന്തിനെന്നില്ലാതെ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നൂതനബന്ധങ്ങളിൽപ്പെടുവാനും നൂതന മാതൃകകളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുവാനും പരക്കംപായുകയാണിന്നു് മനുഷ്യൻ! അനാദികാലം മുതൽക്കുതന്നെ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായി അടിയുറച്ചുവന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാശാസ്യങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളും അവൻെറ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളായി മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നു. പക്ഷെ അവയൊന്നും കരുതാതെ വിശ്വത്തിൻെറ വിശാലമായ വക്ഷസ്സിൽ വിജയപൂർവ്വം വിനോദിയ്ക്കുവാനാണു് അവൻ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൂട്ടുന്നതു. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവൻെറ യാത്രയിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിവിളക്കുകൾ കാട്ടി; വിമാനങ്ങൾ മാർഗ്ഗം വിഴുങ്ങി.

ഏതാണ്ടീയൊരു പരിവർത്തന ദശതന്നെയാണു് സാഹിത്യത്തിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതു്. അനശ്വരപ്രേമത്തിൻെറ അപദാനങ്ങൾക്കു് അകമ്പടി സേവിച്ചിരുന്ന കവി ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തെ സ്പർശിയ്ക്കുന്ന സാഹിത്യം വിരചിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

* "മാററിവെയ്ക്കുക, തുവ്വലെൻസൽകവേ,
മാറെറാലിക്കൊൾകയായീ രണാരവം!
* * *
നിർത്തിയാലുമി സ്വപ്നലോകാടനം"

കവിയോടിങ്ങിനെ സമുദായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചുററുപാടും താൻ കാണുന്നതും, കേൾക്കുന്നതും, മണക്കുന്നതും, അനുഭവിയ്ക്കുന്നതുമായ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേയും സ്വന്തം കൃതികളിലൂടെ പകർത്തിയേതീരു എന്നു് സാഹിത്യകാരനു് ബോദ്ധ്യമായി. അങ്ങിനെ സമുദായത്തിൻെറ അഭേദ്യമായ, അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരംഗമായിത്തീർന്നു സാഹിത്യകാരൻ.

എന്നാൽ സാഹിത്യകാരൻെറ കൈകളിൽ ചങ്ങലകൾ വീണുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിതു; "സാഹിത്യകാരൻ ഇന്നതേ എഴുതിക്കൂട്ടു, ഇന്നതെഴുതിക്കൂടാ ഇന്നതെഴുതിയാലേ പുരോഗമനപരമാവു അല്ലെങ്കിൽ അതു് 'ബൂർഷ്വാഹിലോസഫി'യാവു"മെന്നെല്ലാം വിറളിപിടിച്ചുകൊണ്ടു് വിതണ്ഡാവാദം ചെയ്യുയാണിന്നു് പലരും. "സാഹിത്യകാരന്മാരെ, നിങ്ങളേതു ചേരിയിൽ? അദ്ധ്വാനിയ്ക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ചേരിയിലോ അതോ അദ്ധ്വാനലാഭം തട്ടിയെടുക്കുന്ന ചൂഷകന്മാരുടെ ചേരിയിലോ?" ഈ ചോദ്യം ഒരു പ്രശ്നമാണിന്നെവിടെയും!! സാഹിത്യകാരൻെറ സൃഷ്ടികളെയെല്ലാം മാർക്സിസത്തിൻെറ തുലാസ്സിൽ തൂക്കി വിലനിർണ്ണയം ചെയ്തേ ജനതയ്ക്കു വിതരണംചെയ്യാൻ പാടുള്ളുവെന്നു് ശഠിയ്ക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകളുണ്ടു്. അവരെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ "പിതാവെ, അവക്കു മാപ്പുകൊടുക്കണേ, അവരെന്താണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു് അവക്കുതന്നെ അറിവില്ല" എന്ന ക്രസ്തുവിൻെറ വാക്യമാണു് പരമാർത്ഥം. അതാതുകാലത്തെ രാഷ്ട്രീയ സംഘടനകൾക്കു് ശങ്കിടി പാടുകയല്ല സാഹിത്യകാരൻെറ കർത്തവ്യം. അതു കുറെക്കൂടി വിശാലമാണു്. 'ഇസ' ങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതിക്കാലമാണല്ലൊ ഇതു്. ഏതെങ്കിലും ഒ'രിസ'ത്തെ നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സാഹിത്യത്തെ ഒരുപകരണമാക്കുന്നതെന്തിനു? വെറും ഒരു പ്രചരണകലയായി സാഹിത്യത്തെ തരംതാഴ്ത്തുകയാണോ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം? കുറെ പട്ടിണിപ്പാട്ടുകളും പടപ്പാട്ടുകളും പടച്ചുവിട്ടാൽ 'പുരോഗമന'മായിത്തീരുമെന്ന തെററായ ബോധമാണു് ഇന്നത്തെ ചില 'മാർക്സിസ്ററു നിരൂപക'ന്മാരെ വഴിപിഴപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. "മാർക്സിസത്തിൻെറ പേരിൽ ആണയിട്ടാലേ പുരോഗമനമാകു എന്നു് വന്നിരി

* 'പുഷ്പവൃഷ്ടി'—വെണ്ണിക്കുളം.

ക്കുയാണല്ലോ ഇന്നു്. അതിൻെറ പേരിൽ നടക്കുന്ന കോപ്രാട്ടികൾ പറയാതിരിക്കുകയാണു് ഭേദം. സാഹിത്യത്തിലും അതെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ മാർക്സിസ്ററുകളുടെ ജനകീയ വിപ്ലവവ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം ഉന്നം തെററിയ അമ്പുകളായി പാളിപ്പോവുകയാണു്.'' തായാട്ട ശങ്കരൻെറ ഈ വാചകങ്ങളാണു് എനിക്കുഴീഘട്ടത്തിൽഓർമ്മവരുന്നതു്. ഈ ഉപരിപ്ലവ ചിന്താഗതിക്കാർ പറയും പോലുള്ള സാഹിത്യം നിർമ്മിച്ചില്ലെങ്കിൽ ''പൊററിബൂഷ്വാ സാഹിത്യകാരൻ'' ''തെണ്ടിവർഗ്ഗസാഹിത്യകാരൻ,'' ''പിന്തിരിപ്പൻ സാഹിത്യകാരൻ'' എന്നെല്ലാം അവർ യഥേഷ്ടം 'ടൈററിലുകൾ നൽകുകയായി! അങ്ങിനെ അവർ സംഭരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള 'സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡം കെട്ടഴിക്കുകയായി!!

''പച്ചത്തെറികൾ പറഞ്ഞു പരത്തുകയാണോ സാഹിത്യത്തിൻെറ വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശം?'' സാഹിത്യകാരൻെറ നേർക്കു തൊടുത്തുവിടുന്ന മറെറാരു ചോദ്യം ഇതാണു്. ''സുന്ദരവസ്തുക്കളെ സുന്ദരമായി പ്രതിപാദിക്കുകയാണു് സാഹിത്യം ചെയ്യേണ്ടതു്.'' എന്നിങ്ങനെ എൻെറ ഒരു സുഹൃത്തു് ഇയ്യിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഞാൻ അതിനെ ഇങ്ങനെ തിരുത്തി. ''അസുന്ദരവസ്തുക്കളെപ്പോലും സുന്ദരമായി പ്രതിപാദിക്കുകയാണു് സാഹിത്യം ചെയ്യേണ്ടതു്.'' സാഹിത്യത്തിൽ ലൈംഗികകാര്യങ്ങൾക്കു് പ്രസക്തിയുണ്ടോ എന്നാരാനും ചോദിക്കുയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായുമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ മറുപടിപറയും. സമുദായത്തിലെ അഴുക്കുചാലുകളുടെയും കുപ്പത്തൊട്ടികളുടെയും അരികിലൂടെ സാഹിത്യകാരന്നു് കണ്ണും മൂക്കും പൊത്തിപ്പോകാൻ സാധിക്കുമോ? സമുദായ ശരീരത്തിൽ ബാധിക്കുന്ന രോഗങ്ങളെ (അവ എത്ര അശ്ലീലങ്ങളായാലും ശരി) സുസൂക്ഷ്മം നോക്കി മനസ്സിലാക്കി പ്രതിവിധി ചെയ്യാറാകുന്ന സമർത്ഥനായ ഡോക്ടരാണു് സാഹിത്യകാരൻ. സദാചാരത്തിൻെറ പേരിൽ മുതലാളിത്തം കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന നികൃഷ്ടചെയ്തികളാണവ! മുതലാളിത്തത്തെമുച്ചൂടും നശിപ്പിക്കണമെന്നു് ശഠിക്കുന്ന നമ്മുടെ 'പുരോഗമനക്കാർ,' അവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന നികൃഷ്ടചെയ്തികളെ എടുത്തുപൊക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ നേർക്കു് അട്ടഹസിക്കുന്നതിൻെറ അർത്ഥമെന്താണു്? ''വെണ്മണി'യുടേയും 'ശീവോള്ളി'യുടേയും ഊഷ്മളരക്തം ഉറന്നൊഴുകുന്ന യുവകവികൾ നമ്മുടെയിടയിലുണ്ടു്.'' എന്നാണു് നമ്മുടെ വിപ്ലവസാഹിത്യകാരന്മാർ വീറോടെ വിളിച്ചുപറയുന്നതു്. എന്നാൽ 'വെണ്മണി'യും 'ശീവോള്ളി'യും മററും കവിതയെഴുതിയിരുന്നതു് ഒരാവശ്യത്തിന്നു് വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല. ''ഉണ്ടിരിക്കുന്ന നായക്കൊരുവിളിതോന്നി!'' എന്ന പഴമൊഴിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരുന്നു അവരുടെ കവിതയെഴുത്തു്! കൂടാതെ വെണ്മണിപ്രഭൃതികൾ ലൈംഗികകാര്യങ്ങളിൽ അനുവാചകന്നു് ഒരഭിനിവേശമാണു് ഉളവാക്കിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നില അതല്ല. ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങൾ സമുദായത്തെ ഇന്നു് മുച്ചൂടും നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുയാണു്. അപ്പോൾ അവയെ തൻെറ കവിതകളിൽ പകർത്താതെ ഒരു സാഹിത്യകാരന്നു് സാധിക്കുമൊ? ശരിയാണു്, അത്തരം രതിവൈകൃതങ്ങളുടെ നേർക്കു് അനുവാചകന്നു് അറപ്പും വെറപ്പും സർവ്വോപരി അമർഷവുമാണു് തോന്നേണ്ടതു്. സമുദായശരീരത്തിലെ പുഴുത്തുനാറുന്ന വ്രണങ്ങളെ എടുത്തുപൊക്കുന്നതോടൊപ്പം ആ വ്രണങ്ങളിൽ മരുന്നുപുരട്ടാനും സാഹിത്യകാരൻെറ കൈകൾ ഒരുങ്ങണം. ശ്രീ. മുഹമ്മദ് ബഷീറിൻെറ ''ശബ്ദങ്ങ''ളെപ്പററി പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പല അഭിപ്രായങ്ങളും രൂപമെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. * തെണ്ടിവർഗ്ഗ സാഹിത്യത്തിൻെറ നെല്ലിപ്പടിയിലോളം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന ഒരു സാംസ്കാരികമരണവികൃതിയാണു് ബഷീറിൻെറ 'ശബ്ദങ്ങ'ൾ;'' ''ശബ്ദങ്ങൾ പുരോഗമനസാഹിത്യകൃതിയാണെങ്കിൽ ഞാൻ മഹാത്മാഗാന്ധിയാണു്'' + എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അട്ടഹാസങ്ങളും അമ്മപെങ്ങന്മാരടക്കം വായിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നകൃതികളല്ല ഇത്തരം കൃതികളെന്നു തുടങ്ങിയ അ

\+ സുപ്രസിദ്ധനിരൂപകനായ 'ഗുപ്തൻനായർ' അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

* പ്രേമവും 'പുരോഗമന സാഹിത്യവും':— എം. ബി. മേനോൻ.

ലച്ചകളും സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരിയ്ക്കൽ മാറെറാലിക്കൊള്ളുകയുണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ 'ശബ്ദങ്ങൾ' ഒരു വെറും സാഹിത്യസൃഷ്ടിയല്ല, അതു് ഏവരും അറിഞ്ഞിരിയ്ക്കേണ്ട ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണെന്നു ഞാൻ പറയും. 'ഗൊണോറിയ'യുടെയും 'സിഫിലിസ്സി'ൻെറയും ഒരു ലിസ്റ്റ്മാത്രമല്ല അതിൽ നൽകിയിട്ടുള്ളു. മുഖം വികൃതമാണെന്നു്വെച്ചു് കണ്ണാടിയുടെ നേക്കു കല്ലെറിഞ്ഞിട്ടെന്തുണ്ട കാര്യം? പുറമെ ബഹുമുഖമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പലതരം പ്രശ്നങ്ങളുളവായ്ക്കുന്നില്ലേ? അവയിലൊന്നിനെമാത്രം മതിയോ സാത്യകാരനു വർണ്ണിയ്ക്കുക?

"സാഹിത്യത്തിൽ പ്രേമത്തിന്നു് സ്ഥാനമേ പാടില്ല" എന്നു് വാദിയ്ക്കുന്നവരുമുണ്ടു് നമ്മുടെയിടയിൽ; ഈ വാദത്തിൻെറ അത്ഥമെന്താണാവോ? "പ്രേമമാവാം, പക്ഷെ അതു ശൃംഗാരമായിരിക്കരുതു്" എന്നു് വേറൊരുകൂട്ടർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "തൊഴിലാളികളുടെ പ്രേമമാണു് പുരോഗമനപരം" എന്നു് വേറൊരുകൂട്ടരും വാദിക്കുന്നു. "പ്രേമത്തെ അതർഹിയ്ക്കുന്ന പവിത്രതയോടും പ്രാധാന്യത്തോടും പ്രായോഗികതയോടുംകൂടി ചിത്രീകരിക്കുന്നതൊരിയ്ക്കലും പിന്തിരിപ്പനാവുകയില്ല. മറിച്ചതു് പുരോഗമനപരവും സമുദായസേവനപരവുമാകയും ചെയ്യും. പ്രേമത്തിനു് മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമേയില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് പ്രേമത്തിന്നേ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ളു എന്നു് പറയുംപോലെ അബദ്ധവും അവാസ്തവവുമാണു്. പ്രേമമില്ലാത്ത സാഹിത്യം—പ്രേമമല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ലാത്ത സാഹിത്യംപോലെ നിർജ്ജീവവുമാണു്" പേരെടുത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു് ഞാനീഘട്ടത്തിൽ സ്മരിയ്ക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ 'മാർക്സിസ്റ്റ്നിരൂപക'ന്മാരുടെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഒരൊററ പുരോഗമനകവിയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായിക്കാണാൻ കഴികയില്ല. പുരാതനകാലത്തു് ഒരു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും അധുനാതനകാലത്തു് ഒരു 'കെ. പി. ജി.'യും മാത്രം! അവരുടെ കണ്ണിൽ ആശാൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിൻെറ മൂട്ടതാങ്ങിയാണു്! വള്ളത്തോൾ ഒരു പരിധിവരെ പുരോഗമനകവിയാണു്!! ഉള്ളൂർ പഴഞ്ചൻകവിയാണു്; ചങ്ങമ്പുഴ 'തെണ്ടിവർഗ്ഗകവി'യും! എത്ര കുശലതയോടെയാണവർ 'ടൈററിലുകൾ' തെയ്യാറാക്കുന്നതു്!! വാസ്തവത്തിൽ ഈ 'കണ്ണില്ലാത്ത പുരോഗമന'ത്തെ കണ്ടമാനം പുകഴ്ത്തിവിടുവാൻ എങ്ങിനെ മനസ്സുറയ്ക്കും? ശാന്തം! പാപം!!

സാഹിത്യകാരനു് ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ നിഷേധിയ്ക്കുവയ്യ. കക്ഷിവഴക്കുകളും സ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങളും ഒരിയ്ക്കലും സാഹിത്യകാരൻെറ മനസ്സിൽ മുള്ളുവേലികൾ കെട്ടുകയല്ല വേണ്ടതു്, അയാളെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. അതാതുകാലത്തെ രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളുടെ റിപ്പോർട്ടുകളായിത്തീരരുതു് സാഹിത്യകൃതികൾ. മനുഷ്യജീവിതമായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരൻെറ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. അതിൽ 'വിപ്ലവം' മാത്രമല്ലല്ലൊ ഉള്ളു. സാഹിത്യകാരൻെറ കൈകളിൽ വീണുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയുവാൻ കാലമായിരിക്കുന്നു.

പുലാക്കാട്ടു്, രവീന്ദ്രൻ
(സീനിയർ ഇൻറർ)

മനുഷ്യസമുദായം

ജീവജാലങ്ങളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഉന്നതപദവിയെ അർഹിക്കുന്നത് മനുഷ്യനാണ്. മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ മുതലായവയിൽനിന്നു് മനുഷ്യനെ വേർപെടുത്തി നിർത്തുന്നത് അവന്റെ വിശേഷബുദ്ധി മാത്രമാണ്.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നു് നോക്കുന്നതായാൽത്തന്നെ ഇതു വ്യക്തമാവുന്നതാണ്. ഈ ലോകം സൂര്യനിൽനിന്ന് പൊട്ടിത്തെറിച്ചതാണെന്നും, ഈ ഭൂഗോളത്തിൽനിന്ന് പൊട്ടിത്തെറിച്ചതാണ് ചന്ദ്രനെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭൂമി തണുത്ത് വാസയോഗ്യമായിത്തീരുവാൻ അനവധികാലം വേണ്ടിവന്നിരിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉത്ഭൂതമായ ഭൂമിയിൽ പണ്ടുകാലത്ത് എല്ലുള്ള മൃഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലത്രെ! ക്രമേണ ഭൂമിക്ക് മാറ്റം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ജീവജാലങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾക്കും അവയുടെ ഘടനാരീതിക്കും പരിണാമം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അങ്ങിനെ പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുഗുണമായ തരത്തിൽ മററു ജീവജാലങ്ങൾ പരിണമിച്ചതിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് മനുഷ്യൻ! കാലക്രമേണ, നൂററാണ്ടുകൾക്കുശേഷം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിയും മാറിയേക്കാം. ഇങ്ങിനെ പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ച് ജീവിക്കേണ്ട ഒരവസ്ഥ വന്നപ്പോഴാണ് ജീവജാലങ്ങൾക്ക് ബുദ്ധിശക്തിയും ചിന്താശക്തിയും വർദ്ധിച്ചുവന്നത്. ഇതിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാണ് മനുഷ്യൻ, മൃഗത്തിന്റെ മറെറാരു പരിണാമവിശേഷമായ മനുഷ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു് അവയിൽനിന്ന് വേർപെട്ടുനില്ക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത.

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതരീതിയിലും ഭക്ഷ്യസമ്പാദനത്തിലും എന്നു മാത്രമല്ല അവനെ സ്സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കാര്യത്തിലും വിശേഷബുദ്ധികാരണം മനുഷ്യൻ അത്യധികം വേഗത്തോടുകൂടി പുരോഗമിച്ചുവന്നു. അവൻ പരിഷ്കൃതനായിത്തീർന്നു. സംസ്കാരമെന്തെന്നത് അവന്നറിയാറായി.

‘പരിഷ്കാരം’ എന്ന പദം നാം താരതമ്യേന മാത്രമെ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. ‘മാനുഷലോകം പരിഷ്കരിച്ചു’ എന്നു നാം പറയുകയാണെങ്കിൽ ആ തലമുറ, മുൻതലമുറയേക്കാൾ പലവിധത്തിലും പുരോഗമിച്ചു എന്നേ അർത്ഥമുള്ളു. അനവധി കാലഘട്ടങ്ങളിലുള്ള മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതികളെക്കുറിച്ച് ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം കഴിച്ചാൽ, മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു് എത്രകണ്ട് ശരിയാണെന്നുള്ള വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

പ്രാചീനമനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അറിവ് മുക്കാൽഭാഗം ഊഹത്തിൽനിന്നും ബാക്കി കാൽഭാഗം അവശിഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ചതാണ്. മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായ കാലത്ത് (അവൻ എങ്ങിനെയാണുണ്ടായതെന്ന സംഗതി ‘അണ്ടിയൊ മാവൊ മൂത്തത്’ എന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസമേറിയ ഒരു പ്രശ്നമാണ്) അവന്ന് ഭക്ഷണങ്ങൾ പചിക്കുവാനോ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുവാനൊ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അവൻ സഹജീവികളെക്കൂടി ഭക്ഷിച്ചിരുന്നു. സമുദായജീവിതം അവന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആദ്യത്തെ കണ്ടുപിടുത്തം അഗ്നിയായിരുന്നു. കാട്ടുതീയിൽനിന്നായിരിക്കണം അവന്ന് ആദ്യമായി അഗ്നി ലഭിച്ചതു്. കാട്ടുതീയിൽ വെന്ത പഴങ്ങളെയും, മൃഗങ്ങളെയും ഭക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവന്നു് കുറച്ചുകൂടി സ്വാദു തോന്നിയിരിക്കും. അങ്ങിനെ അവൻ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ചുട്ടുതിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ മനുഷ്യൻ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ശക്തികുറഞ്ഞ മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യമായി അവൻ വെറും കല്ലുകൊണ്ടു് ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കിവ

ന്നു. ഈ വർഗ്ഗക്കാരെ 'ശിലായുഗക്കാർ' എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ വേട്ടയാടുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ അവൻ സഹജീവികളെ ഭക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കുറേശ്ശയായി ഉപേക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്നാലും, ഇടക്ക് കോപം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ സഹജീവിയെ കൊന്നുവന്നു. പിന്നീടുണ്ടായ വലിയൊരു കണ്ടുപിടുത്തം 'കൃഷി'യായിരുന്നു. പഴങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും ഭക്ഷിക്കുവാൻ ഉതകുന്നവയാണെന്ന് അവന്ന് മനസ്സിലായി. കാട്ടിൽനിന്ന് കിട്ടിയിരുന്ന പഴങ്ങളും മററും കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന മട്ട് അവനു സാധാരണജീവിതത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായി.

ഈ കാലത്തായിരിക്കണം സമുദായജീവിതം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വേരൂന്നിയത്. സ്വന്തം ജീവിതം നയിക്കുവാൻ മനുഷ്യക്കു പരസ്പരം ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടാകും. അങ്ങിനെ അവർ ഓരോ കൂട്ടംകൂട്ടമായി പിരിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൂട്ടത്തിനെ നാം പിന്നീട് 'സമുദായ'മെന്നു വിളിച്ചുവന്നു. ഇതേവരെ മനുഷ്യന്ന് പുരോഗമനം മാത്രമേഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ സമുദായങ്ങളായി അഥവാ കൂട്ടങ്ങളായി പിരിഞ്ഞതോടെ അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ പുരോഗമനവും അധോഗമനവും കലന്നു വന്നുതുടങ്ങി. സ്നേഹത്തോടൊപ്പം, ദ്വേഷവും, വഴക്കും യുദ്ധവും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വന്നുകൂടി. പുതിയ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളെ അവക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്നു. നവീനങ്ങളായ അനവധി കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുണ്ടായി.

ലോഹങ്ങളും അവയുടെ നിത്യജീവിതത്തിലുള്ള ഉപയോഗവും മനുഷ്യന്നു മനസ്സിലായി. അവകൊണ്ട് പാത്രങ്ങളും ആയുധങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. ഈ കാലത്ത് ജീവിച്ചിരുന്നവരെ നാം 'ലോഹയുഗ'ക്കാരെന്ന് വിളിച്ചുവരുന്നു. നമ്മുടെ തലമുറയും 'ലോഹയുഗ'ത്തിൽ പെട്ടതുതന്നെ. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ സുഖത്തിന്നുവേണ്ടി എല്ലാവിധ സാമഗ്രികളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവൻ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മററുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ അവന്റെ അടിമകൾ മാത്രം! മനുഷ്യനേക്കാൾ എത്രയോ വലിയ ജന്തുക്കൾകൂടി അവന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തിന്നനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നു. മനുഷ്യസാദ്ധ്യങ്ങളല്ലെന്ന് ധരിച്ചിരുന്നവകൂടി യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ അവന്നു ചെയ്യാൻ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യനെ ഒരുപക്ഷെ മനുഷ്യൻതന്നെ കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കിയേക്കാം!

ഇങ്ങിനെ സഹജീവികളെക്കൊന്നു തിന്നിരുന്ന മനുഷ്യൻ പുരോഗമിച്ച് മനുഷ്യേതരജന്തുക്കളെ മാത്രം ഭക്ഷിക്കുന്ന ഒരുവനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതൊരു പുരോഗമനമല്ലെ?

എന്നാൽ 'സംസ്കാരം', 'പരിഷ്കാരം' എന്നീപദങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ അർത്ഥം നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. 'പരിഷ്കാരം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം അധികംപേരും തെററായാണ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആഡംബരസാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതൊ, വലിയ മീശകൾ വെക്കുന്നതൊ, പരിഷ്കരിച്ചവരെന്നു്, നടിക്കുന്നതൊ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളല്ല. ആഡംബരരഹിതമായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചവൻ ഒരുപക്ഷെ പരിഷ്കൃതനായേക്കാം. അതേസമയത്തുതന്നെ മനോഹരങ്ങളും, മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നവയും വിലയേറിയവയുമായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവൻ പരിഷ്കൃതനായില്ലെന്നും വരാം. പരിഷ്കാരം മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യമായ ഭാഗത്തെക്കാൾ മനസ്സിനോടാണ് അധികം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മനശ്ശക്തിയുടെ വർദ്ധനമാണ് പരിഷ്കാരം. എന്നുതന്നെ പറയാം. വികാരാവേശങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ശക്തിയാണ് മനശ്ശക്തി. ഇതില്ലാത്തവൻ, അയായത് പരിഷ്കൃതനല്ലാത്തവൻ, കേവലം ഒരു മൃഗമാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

'സംസ്കാര'വും 'പരിഷ്കാര'വും ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള വാക്കുകളാണ്. ഒന്നാമത്തേത് സമുദായത്തെയൊ, രാഷ്ട്രത്തെയൊ മാത്രം സ്പർശിക്കുന്നു. എന്നാൽ പരിഷ്കാരമാകട്ടെ ലോകത്തെയൊക്കെ ബാധിക്കുന്നു. അനവധി സംസ്കാരങ്ങളുടെ സങ്കലനം മാത്രമാണ് പരിഷ്കാരം. വിവിധസമുദായങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്തസംസ്കാരങ്ങളുണ്ടായേ

ക്കാം. എന്നാൽ പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ നിൎവ്വചനത്തിന്നു് യാതൊരു മാററവുമില്ല.

ഇനി പരിഷ്ക്കാരത്തെയും സംസ്ക്കാരത്തെയും സംബന്ധിച്ച വിശദീകരണത്തെ ആസ്പദിച്ചു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചു് നമുക്കാലോചിക്കാം.

മനുഷ്യൻ പുരോഗമിച്ചു എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ അവന്റെ വസ്ത്രധാരണരീതി, കലകളിലുള്ള നൈപുണ്യം, മനശ്ശക്തി എന്നിവയിൽ വന്നുചേൻ പരിഷ്ക്കാരത്തെയാണു് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതായ വസ്ത്രധാരണരീതിയെ നമുക്കെട്ടുത്തുനോക്കാം. പ്രാചീനകാലത്തെ മനുഷ്യൻ വസ്ത്രംതന്നെ ധരിച്ചിരുന്നില്ലത്രെ! പിന്നീടു് അവൻ തോൽകൊണ്ടും മററും നഗ്നത മറച്ചുവന്നു. ഈ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞു കുറച്ചുകൂടി നല്ല രീതിയിൽ, അതായതു് ദേഹത്തെ മുഴുവൻ മറയ്ക്കത്തക്കരീതിയിൽ അവൻ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തുപോന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാകട്ടെ പരിഷ്ക്കരിച്ചവരെന്നു് പറയപ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യർ ധരിച്ചുവരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളെയും, അവരെയനുകരിച്ചു് കുറക്കൂടി വഷളായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തുവരുന്ന പൌരസ്ത്യരേയുംകുറിച്ചു് ആലോചിച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യസമുദായം അധഃപതനത്തിന്റെ വക്കുവരെ എത്തിച്ചേൎന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന നഗ്നമായ യാഥാൎത്ഥ്യം നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ പുരോഗതി ഒരു ചക്രം തിരിയുന്നതുപോലെയാണു്. പരിഷ്ക്കാരമാകുന്ന ചക്രം അതിന്റെ കേന്ദ്രത്തെ ആലംബമാക്കിത്തിരിയുകയും, ലോകം അതിന്റെ പരിധിക്കുതൊട്ടു് ഒരു സ്ഥലത്തു് സ്ഥിരമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ ചക്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ചക്രം ഒരു പ്രാവശ്യം തിരിയുമ്പോൾ അനവധിതരം പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വന്നുപോകുകയും വീണ്ടും പഴയ പരിഷ്ക്കാരംതന്നെ വന്നുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ വീണ്ടും തിരിയുമ്പോൾ പലവിധപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ആവൎത്തിച്ചാവൎത്തിച്ചു് ലോകത്തെയഭിമുഖീകരിക്കുന്നു.

കല—ഇതു വലിയൊരു വിഭാഗമാണു്. അതിൽ മുഖ്യവിഭാഗമായ സാഹിത്യത്തെ നമുക്കെടുക്കാം. മദ്ധ്യകാലത്തു് കവികൾ എഴുതിയിരുന്നതുപോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആധുനികകാലത്തു് എഴുതപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടോ? കാളിദാസൻ എഴുതിയിരുന്നതുപോലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ ഈ കാലത്തെ പണ്ഡിതന്മാൎക്കു് അധികം സമയവിനിമയം ചെയ്താലും എഴുതുവാൻ സാധിക്കുമോ? തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റേയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെയും കവിതകളെ കവച്ചുവെക്കുവാൻതക്ക കവിതകൾ നമ്മിൽ ആരെങ്കിലും എഴുതുന്നുണ്ടോ? ഷേക്സ്പിയറിന്റെയും സെർവാൻറിസിന്റെയും ആശയഗാംഭീൎയ്യത്തോടുകൂടി ഏതൊരാധുനികകവിക്കാണു് എഴുതുവാൻ സാധിക്കുക?

കല, മനുഷ്യന്റെ പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ പരിസ്ഫുടചിഹ്നമാണു്. അതു് മനുഷ്യജീവിതത്തെ സാരമായി സ്പൎശിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഭാവനാശക്തിയുടെയും മനോനൈൎമ്മല്യത്തിന്റെയും ഉടലെടുപ്പാണു് കല.

കലയുടെ മറെറാരു വിഭാഗമാണു് ശില്പവേല. അജന്തയിലേയും എല്ലോറയിലേയും ശില്പവേലാനൈപുണ്യത്തോടു് സാദൃശ്യം വഹിക്കത്തക്ക കൊത്തുകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള ഒരാൾകൂടി ആധുനികകാലത്തു് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോയെന്നു് സംശയമാണു്. ടാജ്മഹാളിന്റെ ശില്പകലാവൈഭവത്തെ ഏതൊരാധുനികശില്പകാരനാണു് വിജയകരമാംവിധം അനുകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുക.

ആദിമകാലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യൻ അവൻ കണ്ടിരുന്ന പക്ഷിമൃഗാദികളെ കല്ലുകൊണ്ടും മററും പാറകളിന്മേൽ വരച്ചിരുന്നുവെന്നു് ആ കാലത്തെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നു് നമുക്കു് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. മനുഷ്യന്റെ കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം കാലക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചു. അതിന്റെ മൂൎദ്ധന്യദശയിലെത്തിയ കാലത്തായിരിക്കണം അജന്ത, എല്ലോറ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ വിശ്വപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കൊത്തുപണികൾ ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ശില്പകല കുണ്ടുംകുഴിയും നിറഞ്ഞ വഴികളിൽകൂടി വലിയൊരു കയററം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയറി. ഈ സമയത്തു് അതിന്റെ ഏററവും മുകളിലാണു് കല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ചെറിയൊ

രു ചലനം മാത്രംമതി, അത്യധികം വേഗത്തോടു കൂടി അതിന്നു് തഴോട്ടുതന്നെയുരുളുവാൻ. മഹാനാകുന്നതിനേക്കാൾ മഹത്വത്തെ നിലനിർത്തുവാനാണു് വിഷമം.

മനുഷ്യന്നു് കാലക്രമേണ മനശ്ശക്തി കുറഞ്ഞുവരികയാണെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. പ്രാചീനകാലത്തെ സന്യാസിവർയ്യരുടെ എണ്ണം നോക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴുള്ളവരുടെ എണ്ണം വളരെ തുച്ഛമാണു്. ഇതുകൊണ്ടു് ലോകത്തിലുള്ളവരെല്ലാം സന്യാസികളായ്ക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സന്യാസികളാണു് മനസ്സിനെയും വികാരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അധികം ശക്തിയുള്ളവരെന്നാണു് ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഇവരുടെ എണ്ണത്തിലുള്ള കുറവു് മനശ്ശക്തിയുള്ളവരുടെ എണ്ണത്തിലുള്ള കുറവിനെ കാണിക്കുന്നു.

ലോകത്തിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി വളരെ ചഞ്ചലമാണെന്നും, അങ്ങോട്ടൊ ഇങ്ങോട്ടൊ ഉള്ള ഒരു ചലനംമാത്രം മതി അതിനെ അധഃപതനത്തിലേക്കൊ പുരോഗമനത്തിലേക്കൊ വലിച്ചിടാനെന്നും ഇതിൽനിന്നു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാം. ഇപ്പോൾ അതു് അധികം ചായ്ഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അധഃപതനത്തിലേക്കാണുതാനും.

എന്നാൽ ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം, ലോകത്തിൽ പുരോഗമനത്തിൻെറയും പരിഷ്കാരത്തിൻെറയും പല ലക്ഷണങ്ങളുള്ളപ്പോൾ അതു് അധഃപതനത്തിലേക്കാണു് ചായ്ഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തർത്ഥമാണുള്ളതെന്നു് ? പുരോഗമനത്തിൻെറ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണമായി ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ സ്ഥാപനമാണു് അവർ പറയുക. ഇതു് മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ സമാധാനവും സന്തോഷവും നിലനിർത്തണമെന്നുള്ള ആശയത്തോടും ആഗ്രഹത്തോടും കൂടിയാണു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ ഇതു് രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൻെറ ഒരു പ്രത്യാഘാതം മാത്രമാണു്. ഒരു വലിയ യുദ്ധത്തിൻെറ അനന്തരഫലങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലായി. ആ തലമുറയിലെ മനുഷ്യർ, ഇപ്രകാരമൊരു യുദ്ധംകൂടിയുണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി ചില ലോകസമാധാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു. ഇതിൻെറ ഫലമായി ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇതു് അധികംകാലത്തേക്കു് നിലനില്ക്കുവാൻപോകുന്നില്ലെന്നു് സർവ്വരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ സ്ഥാപനവും പരാജയവും ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായാലുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളും നഷ്ടങ്ങളും ആ തലമുറയിലെ മനുഷ്യർക്കു് മനസ്സിലായി ഇങ്ങിനെയുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ മേലിൽ ലോകത്തിലുണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ അവർ സർവ്വരാഷ്ട്രസമിതി സ്ഥാപിച്ചു് ലോകത്തിലെ രാഷ്ട്രങ്ങൾതമ്മിൽ ഐക്യം പുലർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. കാലക്രമേണ ജനങ്ങൾ യുദ്ധത്തിൻെറ കെടുതികൾ തീരെ വിസ്മരിച്ചു. ഇതായിരുന്നു രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൻെ പ്രധാനകാരണം. ഒരു കാർയ്യം ചെയ്താലുള്ള ഭവിഷ്യത്തുകൾ അറിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ അതു് ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുമോ?

ഈ സ്ഥിതി തന്നെയാണു് ഇനിയും ലോകത്തിൽ വന്നുചേരാൻ പോകുന്നതു്. ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ ഗതിയും സർവ്വരാഷ്ട്രസമിതിയുടേതുപോലെ മാത്രമാണു്. കാലക്രമേണ ലോകത്തിൽ ഇനിയും യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാകും. ഇതേപോലുള്ള അനവധി സമാധാനസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായും നശിച്ചും പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും.

അടുത്തു തുടങ്ങിയ കൊറിയൻയുദ്ധത്തിൽ ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ നടപടി ആശാസ്യമാണെന്നു് പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യുദ്ധം യാതൊരുകാർയ്യത്തിന്നും ശരിയായൊരു തീരുമാനമല്ല. ലോകസമാധാനത്തിന്നുവേണ്ടിയാണെന്നുംപറഞ്ഞു്, ലോകത്തിലെ മികച്ചരാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെപേരിൽ യുദ്ധംചെയ്യുകയല്ലയോ, കൊറിയയിൽ നടക്കുന്നതു്. യാതൊന്നിനേയും ശരിയായി തീരുമാനിക്കുവാൻ യുദ്ധംചെയ്തതുകൊണ്ടു് കാർയ്യമില്ല. സമാധാനപരങ്ങളായ നടപടികൾ മാത്രമെ അവ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഉതകുകയുള്ളു എന്നു് നമുക്കു് മനസ്സിലായേക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ പിൻഗാമികൾക്കു് അതു് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടാവുകയില്ല.

മനുഷ്യസമുദായത്തെ ഈ വമ്പിച്ച ആപത്തിൽനിന്നു് ഒരു സുരക്ഷിതാവസ്ഥയിലേക്കു് എത്തിക്കേണമെങ്കിൽ, കൃസ്തുവെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാർ ലോകത്തിൽ ജനിക്കുകയൊ, മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിന്നും പ്രവൃത്തിക്കും സാരമായ മാററങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയോ ചെയ്യണം.

കെ. ബാലഗംഗാധരൻ സീനിയർ, ഇൻറർ.

“ഷാ, ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ
അന്ത്യാഭിവാദ്യംചെയ്യുന്നു.!”

അങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടാവാമോ ? ശരിയാണു്, സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, അതുണ്ടായി!

മണ്ണിൽനിന്നു് ഇക്കാണുന്ന പൊടിമണ്ണിൽനിന്നു് ഞങ്ങൾ കിളർന്നുവന്നു.

ആരുമാരും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല, പക്ഷെ....

അങ്ങെല്ലാവരേയും ശ്രദ്ധിച്ചു, സുസൂക്ഷ്മം പഠിച്ചു.

‘അതുകൊണ്ടു്........? അതേ ഞങ്ങൾ പറയാം. കേൾക്കുക. കീറിപ്പാറിയ വസ്ത്രവും ധരിച്ചു്,

ചില്ലിക്കാശിനു വിലയില്ലാതെ, ഗതികെട്ടു്,

ചുകന്ന താടിയും നീട്ടി അങ്ങു പാഞ്ഞു നടന്നു.

എന്തിനു് ? നാടുനന്നാക്കാൻ, നാടു........നന്നാക്കാൻ !!

ആളുകൾ കൈകൊട്ടിയാർത്തു ഹ! ഹ!! ഹ!!!

അങ്ങും ചിരിച്ചു. ആ ചിരി അവർക്കു പററിയില്ല.

‘അതുകൊണ്ടു്........?’ അതേ, പറയാം കേൾക്കുക.

“ഭൂമി ഗവർമ്മേണ്ടേറെറടുക്കണം”

ഒരു ദിവസം അങ്ങു് ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു. അതൊരു ഗർജ്ജനമായിരുന്നു. അതു് ദിഗന്തരങ്ങളിൽ മുഴങ്ങി; മാറെറാലികൊണ്ടു.

അങ്ങു് മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ബുദ്ധിജീവിയായിരുന്നു.

അതേ, അങ്ങൊരു വിപ്ലവകാരിയായിമാറി.

മാർക്സിൻെറ പ്രേരണാശക്തി!

അങ്ങു പാടുപെട്ടു, സോഷ്യലിസം നടപ്പാക്കാൻ.

ഷാ, അതേ അങ്ങു് ജനങ്ങളുടെ സ്വന്തമാണു്.

“അതുകൊണ്ടു്........?” പറയാം വരട്ടെ.

അങ്ങു് വളർന്നു, തരിമ്പുപോലും ആരേയും കൂസാതെ !

എത്രകണ്ടും ? വാനോളം....അല്ല !

ചക്രവാളത്തേയും തുളച്ചു് അങ്ങുയർന്നു !!

അതിമാനുഷനായിരുന്നു, അങ്ങു് !

നാടകം, തത്വജ്ഞാനം, അർത്ഥശാസ്ത്രം, നിരൂപണം, പത്രപ്രവർത്തനം, സംഗീതം, കല, വിപ്ലവം അതേ, അങ്ങു് എല്ലാററിലും കൈവെച്ചു.

സത്യം. അങ്ങു് എന്തു സ്പർശിച്ചുവോ, അതെല്ലാം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശോഭിച്ചു.

“അതുകൊണ്ടു്......?” നിൽക്കുക പറയാം.

“ബർണാഡ്ഷാ, മരിച്ചു”.

അതുകേട്ടപ്പോൾ നടുങ്ങിക്കൊണ്ടു് മലനാട്ടിലെ ഒരു മാതാവു് പറഞ്ഞു: “അയ്യോ, കഷ്ടം”

“എന്തേ, അമ്മേ അങ്ങിനെ പറയാൻ” ഞാൻ തുടർന്നു ചോദിച്ചു: “ആരാണദ്ദേഹം?”

“എൻെറ കുഞ്ഞേ, അദ്ദേഹം നല്ലൊരു ഫലിതക്കാരനായിരുന്നു”.

ആ മലനാടൻ മാതാവു് തുടർന്നു, “ആ വൃദ്ധൻെറ തുടയെല്ലു പൊട്ടിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി, ഇതവസാനത്തെ വീഴ്ചയാകുമോ ?’,

അതേ, അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾക്കു് ഒരു വശ്യശക്തിയുണ്ടു്. അങ്ങയിൽനിന്നു് ഒരു അന്ത്യയാത്രാസന്ദേശം വാങ്ങാൻ ഡോളറുംകൊണ്ടുവന്ന അമേരിക്കക്കാരോടു് അങ്ങുപറഞ്ഞ വാക്കുകൾ... അവർ എന്തു നിഷ്ഠുരന്മാർ........അതേ, അതസ്സലായി. അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾക്കു മൂർച്ചയുണ്ടെന്നു് അവരറിഞ്ഞുവല്ലോ........അതു നന്നായി.

‘അതുകൊണ്ടു്........?’ അങ്ങു് അവസാനമായി വീണ്ടും ഫലിതരസത്തോടെ ചോദിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ, പറയുന്നു.

മഹാനും മനുഷ്യസ്നേഹിയും സ്ഥിതിസമത്വവാദിയും സമാധാനേച്ഛുവുമായ അല്ലയോ, ഷാ ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ അന്ത്യാഭിവാദ്യം ചെയ്യട്ടെ.

ലോകം അങ്ങയെ മറക്കാതിരിക്കട്ടെ !

UNIVERSITY LIBRARY. MADRAS
19 JAN 195

EXCURSION PHOTOS

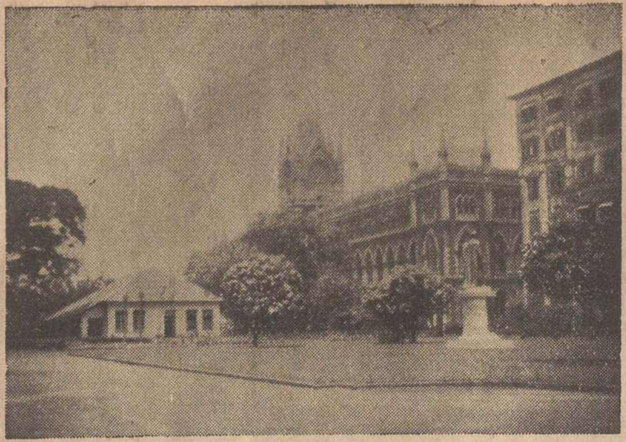

Forest College, Coimbatore.

—Photo By P Malathy.

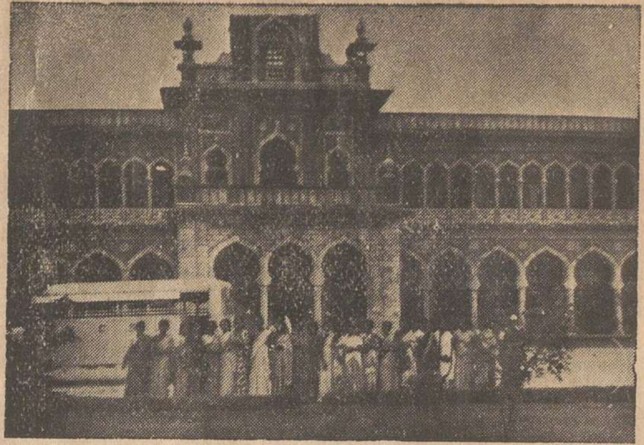

At the Agricultural College.

—Photo By Indira P. Menon.

At the Fire Station

—Photo By Indira P. Menon

OUR GIRLS,

At the College of Technology.

—Photo By Indira P. Menon.

വിനോദം

ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര

1950 നവമ്പർ 3-ാംതിയ്യതി വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി, സമയം 8-30. കോഴിക്കോട്ട് തീവണ്ടി ആപ്പീസ്സിലെ ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദകരമായ ആരംഗം—ഞങ്ങളെ ഇന്നും പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നു. അവാച്യവും അവർണ്ണനീയവുമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ അപ്പോഴത്തെ വികാരങ്ങൾ. ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ മധുരശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടും, കളകളാരവംകൊണ്ടും മാറെറാലിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ Ladies waiting roomലേക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാതെ പോകാൻ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങൾക്കൊന്നും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളെ കണ്ടാൽതന്നെ ഒരു വിനോദയാത്രാ സംഘമാണെന്ന് ഏവക്കും വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു. വണ്ടിയുടെ വരവും കാത്തു ഉൽക്കണ്ഠാഭരിതരായി ഞങ്ങൾ Waiting roomൽ അങ്ങട്ടും ഇങ്ങട്ടും നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അതാ കേൾക്കുന്നു വണ്ടിയുടെ കുഴലൂത്ത്. സാധാരണ കർണ്ണകഠോരമായി തോന്നാറുള്ള തീവണ്ടിയുടെ ജ്ഞും.... ജ്ഞും....എന്ന ശബ്ദം അന്നു ഞങ്ങൾക്കു എത്രയും കർണ്ണാനന്ദകരമായിട്ടാണ് തോന്നിയത്. വണ്ടി വന്നു നിന്നപ്പോൾ Special Compartmentലേക്കു ഞങ്ങളും, അതിൻെറ പിന്നാലെ Teachers ഉം അവരുടെ പിന്നാലെ പെട്ടികളും കിടക്കകളും എടുത്തുകൊണ്ടു കൂലിക്കാരും കൂടി ഓടിയ ഓട്ടം Gindy Horse race നോടുതന്നെ ഉപമിക്കത്തക്കതായിരുന്നു.

കൃത്യം 9-20ന്ന് വണ്ടി അതിൻെറ ഗംഭീരമായ ഹുങ്കാരധ്വനിയോടെ സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു. വണ്ടി സ്റ്റേഷൻ വിടേണ്ടതാമസം ഞങ്ങളുടെ Compartmentൽ പാട്ടും കൂത്തും ആരംഭിച്ചു. കൂട്ടത്തിൽ ചവക്കലും. ഞങ്ങളുടെ കളിയും ചിരിയുംകൊണ്ട് സമയം പോയതു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല. ഒടുവിൽ എല്ലാം മതിയാക്കി അല്പം ഒന്നുറങ്ങാമെന്നു വിചാരിച്ചപ്പോഴേക്കും വണ്ടി പോത്തന്നൂരെത്തി. അപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങളുടെ ഉറക്കം പറപറന്നു. എന്തെന്നാൽ പിന്നത്തെ സ്റ്റേഷൻ കോയമ്പത്തൂരായതുകൊണ്ട് അവിടെ എത്താൻ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം വെമ്പൽ കൊള്ളുകയായിരുന്നു. കൃത്യം പുലച്ചെ 4½ മണിക്കു ഞങ്ങൾ കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി. അവിടെ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാനായി Mr. and Mrs. രാമചന്ദ്രനും, അവരുടെ ബന്ധുക്കളായ Fire Officer Mr. വാസുദേവനും, Mr. കരുണാകരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതന്ന ഉപകാരം എന്നെന്നും ഓർമ്മിക്കത്തക്കതാണ്. ഞങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേകം ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്ന Venketasha Lodgeലേക്കു ഞങ്ങളെ ആനയിച്ചു. അവിടെനിന്ന് കുളിയും രാവിലെത്തെ ഭക്ഷണവും എല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേകം ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്ന ബസ്സ് എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 9 മണിയോടെ ഞങ്ങൾ ഓരോ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിന്നായി പുറപ്പെട്ടു.

ആദ്യമായി ഞങ്ങൾ പോയതു് College of Technologyയിലേക്കായിരുന്നു. അവിടെനിന്നു ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിനെ (Physics) സംബന്ധിച്ച് പലതും ഞങ്ങൾക്കു പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും അവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു ക്ലാസ്സിൽ എടുക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ആയതുകൊണ്ടു അതിൽ വലിയ രസം തോന്നി. Photometer, Spectrometer, Bomb Calorimeter ഇങ്ങിനെ പല ഉപകരണങ്ങളും ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടു. ഞങ്ങളിൽ ഒരാളുടെ Voice Recording ചെയ്തിരുന്നു. അധികനേരം അവിടെ നില്ക്കാൻ സമയദൌർല്ലഭ്യം ഞങ്ങളെ അനുവദിച്ചില്ല. സമയമില്ലാത്തതിനാൽ Forest College വളരെ വിസ്തരിച്ചു കണ്ടില്ല. അതിൻെറ കെട്ടിടത്തിൻെറ പണി വളരെ മനോഹരമായിരുന്നു. ഏകദേശം 12-30ന്ന് ഞങ്ങൾ Agricultural College സന്ദർശിച്ചു. കോളേജ് കെട്ടിടം തന്നെ

ആരേയും ആകർഷിക്കത്തക്ക ഒന്നായിരുന്നു. പല തരത്തിലുള്ള ചെടികളും വിത്തുകളും കാണുവാനും അവയെപ്പററിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചു. ഇതുകൂടാതെ Chemistryയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പല പരീക്ഷണങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും കണ്ടു. Agricultural Collegeൻെറ ഒരു ശാഖയായ Malt Factoryയിലും ഞങ്ങൾ പോയി. അവിടെ നിന്നു ധാന്യങ്ങൾ വൃത്തിയാക്കുന്നതും പൊടിക്കുന്നതും Malt ഉണ്ടാക്കുന്നതും ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഇതെല്ലാം നടന്നുകാണുവാൻ വളരെ സമയം വേണ്ടിവന്നിരുന്നു. ആ Factoryയിൽനിന്നു ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും Malt തന്നിരുന്നു. വിശപ്പുകൊണ്ടും, ദാഹംകൊണ്ടുംതന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്കു് ആ മാൾട്ടു് അമൃതുപോലെ തോന്നി.

Botanical gardenൽക്കണ്ടകാഴ്ച അവർണ്ണനീയമാണു്. പല നിറങ്ങളിലുമുള്ള പൂക്കൾ പച്ച ഇലയുടെ ഇടയിലൂടെ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന പ്രകൃതിരമണീയമായ ആ കാഴ്ച ഇന്നും മനസ്സിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ പൂക്കൾ ഒന്നോടെ പറിച്ചെടുക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആശിച്ചു. പക്ഷെ അവയൊന്നും തൊട്ടുപോകരുതെന്നു പ്രത്യേകം കല്പനയുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു ഭാഗത്തു ഒരു പൊയ്കയിൽ താമരമൊട്ടുകൾ കൂടിനിന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ എവിടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാലും പൂക്കളുടെ നിറം മാത്രമേ കാണാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. “എവിടെത്തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കിയാലേ– അവിടെല്ലാം പൂത്ത മരങ്ങൾമാത്രം” എന്നുപറഞ്ഞ മാതിരിയായിരുന്നു നയനാനന്ദകരമായ ആ Botanical garden. ഊണും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ചു ആ വൃന്ദാവനത്തിലിരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു് ആശയുണ്ടായി. പക്ഷെ, ഞങ്ങൾക്കു് എനിയും അനവധി സ്ഥലങ്ങൾ കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും മനമില്ലാമനസ്സോടെ ഞങ്ങൾ ആ വൃന്ദാവനം വിട്ടു. പിന്നീടു് ഞങ്ങൾ നേരെ വെങ്കിടേശലോഡ്ജിലേക്കാണു് പോയതു്. അവിടെ ഊണുകഴിഞ്ഞു എല്ലാവരും അല്പം വിശ്രമിക്കാനുള്ള വട്ടം കൂട്ടുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കുതാ ഗോമതിഅമ്മ വന്നു കുട്ടികളെ വേഗം പുറപ്പെട്ടോളിൻ എന്നു പറയുന്നു. അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം ഞങ്ങൾ ഉറക്കവും ക്ഷീണവും എല്ലാം അവഗണിച്ചു ചാടിയെഴുന്നേററു. ഞങ്ങൾ നേരെ പോയതു Cotton Millsലേക്കായിരുന്നു. അവിടെ പരുത്തി ശുദ്ധി ചെയ്യുക, നൂൽനൂല്ക്കുക, നെയ്യുക തുടങ്ങിയ പല പ്രവൃത്തികളും യന്ത്രങ്ങളാണു് നടത്തിയിരുന്നതു്. അവിടുത്തെ കൂലിക്കാരിൽ ഒരു വലിയഭാഗം സ്ത്രീകളായിരുന്നു. Cotton Millsഉം മനമില്ലാമനസ്സോടെ ഞങ്ങൾ വിടേണ്ടിവന്നു. എന്തെന്നാൽ പിന്നത്തെ Program Filim Shootingനു പോകലായിരുന്നു.

പക്ഷിരാജാസ് സ്റ്റുഡിയോവിലാണു് ഞങ്ങൾ പോയതു്. ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോൾ ലളിതാ പത്മിനി, നാഗയ്യ തുടങ്ങിയവർ ‘ഏഴൈപട്ടം പാടു്’ എന്ന ചിത്രത്തിലെ ഒരു ഭാഗം അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു. മററു പല നടീനടന്മാരെ കണ്ടു അവരായി പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും ഞങ്ങൾ നടന്നു കണ്ടു. വേഷവിധാനങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച മുറിയിലേക്കു ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഈ ലോകത്താണെന്നുള്ള വസ്തുതപോലും ഞങ്ങൾ മറന്നുപോയി. ഞങ്ങൾ വല്ല ദേവലോകത്തോ മററോ ആയിരിക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിച്ചു. അത്രക്കു കണ്ണുകളെ അഞ്ചിപ്പിക്കത്തക്ക നിലയിലുള്ളതായിരുന്നു ആ മുറിയിലുള്ള സാമഗ്രികളെല്ലാം. സ്റ്റുഡിയോക്കാർ വളർത്തുന്ന കുരങ്ങു്, കഴുത, മുയൽ തത്ത പ്രാവു് തുടങ്ങിയ പക്ഷികൾ എന്നിവയെല്ലാം ഞങ്ങൾ നടന്നുകണ്ടു. സിനിമാലോകം ഒരത്ഭുതലോകം തന്നെയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. പിന്നീടു ഞങ്ങൾ നേരെ Lodgeലേക്കു മടങ്ങി.

അവിടെനിന്നു കാപ്പി കഴിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ബസ്സിൽ നിർമ്മലാകോളേജിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എല്ലാം കണ്ടതിൻെറ ശേഷം ഞങ്ങൾ ഒരു ചെറിയ Shopingനുപോയി. സ്ത്രീസഹജമായ വസ്ത്രാഡംബരത്തിലുള്ള ഭ്രമം നിമിത്തം പലവിധത്തിലുള്ള സാരികളും ബ്ലൌസിൻെറ ശീലകളും ഞങ്ങൾ വാങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ Shopingനു ഏകദേശം 2 മണിക്കൂറോളം വേണ്ടിവന്നു. വീ

ണ്ടും shootingന്നു പോകാമെന്നുള്ള ആശയോടെ ഞങ്ങൾ വേഗം മടങ്ങി. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ അന്നു തീരെ നിരാശരാകയാണ് ചെയ്തതു്. എന്തെന്നാൽ sound recording (ശബ്ദഗ്രാഹിണി) ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നുപോയി. അതിന്നു എന്തോ തകരാറുണ്ടായിരുന്നു. 9 മണിയോടെ ഊണും കഴിച്ചു ഞങ്ങൾ കിടപ്പിന്നുള്ള വട്ടമായി. Filim shootingവീണ്ടും കാണാൻ കഴിയാതെ നിരാശരായെങ്കിലും ഞങ്ങൾ അന്നത്തെരാത്രി എത്രയും ആനന്ദകരമായാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. രാത്രി ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ സമയം 1 മണിയായിരുന്നു. അതുവരെ ഞങ്ങൾ പാട്ടു്പാടിയും, ഡ്രാമ അഭിനയിച്ചും എല്ലാം വളരെ സന്തോഷമായി സമയം കഴിച്ചു. അന്നത്തെ രാത്രിപോലത്തെ ഒരു രാത്രി ഞങ്ങൾക്കാർക്കും ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുപോലത്തെ ഒരു രാത്രി കൂടി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഞങ്ങൾ ആശിച്ചു. പക്ഷെ സമയമില്ല. എന്തുചെയ്യാം. അതുവരെ മദിച്ചു ക്ഷീണിച്ച ഞങ്ങൾ 1മണിയോടെ ഉറക്കം തുടങ്ങി. 6 മണി ആകുമ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ ഉണർന്നു. Airodrome കാണാൻ പോകലായിരുന്നു പിന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ Programe. അതുകൊണ്ടു 8½മണിയാകുമ്പോഴേക്കും തന്നെ കുളിയും, കാപ്പിയും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു ബസ്സുകാത്തു ഞങ്ങൾ ഇരിപ്പായി. ബസ്സ് എത്തുമ്പോഴേക്കും Fire station കാണാമെന്നു വിചാരിച്ചു ഞങ്ങൾ അതിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെനിന്നു ഫയർ എഞ്ചിൻ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി. പിന്നീട് ബസ്സ് വരുന്നവരെ ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിൽ ചുററിനടന്നു. അപ്പോഴാണ് ഐസ്സ് ക്രീമിൻെറ ഓർമ്മ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായതു്. ഏതായാലും ഐസ്ക്രീം കഴിക്കാതെ പോകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. Mr. വാസുദേവനും ഞങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഐസുക്രീം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സമയം 9¼ ആയതിനാൽ വേഗത്തിൽ lodgeലേക്കു മടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങളുടെ ബസ്സും എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ ഞങ്ങൾ Airodrome കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. അവിടെനിന്നു പലതും ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ആകാശക്കപ്പൽ വന്നുനില്ക്കുന്നതും, start ചെയ്യുന്നതും എല്ലാം ഞങ്ങൾ അതിൻെറ അടുത്തു നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ കണ്ടു. ലോകത്തിലെ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളെപ്പററി ഞങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കേട്ടുവന്ന പല ആകാശക്കപ്പലുകളും ഞങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ സമയം 12½ മണി ആയിരുന്നു. 1 മണിയാകുമ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ ലോഡ്ജിലേക്കു മടങ്ങി. അവിടെനിന്നു ഊണും കഴിച്ചു അല്പം വിശ്രമിച്ചു. വിശ്രമിക്കുക എന്നു വെച്ചാൽ രണ്ടുകണ്ണും പൂട്ടിസുഖമായി ഉറങ്ങുകയല്ല ഞങ്ങൾ ചെയ്തതു്. ഓരോ തമാശകൾ പറഞ്ഞും പാട്ടുപാടിയും നൃത്തം ചെയ്തും ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു വിശ്രമിക്കുക മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ ചെയ്തതു്.

4 മണിയോടെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും എഴുന്നേററ് കാപ്പികുടിയും മററും കഴിച്ചു സിനിമക്കുള്ള പുറപ്പാടായി. സുപ്രസിദ്ധ നടനായ Douglas Fair banks അഭിനയിച്ച "That Lady in Ermine" എന്ന ചിത്രം കാണുവാനായി ഞങ്ങൾ Srinivas Theatre ലേക്കാണ് പോയതു്. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ആ ചിത്രം വളരെ ഇഷ്ടമായി. 8½മണിക്കു് സിനിമ കഴിഞ്ഞു. അന്നത്തെ വണ്ടിക്കുതന്നെ കോഴിക്കോട്ടേക്കു പുറപ്പെടണമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം. അതിനാൽ സിനിമ കഴിഞ്ഞു വേഗം ലോഡ്ജിലേക്കു മടങ്ങി. ഈ സമയത്തെല്ലാം Mr. വാസുദേവനും Mr. കരുണാകരനും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ലോഡ്ജിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഞങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ഊണുകഴിച്ചു സാമാനങ്ങൾ കെട്ടുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായി. 9½ മണിയോടു കൂടി Excursion party വെങ്കടേശ്വരാലോഡ്ജിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. ഇത്ര വേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നു പോരുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു് ഒട്ടും ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം! ഞങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥിനികളല്ലേ? സമയദൌർല്ലഭ്യം ഞങ്ങളുടെ ആശക്കു വഴങ്ങിയില്ല. പിന്നീടുനേരിട്ടു റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ പോയതു്. ആ സമയത്തും ഐസ്ക്രീം stallനോടു് ലോഗ്യം പറയാൻ ഞങ്ങൾ

മറന്നില്ല. ഞങ്ങളെല്ലാം വേണ്ടുവോളം ഐസ് ക്രീം കഴിച്ച് അതിനോടും യാത്രപറഞ്ഞു. പിന്നെ വണ്ടിയുടെ വരവും കാത്തു നില്പായി. ഈ പ്രാവശ്യം വണ്ടിയുടെ ശബ്ദം കൎണ്ണകഠോരമായിത്തന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയതു്. കോയമ്പത്തൂർ വിടുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു അത്യന്തം വ്യസനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഞങ്ങളെല്ലാം വണ്ടിയിൽ കയറി. Mr. Vasudevan, Mr. Karunakaran, Mrs. & Mr. Ramachandran എന്നിവർ ഞങ്ങളെ യാത്രയാക്കുവാനായി ഞങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി അതിന്റെ ഗംഭീരനാദത്തോടെ ഞങ്ങളെ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നു നാടുകടത്തി. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ കോയമ്പത്തൂർ വിടുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങോട്ടുപോകുമ്പോഴുണ്ടായ മാതിരി ഉത്സാഹമോ ആഹ്ലാദമോ ഞങ്ങൾക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാവരും കുഴഞ്ഞു തളൎന്നു. അല്പം കിടന്നാൽ മതി എന്ന വിചാരക്കാരായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ 2 ദിവസം മുഴുവനും ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങുകയല്ല, കാണേണ്ട സ്ഥലങ്ങൾ കാണുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ആണ് ചെയ്തിരുന്നതു്. യാതൊരപകടവും അസൌകൎയ്യങ്ങളും കൂടാതെ തിങ്കളാഴ്ച പുലൎച്ചെ 5½ മണിക്കു ഞങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ട് എത്തി. അവിടെ ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാക്കന്മാർ സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോരുത്തരും ഓരോവഴിക്കു സ്റ്റേഷൻ വിടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ കോയമ്പത്തൂർ യാത്ര ആനന്ദകരമാംവണ്ണം അവസാനിച്ചു. ഞങ്ങൾ തിങ്കളാഴ്ച കോളേജിൽ വന്നപ്പോൾ എല്ലാവൎക്കും അത്ഭുതമാണ് ഉണ്ടായതു്. എന്തെന്നാൽ പ്രവൃത്തി ദിവസങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ഭഞ്ജിച്ചിട്ടേയില്ല Chemistry (രസതന്ത്ര) Lecturerക്കു ഞങ്ങൾ വിനോദയാത്രക്കുപോയി എന്നു് വിശ്വസിക്കുവാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല. 2 ദിവസത്തിനകം കോയമ്പത്തൂർ മുഴുവൻ കണ്ടുപോന്നതിൽ അത്ഭുതം തോന്നി.

കോയമ്പത്തൂരിൽ (Coimbatore) ഇത്രയും സ്ഥലങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു പ്രയാസം കൂടാതെ കാണുവാൻ സാധിച്ചതു്, Mr. Vasudevaന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് മാത്രമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. Mr. Karunakaranഉം Mr. Ramacharanഉം ഞങ്ങൾക്കുചെയ്ത ഉപകാരത്തിന്നു് അതിരില്ല. അവരോടെല്ലാം ഞങ്ങൾ എത്രയും കടപ്പെട്ടവരാണ്.

ജോർജ് ബർണാഡ്ഷാ

ഇക്കഴിഞ്ഞ നവമ്പർ 2-ാംതിയ്യതി മഹാനായ ജോജ്ജ്ബർണാഡ്ഷാ മൃത്യുയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു.

"ജീവിച്ചിരുന്നു മൃതിയാൽച്ചിലർ,
ചത്തുകൊണ്ടു്
ജീവിക്കയാണു് പലർ—മൃത്യുവിൽ
ഞാൻ മരിയ്ക്കാം—"

എന്ന 'ജി'യുടെ ഈരടികൾ തികച്ചും പരമാൎത്ഥമാകുമെന്നു് ഷാ കാട്ടാതിരിയ്ക്കയില്ല. മനുഷ്യസ്നേഹിയും വിശ്വസാഹിത്യകാരനുമായ ബർണാഡ്ഷാ തന്റെ അനശ്വരകൃതികളിൽക്കൂടി മൃത്യുവിനെ അതിജീവിച്ചിരിക്കയാണു്. ആശയും ആവേശവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം ഏവൎക്കും മാതൃകായോഗ്യമാണു്.

ആയിരത്തെണ്ണൂററിഅൻപത്താറിൽ അയർലാണ്ടിലെ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിൽ ബർണാഡ്ഷാ ജനിച്ചു. കുടുംബച്ചെലവിലേക്കു് അത്യാവശ്യമായ പണത്തിന്നുതന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായതുകൊണ്ടു് ബർണാഡ്ഷാക്കു് വേണ്ടപോലെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയജീവിതം കേവലം അഞ്ചുകൊല്ലം മാത്രമായിരുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി വളരെ തകരാറാകുക കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്നു് പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽതന്നെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതായ്വന്നു. ആദ്യമായി ഒരു ഗുമസ്തനെന്ന നിലയിൽ ഒരു മാസത്തോളം അദ്ദേഹം ജോലിചെയ്തു. എന്നാൽ ഷാ ഇക്കാലമത്രയും തന്നിലുറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കഴിവുകളെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ ഉററു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിദ്യാലയജീവിതം വേഗത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ മുമ്പിൽ വിസ്തൃതമായ വിശ്വവിദ്യാലയം കവാടങ്ങൾ തുറന്നിട്ടതായി കാണുവാൻ സാധിച്ചു. ധൈര്യത്തോടുകൂടി ഏതു യാതനകളോടും വൈപരീത്യങ്ങളോടും മല്ലിടുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങി. അങ്ങിനെ ആപ്പീസു പ്രവൃത്തികൾ തുടൎന്നുപോവുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ തന്റെ വിജ്ഞാനഭാണ്ഡാഗാരവും അദ്ദേഹം പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കേവലം ഏഴു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ തന്നെ ബർണാഡ്ഷാ ഷെയ്ക്സ്പിയറുടെ നാടകങ്ങളും അറബിക്കഥകളും മററും വായിച്ചിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയും സാഹിത്യാഭിരുചിയും എത്രമാത്രം ഉയൎന്നതായിരുന്നു എന്നു് നമുക്കു ഊഹിക്കുവാൻതന്നെ വയ്യ! പന്ത്രണ്ടുവയസ്സിൽ ബൈറന്റെ മുഴുവൻ കൃതികളും, ഇരുപതു വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കു് ചാറൽസ് ഡിക്കൻസ്, ഡ്യൂമാസ്, സ്പെൻസർ എന്നീ സുപ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരുടെ മിക്ക കൃതികളും അദ്ദേഹം വായിച്ചിരുന്നുപോൽ! തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥ കാരണം അദ്ദേഹം പുസ്തകങ്ങൾ കടം വാങ്ങി വായിക്കുവാൻ നിൎബ്ബദ്ധനായിട്ടുണ്ടെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. സുപ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരുടെ പ്രസ്തുത കൃതികളെല്ലാം ഷായുടെ വൈചാരിക—വൈകാരിക ഭാവങ്ങളെ വളരെയധികം വികസിപ്പിച്ചു. അവയിൽനിന്നും ശാശ്വതപ്രകാശം പ്രസരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ഭാവനകളുടെ അമൃതധാര സഹൃദയഹൃദയങ്ങളിൽ ഒഴുക്കാനാരംഭിച്ചു.

ബർണാഡ്ഷാ തന്റെ എസ്റ്റേററ് ഏജണ്ടു സ്ഥാനവും ബേങ്ക്ജോലിയും രാജിവെച്ചു. ആ കലാഹൃദയം ഉദ്യോഗത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കുവാൻ ഷാക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ പ്രസ്തുത രാജിയെപ്പററി 20ാമത്തെ ജന്മദിനത്തിൽ ഷാ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "എനിക്കു ഒരു ജന്മമേയുള്ളൂ. ആ ജീവിതം ഞാൻ ആപ്പീസ് ഡസ്കിന്നരികെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുവാനല്ല ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്". ഏതെങ്കിലും ഒരാപ്പീസിന്റെ മൂക്കിൽ നരകയാതനകൾ അനുഭവിച്ചു് ഭാവനയും ചിന്ത

യും മുരടിച്ചു പോകുമായിരുന്ന ഷാ അതിൽനിന്നും ഇപ്രകാരം രക്ഷപ്പെട്ടതു് ലോകത്തിൻെറ ഭാഗ്യമെന്നുതന്നെ പറയട്ടെ. ഇതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം തൻെറ സാഹിത്യപരമായ കഴിവുകാം സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദസന്ദായകമായ നിലയിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അഞ്ചു വമ്പൻ നോവലുകളാണ് അദ്ദേഹം ലോകത്തിന്നു് ആദ്യമായി സംഭാവനചെയ്തതു്. എന്നാൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഉപജീവനത്തിന്നു് വേണ്ട വരുമാനംതന്നെ നല്കിയിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു കീറിപ്പറഞ്ഞ ഉടുപ്പുകളും തേഞ്ഞുതീന്ന ചെരിപ്പുകളുമിട്ടു അദ്ദേഹം ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ കൂടെ നടന്നിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടുന്നു. അങ്ങിനെ സാമ്പത്തികമായ ദുരിതങ്ങാം സഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആ സാഹിത്യകാരൻ സധൈര്യം മുന്നോട്ടുതന്നെ പോയി. അനുഭവങ്ങളുടെ നീറുന്ന തീച്ചൂളയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു പലതും പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിമശ്നബുദ്ധി നട്ടെല്ലു് നിവത്തി മുന്നോട്ടു ആഞ്ഞുകുതിച്ചു. നോവലെഴുത്തുകാരനെന്ന പേരിൽനിന്നും നാടകകൃത്തെന്ന നിലയിൽ—അദ്ദേഹം സാഹിത്യസേവനം തുടന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വതഃസിദ്ധമായ ഫലിതങ്ങാംക്കും, സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികവീക്ഷണഗതികാംക്കും നാടകങ്ങളിൽ അകൃത്രിമരമണീയമായ ഒരു നിലപാടു സിദ്ധിച്ചു ഷെയിക്സ്പിയറിന്നുശേഷമുള്ള ലോകോത്തമനായ നാടകകൃത്തെന്ന നിലയിൽ ബർണാഡ്ഷാ എന്നും അഭിവന്ദ്യനാണ്. നിദ്ദോഷമായതും ചിരിച്ചു മണ്ണുകപ്പിക്കുന്നതുമായ ഫലിതങ്ങാം, മമ്മഭേദകമായ പരിഹാസം എന്നിവ ബർണാഡ്ഷായുടെ നാടകത്തിന്നു് ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെയാണ്—അദ്ദേഹം അൻപതോളം നാടകങ്ങളുടെ കത്താവാണ്. ഷാ രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതികാം അടങ്ങിയ ലേഖനങ്ങളും ധാരാളമായെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ആൻ ഇൻറലിജൻറ് വുമൻസ് ഗൈഡ് ടു സോഷ്യലിസം ആൻറ് കേപ്പിററലിസം (An intelligent woman's guide to Socialism and Capitalisam) എന്ന പുസ്തകം ഇതിന്നു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമാണ്. 1926ൽ സാഹിത്യത്തിന്നു് ഷാക്കു് ഏഴായിരം പവൻ നോബൽ സമ്മാനം ലഭിച്ചു.

ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ മുപ്പത്തിഎട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ "ഷാർലെററ് ഫ്രാൻസസ് പെയിൻടൌൺസെൻറിനെ" വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ ദാമ്പത്യജീവിതം സുശോഭനമായിരുന്നു. നാല്പത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം മാതൃകാപരമായ ആ ദാമ്പത്യം നീണ്ടുനിന്നു. 1943-ൽ ആ മഹതി മരണമടഞ്ഞു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ബർണാഡ്ഷാ വല്ലാത്ത ലജ്ജയുള്ള ഒരു സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു. ഈ ലജ്ജാശീലം സുഹൃത്തുക്കളുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്യുവാൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കഴിവില്ലാത്തവനാക്കി. ക്രമേണ തന്നിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ച ഈ ഭീരുത്വം അദ്ദേഹം പാടെ വിപാടനം ചെയ്യുവാൻ ഉററ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഏറെക്കാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു ഗംഭീരപ്രാസംഗികനായിത്തീന്നു.

ഷാ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പററി കൂടുതൽ ഗവേഷണപരമായ നിലയിൽ പഠിക്കുവാനും ചിന്തിക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഹെൻട്രിജോർജ്ജിൻെറ "സാഹിത്യവും പുരോഗതിയും" (Progress and Poverty) കാറൽ മാർക്സിൻെറ "മൂലധനം" (Das Capeital) എന്നീ പുസ്തകങ്ങാം അദ്ദേഹത്തെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിച്ചു. മാർക്സിൻെറ ഭൌതികചരിത്രവാദം ഷായെ ഒരു സ്ഥിതിസമത്വവാദിയാക്കി. വഗ്ഗരഹിതവും (Classless) ജാതിരഹിതവും സമത്വസുന്ദരവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പററിയുള്ള മാർക്സിൻെറ സിദ്ധാന്തങ്ങാം അദ്ദേഹത്തെ ആവേശംകൊള്ളിച്ചു. ലോകത്തിന്നു് സ്ഥിതിസമത്വാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതി അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മാർക്സിൻെറ ചിന്താഗതിയിലുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഇംഗ്ലണ്ടു് സോവിയററുപദ്ധതി സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് കാലെക്കൂട്ടി പറയുവാൻ സാധിച്ചു. ഇന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സോഷ്യലിസത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ പടിയായ വ്യവസായങ്ങളുടെ ദേശസാല്കരണം അടിക്കടി പുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയാണ്. വളന്നുവരുന്ന സോഷ്യലി

സ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ സുശോഭനമായ ഭാവി, ഭാവനയിൽ കണ്ട അദ്ദേഹം, യൂറോപ്പിലെ ഏററവും വിദഗ്ദ്ധനായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ സ്റ്റാലിനാണെന്നു പറയുവാൻ കൂടി മടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ച മുറിയിൽ സ്റ്റാലിൻെറ ഒരു പടം വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നെന്ന് പത്രദ്വാരാ നാം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ? ഒരവസരത്തിൽ ലോകത്തിൽ അന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാന്മാർ ആരെല്ലാമാണെന്ന് ആരോ ചോദിച്ചതിന്ന് ഷായുടെ സുദൃഢമായ മറുപടി മഹാത്മാഗാന്ധി ജോസഫ് സ്റ്റാലിൻ സുപ്രസിദ്ധ നാടകകൃത്തായ ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ എന്നിവരാണെന്നായിരുന്നു. നോക്കുക; അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മവിശ്വാസം! ആ വിശ്വാസത്തിൽ അതിശയോക്തിയുടെ കണികപോലും തീണ്ടിയിട്ടുമില്ല. അദ്ദേഹം ലോകത്തിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു ഒരു മാർഗ്ഗദർശിയും അതിൻെറ അഭ്യുദയത്തിന്നു വേണ്ടി തൂലികകൊണ്ട് പടപൊരുതിയ ഒരു തികഞ്ഞ വിപ്ലവകാരിയുമായിരുന്നു. നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതിയിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളുടെ നേർക്ക് ആ തൂലിക, ഒരു കരവാൾ കണക്കെ നിശിതമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ആ തൂലിക ഒരിക്കലും പതറിയിരുന്നില്ല; ഇടറിയിരുന്നില്ല.

ബർണാഡ്ഷാ ലോകത്തിലെ ഒരു നവ്യജ്യോതിസ്സായിരുന്നു. ആ ജ്യോതിസ്സ് പൊലിഞ്ഞുപോയി! അതിൽനിന്നും പ്രസരിച്ച പ്രഭാകന്ദളങ്ങൾ സാർവ്വദേശീയസാഹോദര്യത്തിന്നും മനുഷ്യൻെറ മൌലികാവകാശങ്ങൾ വകവെച്ചു കിട്ടുന്നതിന്നും സഹായിക്കുമാറാകട്ടെ! ഉത്തമകലാകാരനും മനുഷ്യസ്നേഹിയുമായ ബർണാഡ്ഷാ യശശ്ശരീരശേഷനായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ നീണാൾ വാഴട്ടെ!

എം. കെ. കുമാരൻ
(സീനിയർ ഇൻറർ)

ശാന്തിനികേതനം

ഒരിക്കൽ ജവഹർലാൽനെഹറു പറഞ്ഞു, "ശാന്തിനികേതനം സന്ദർശിക്കാത്തവൻ ഇന്ത്യയുടെ തനിരൂപം കണ്ടിട്ടില്ല." ഭാരതീയ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നെഹറുവിൻെറ അഭിപ്രായം അക്ഷരംപ്രതി പരമാൎത്ഥമാണ്.

ഗുരുദേവൻെറ പിതാവായ മഹൎഷി ദേവേന്ദ്രനാഥടാഗോറിൻെറ ജീവിതവും ശാന്തിനികേതനവുംതമ്മിൽ വലിയ ബന്ധമുണ്ട്. അദ്ദേഹം തപോനിഷ്ഠമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കാനാഗ്രഹിച്ചു. അതിന്നു ജനബഹുലമായ കല്ക്കത്താനഗരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തൻെറ ഗൃഹം അനുയോജ്യമല്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ, അല്ലലും അലട്ടും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളിൽനിന്നെല്ലാം അതീതനായി സമാധാനപൂൎവ്വം ജീവിക്കാൻ പററിയ പ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു സ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിവന്നു. കല്ക്കത്തയിൽനിന്നു 90 നാഴിക അകലെ ബോംപ്പൂരിന്നടുത്തുള്ള വിശാലമായൊരു മൈതാനം അദ്ദേഹം വിലക്കുവാങ്ങി. താമസിയാതെ ചുററുപാടും പലതരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും പൂച്ചെടികളും നട്ടുപിടിപ്പിച്ച് അതൊരു പൂങ്കാവനമാക്കിത്തീൎത്തു അദ്ദേഹം. മനസ്സിന്നു് ശാന്തിയും ആനന്ദവും നല്കിയതിനാൽ അദ്ദേഹം ആ സ്ഥലത്തിന്നു് "ശാന്തിനികേതനം"—ശാന്തിയുടെ ഇരിപ്പിടം—എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. അതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ചെറിയ വീട്ട്പണിചെയ്ത്, ധ്യാനനിമിഗ്നനായി മഹൎഷിജീവിതം നയിച്ചു. നഗരങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ ദൂരെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ സ്ഥലം അന്നു ബാഹ്യലോകത്തിൻെറ ശ്രദ്ധയാകൎഷിച്ചിരുന്നില്ല.

1901-നു ശേഷം ഈ സ്ഥിതിക്കു വലിയൊരു മാററം സംഭവിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഒരു മഹാകവിയെന്ന നിലയിൽ ലോകപ്രസിദ്ധിനേടിയ ശ്രീ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ അവിടെ ഒരു വിദ്യാലയം ഏൎപ്പെടുത്തി. പിന്നെ ഒട്ടും താമസമുണ്ടായില്ലാ അതു വിശ്വവിഖ്യാതമായിത്തീരാൻ. ഈ വിദ്യാലയമാണ് "വിശ്വഭാരതി" എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന സംസ്കാരപ്രഭാകരൻ.

വെറും ബുദ്ധിപരവും കായികവുമായ പുരോഗതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ഇന്ത്യക്കാരെ ആത്മീയമായി അത്യധികം അധഃപതിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത മഹാകവിയെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. പ്രാചീനഭാരതത്തിൻെറ സാരാംശങ്ങളും നവീനലോകത്തിൻെറ ഉത്തമാംശങ്ങളുമടങ്ങിയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, ഇന്ത്യക്കാരിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ ഉദ്ബുദ്ധത വളൎത്താനും പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുമായി അടുപ്പിക്കാനും അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിൻെറ ഫലമായി അദ്ദേഹം ആ വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു.

തുടക്കത്തിൽ തൻെറ രണ്ടു പുത്രന്മാരുൾപ്പെടെ അഞ്ചു വിദ്യാൎത്ഥികൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ആ വിദ്യാലയം ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ശതക്കണക്കിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ ആകൎഷിച്ചു. ഇന്നാവിദ്യാലയം വിശ്വസംസ്കാരത്തെ പ്രധിനിധീകരിക്കുന്ന പത്ത് ഭവനങ്ങളോട്ടുകൂടിയ ഒരു ലോകോത്തരസ്ഥാപനമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഉന്നതമായസംസ്കാരവും ഏററവും കുറഞ്ഞ ഉപകരണങ്ങളും ഏററവുമധികം വ്യക്തിഗതമായ ശ്രദ്ധയും കൊണ്ട് അവിടെ പ്രശംസനീയമാംവണ്ണം അദ്ധ്യയനം നടത്തിപ്പോരുന്നു. ശാന്തിനികേതനത്തിലെ ഒരദ്ധ്യാപകനായ ശ്രീ. എസ്സ്. കെ. ജോൎജ്ജ് പറയുന്നതു നോക്കുക: "ലളിതകലാവിഭാഗമായ കലാഭവനവും സംഗീതഭവനവും ഇന്ത്യയുടെ എല്ലാഭാഗത്തുനിന്നും സിലോണിൽനിന്നും വിദ്യാൎത്ഥികളെ ആകൎഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയി

ലെ പ്രശസ്ത ചിത്രകലാവിദഗ്ദ്ധനായ ശ്രീ. നന്ദലാൽബോസ് അദ്ധ്യക്ഷംവഹിക്കുന്നുവെന്നതു് കലാഭവനത്തിന്റെ പ്രശസ്തതക്കു് ഒരു പ്രധാന കാരണമാണ്........പ്രാചീനകേരളത്തിന്റെ അമൂല്യസമ്പത്തായ കഥകളികൂടി, വിദൂരമായ ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ച് അഭ്യസിപ്പിച്ചുപോരുന്നു. ഗുരുദേവന്റെ സുഹൃത്തും സഹപ്രവൎത്തകനുമായിരുന്ന പണ്ഡിത ക്ഷിതിമോഹൻസെത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിദ്യാഭവൻ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പല ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്....പ്രാചീനമായ ഇന്ത്യാചൈനാ ബന്ധത്തെ പരിശോധിക്കുവാനുള്ള പലഗവേഷണങ്ങളും അവിടെ (ചൈനാഭവനിൽവെച്ച്) നടത്തുന്നു. ക്രിസ്തുദേവന്റെ യഥാൎത്ഥശിഷ്യനും ഗുരുദേവന്റേയും ഇന്ത്യയുടേയും സുഹൃത്തുമായ സി. എഫ്. ആൻഡ്റൂസിന്റെ സ്മാരകമായി ദീനബന്ധുഭവനവും മേല്പറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളാണ് ചെയ്യുന്നതു്''.

വിശ്വഭാരതിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായംപുരാതനഭാരതത്തിലെ "ഗുരുകുല'' രീതിക്കനുസരിച്ചാണ്. ഗുരുവും ശിഷ്യനും ആത്മാൎത്ഥമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി വൎത്തിക്കുന്നു. വിദ്യാൎത്ഥികളെ ബാഹ്യമായ യാതൊരു പ്രേരണകളും അലട്ടുന്നില്ല. ഓരോരുത്തന്റേയും രുചിക്കനുസരിച്ച് വളരാനുള്ള സൌകൎയ്യങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടു്. വിശ്വഭാരതിയുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ പ്രധാനമായതു് സഹവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അതിനുള്ള വിജയമാണ്. ആൺകുട്ടികളിൽ ഒട്ടും കുറയാത്തത്രതന്നെ പെൺകുട്ടികളും അവിടെയുണ്ടു്. ശ്രീ. എസ്സ്. കെ. ജോൎജ്ജ് പറയുന്നു, "അവരുടെ (പെൺകുട്ടികളുടെ) സാന്നിദ്ധ്യം, അനാശാസ്യങ്ങളായ പ്രേരണകൾ ആൺകുട്ടികളിലുണ്ടാകുന്നതിനുപകരം നികേതനത്തിൽ അച്ചടക്കവും ഒതുക്കവും പാലിയ്ക്കുവാൻ സഹായിയ്ക്കുന്നു''.

ബാലസൂൎയ്യൻ ഭൂമിയിൽ തങ്കഭസ്മം വിതറമ്പോൾ എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികളും എഴുന്നേററ്, ഗുരുദേവൻ രചിച്ച പാട്ടുകൾപാടി സൂൎയ്യനമസ്കാരം ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ നിത്യകൎമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തതിനുശേഷം, ശുഭ്രവസ്ത്രധാരികളായി പുസ്തകക്കെട്ടുമേന്തി, അവർ സംഘം സംഘമായി പ്രത്യേകം നിൎദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ പോയിരിക്കുന്നു. അവിടെ കാണാം ശാന്തനും പ്രസന്നവദനനുമായ അദ്ധ്യാപകനെ. പക്ഷികളുടെ അവ്യക്തമധുരമായ ഗാനങ്ങളോടുകൂടി പാഠങ്ങളാരംഭിക്കുന്നു. എന്തു സംശയമുണ്ടെങ്കിലും വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ചോദിക്കാം. അദ്ധ്യാപകൻ ശാന്തസ്വരത്തിൽ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി സമാധാനം പറയുന്നു.

പരിഷ്കൃതലോകത്തിലെ അംബരചുംബികളായ കെട്ടിടങ്ങൾ അവിടെ കാണുകയില്ല. അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചെറിയ കുടിലുകളിലാണ് വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ താമസം. ആധുനികരീതിയിലുള്ള പങ്കക (Fans) ളല്ല അവൎക്കു കുളൎമ്മയേകുന്നതു്; പൂമണം വഹിക്കുന്ന ഇളംകാററും വൃക്ഷലതാദികളുടെ പൂന്തണലുമാണ് മിയ്ക്കു ശുചീകരണവേലകളും നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു വിദ്യാൎത്ഥികൾ തന്നെയാണ്. ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിസംഘത്തിനും ഓരോ നായകനുണ്ടായിരിക്കും. വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഐക്യബോധം, പരസ്പരസ്നേഹം, സേവനതല്പരത, സ്വാശ്രയശീലം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ വളൎത്താനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ വിസ്മയാവഹമാണ്. ഒരേ മുറിയിൽ നിന്നുതന്നെ എല്ലാവരും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു; കളിക്കാനൊരേ മൈതാനം; വൈമനസ്യമെന്യേ ആവേശത്തോടുകൂടി അവർ തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യങ്ങൾ ശരിയാംവണ്ണം നിൎവ്വഹിക്കുന്നു. പലപ്പൊഴും ഗാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവിടുത്തെ അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമായിരിക്കും. പഠിച്ചും കളിച്ചും ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനങ്ങൾ പാടിയും അവർ ജീവിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ കൃഷിചെയ്യുന്ന വിധവും അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊത്തുക, കിളക്കുക, ഉഴുക തുടങ്ങിയ വിവിധ പ്രവൃത്തികളും നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു വിദ്യൎത്ഥികളാണ്. തൽഫലമായി പ്രകൃതിദേവിയുമായുള്ള അവരുടെ അടുപ്പം അനുദിനം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. കൃഷിപ്രവൃത്തിക്കു പുറമെ, പലതരം കൈത്തൊഴിലുകളും അവർ ശീലിക്കുന്നുണ്ടു്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വകയായി മാസികകൾ നടത്തപ്പെടുന്നു. വിശ്വഭാരതിയിലെ ഗ്രന്ഥാലയം പ്രസിദ്ധമാണ്. കാര്യ്യക്ഷമമായി നടത്തുന്ന ഒരു ഡിസ്പെൻസറി, വിദഗ്ദ്ധരായ രണ്ടുമൂന്നു ഡോക്ടർമാർ, ആധുനികരീതിയിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ഒരു സന്നദ്ധസംഘം — ഇങ്ങിനെ വിവിധ സൌകര്യ്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മഹാസ്ഥാപനമാണ് ശാന്തിനികേതനം.

ശാന്തിനികേതനത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടിയാണ് മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും വിനിയോഗിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഒരേ അവസരത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഗുരുദേവനും ഉത്തമ സുഹൃത്തുമായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളൊരുമിച്ചു വിവിധവിനോദളിലേപ്പെടുന്നതും അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനു നിർവൃതിജനകമായ ഒന്നായിരുന്നു. ഇന്നും ഗുരുദേവൻ ശാന്തിനികേതനത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു — താനവിടെ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ പാരമ്പര്യത്തിലും പ്രചോദനം നൽകിയ വിദ്യാർത്ഥികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗീതങ്ങളിലും ഗുരുദേവൻ ജീവിക്കുന്നു!

പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ചങ്ങലയിലെ പ്രധാനമായൊരു കണ്ണിയാണ് ശാന്തിനികേതനമെന്നു ഗുരുദേവൻതന്നെ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഫ്രഞ്ചുചിന്തകന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ശാന്തിനികേതനം "....പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു ചെറിയ ലോകംതന്നെയാണ്. അവിടെ പരിപൂർണ്ണസമത്വവും യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യവും കളിയാടുന്നു." "ശാന്തിനികേതനമാണ് ഇന്ത്യ" എന്നു ഗാന്ധിജിയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ മഹാസ്ഥാപനത്തെ — കലയുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും മഹത്തായ ഈ നിധിയെ —, അതിന്റെ അഖിലേന്ത്യാ സ്വഭാവത്തിനും സാർവ്വജനീനമായ വീക്ഷണത്തിനും ഭംഗം തട്ടാത്തതരത്തിൽ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതും ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതും ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരന്റേയും കടമയാണ്.

ടി. ഗോപാലൻ,
(സീനിയർ ഇൻറർ)

വള്ളത്തോൾ കവിതകൾ

‘വള്ളത്തോൾ’ എന്ന ത്ര്യക്ഷരിയുടെ ശ്രവണമാത്രയിൽത്തന്നെ കേരളക്കര ആകമാനം പുളകംകൊള്ളുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ ദേശഭക്തൻ ഒരു തികഞ്ഞ തൂലികാചിത്രകാരൻ, ഒരു വളർന്ന വിപ്ലവകാരി എന്നിവരുടെ ഒരു സങ്കലിതരൂപം നമുക്കതിലൂടെ ദൃശ്യമാകുന്നു.

സാഹിതീസേവനത്തിൽ ഏതേതു വിഭാഗങ്ങളിൽ വിജയം സമ്പാദിച്ചാണ് വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അനശ്വരകീർത്തിസ്തംഭം നാട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്നു പലരും സംശയിച്ചേക്കാം. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തെ കൈരളിയിലേക്കാനയിച്ച്, അതിന്നു സ്തുത്യർഹമായൊരു പദവിയെ പ്രദാനംചെയ്തുവെന്നതാണദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രാതഃസ്മരണീയമായ പ്രവർത്തനമെന്നു പരക്കെയൊരഭിപ്രായമുണ്ട്. നാട്യകലയിൽ അദ്വിതീയസ്ഥാനത്തിരിക്കുവാൻപോകുന്ന കഥകളിപ്രസ്ഥാനത്തെ വിപുലവും സജീവവുമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്ത ശ്രമവും, വാല്മീകിരാമായണമോ, കാളിദാസൻെറ ലോകോത്തരനാടകമായ ശാകുന്തളമോ, ഭാസകൃതമെന്നു പൊതുവെ ധരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന കുറെ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളോ മലയാണ്മയിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തു കൈരളീസാഹിത്യഭാണ്ഡാഗാരത്തെ പരിപൂരിതമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ നമ്മുടെ ആസ്ഥാനകവിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ അപ്രധാനമല്ലാത്തവയാണ്. അങ്ങിനെ ബഹുമുഖമായ സേവനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം കൈരളിക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

വാല്മീകിയുടെ ശബ്ദമാധുര്യം വള്ളത്തോളിന്നു സ്വായത്തമായിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷുകവിയായ വേർഡ്സ്വർത്തിൻെറ ‘പ്രകൃതിഗായകത്വ’വും, ലോകമഹാകവിയായ കാളിദാസൻെറ ‘ആലോചനാമൃതത്വ’വും മലയാണ്മയുടെ പിതാവായ തുഞ്ചൻെറ ഭക്തിപ്രവാഹവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതക്കുണ്ട്. സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചും നവരസങ്ങളെ ഔചിത്യപൂർവ്വം പ്രയോഗിച്ചും പ്രകൃതിസുരഭിലമായ തൂലികാചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ചില ചായപ്പണികൾ നടത്തിയും കവിതയെ അനുവാചകന്മാർക്കു ഹൃദയംഗമമാക്കുവാൻ മഹാകവിക്കു അപാരമായ കഴിവുണ്ട്. ‘അനിരുദ്ധ’നിലേയ്ക്കോ, അല്ലെങ്കിൽ ‘ശിഷ്യനും മകനി’ലേക്കു തന്നെയുമോ ഒന്നു കടന്നുനോക്കിയാൽ വള്ളത്തോളിനെ ഒരു യഥാർത്ഥ ചിത്രകാരനായി നമുക്കു കാണാൻകഴിയും.

“ത്വിട്ടോലുമക്ഷികൾ, നരച്ചുവളർന്നു മാറിൽ
തൊട്ടോരുതാടി, ചുളിവീണുപരന്നനെറ്റി,
മുട്ടോളമെത്തിയ ഭുജാമുസലങ്ങളെന്നീ
മട്ടോടവൻ വിലസിമേദുരദീർഘകായൻ” എന്ന

മന്ത്രിപ്രവരൻെറയോ,

“ആലസ്യമാണ്ടമുഖമൊട്ടുകുനിച്ചു, വേർത്ത
ഫാലസ്ഥലം മൃദുകരത്തളിർകൊണ്ടുതാങ്ങി;
ചേലഞ്ചിമിന്നുമൊരുവെൺകുളിർകൽത്തറയ്ക്കു
മേലഞ്ഞു ചാരുമുഖി ചാരിയിരുന്നിടുന്നു” എന്ന പരവശയായ ഉഷയുടേയോ, അല്ലെങ്കിൽ,

“സുമഹിതമുനിവേഷനാമവൻതൻ
ഭ്രമരവൃതാംബുജരമ്യമാം മുഖത്തിൽ
വിമലതയൊടുദിച്ചിരുന്നതേറെ
ശമഗുണമല്ലൊരു വീരലക്ഷ്മിയത്രെ’ എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ വിളങ്ങുന്ന പരശുരാമൻെറയൊ ചിത്രങ്ങൾ മാത്രംമതി അദ്ദേഹത്തെയൊരു തൂലികാചിത്രകാരസാർവ്വഭൗമനാക്കാൻ.

ശയനമുറിയിലെ,

“ചന്തംതികഞ്ഞൊരു ചന്ദനക്കട്ടിലിൽ
വെൺതനിപ്പട്ടുകിടയ്ക്കതന്മേൽ
ഏകാകിയായിശ്ശയിച്ചരുളീ–”ടുന്ന ചിന്താസാഗരത്തിലാണ്ട ഹുമയൂൺ ചക്രവർത്തിയും, ജനകരാജധാനിയിലെ,

“അഞ്ചുവയസ്സായ പെൺകിടാവാശ്ശുളി”ച്ച

....

കൊച്ചുജാനകിയും

“നീയിതുകാൺകൊരാൺകുഞ്ഞിതാതൻ
കുഞ്ഞി
കയ്യിൽച്ചെറിയപാൽപ്പാത്രവുമായ്
പയ്യിനെക്കാലെകറന്നീടുമമ്മതൻ
മെയ്യിൻവലംവശം ചാരിനില്പൂ
മാതാവോ പയ്യുറന്നിത്തിമണിവള-
വ്രാതമണിഞ്ഞ വലത്തുകയ്യാൽ
പൈതലെപ്പേർത്തുമണച്ചുപുണർന്നതി
പ്രീതയായ് കോൾമയിർകൊണ്ടീടുന്നു.” എന്നീ വരികളിലെ ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ മുതലായവ വള്ളത്തോളിന്റെ അപ്രധാനങ്ങളല്ലാത്ത തൂലികാചിത്രങ്ങളിൽ ചിലതാണ്.

പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ നുകരാൻ സൂക്ഷ്മദൃക്കായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനത്തോടൊപ്പം തന്നെ തൂലികയും കുതിക്കുന്നു. പ്രഭാതത്തെയും സായാഹ്നത്തെയുംപററി പല കവികളും പാടീട്ടുള്ളതു നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വള്ളത്തോൾത്തൂലികയുടെ വർണ്ണന നമ്മെ പരമാനന്ദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂര്യോദയത്തിൽ, താരങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതിനെ, പ്രഭാതദേവി, താൻ തലേദിവസം ഉപയോഗിച്ച മനോഹരകുസുമങ്ങളെ അടിച്ചുവാരുന്നതായും, അസ്തമയപർവ്വതത്തിലെ മങ്ങിയ ചന്ദ്രനെ, തേച്ചുകഴുകാൻ ഒരു ഭാഗത്തേക്കുനീക്കിവെച്ച വെള്ളിത്തളികയായും വാസനാധോരണിയെപ്പരത്തിക്കൊണ്ടു വീശിയ മന്ദമാരുതനെ വീട്ടുവേലയെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷമുള്ള ഗൃഹനായികയുടെ ദീർഘനിശ്വാസമായും ഭാവനംചെയ്യുന്ന ആ മഹാകവിയുടെ പ്രതിഭാവിലാസം പ്രകൃതിയുടെ ഏതേതു രഹസ്യങ്ങളിലെല്ലാം എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ല.

പുരാണങ്ങൾ എന്ന കവിതയിൽ മഹാകവി ചിത്രണംചെയ്തിട്ടുള്ള പുരാതനമഹർഷിമാരുടെ മഹാരാജ്യത്തെക്കാണുമ്പോൾ നാം ഹർഷപുളകിതഗാത്രമാരായിത്തീരുന്നില്ലെ ?

“തേനൊലിപ്പഴങ്ങളും തൂമണം തുളുമ്പുന്ന
സൂനങ്ങൾതോറും തത്തിക്കളിയ്ക്കും കുളിർ
കാററും
മാനസംതെളിഞ്ഞുള്ള പക്ഷികളുടെകള-
ഗാനവുംചേരും ലീലാരാമങ്ങൾ ചിലദിക്കിൽ;
നക്ഷത്രങ്ങളെച്ചൂഡാരത്നങ്ങളാക്കും നാനാ-
വൃക്ഷങ്ങൾ തിങ്ങും ശൈലാരണ്യങ്ങൾ ചില
ദിക്കിൽ;
പാറമേൽത്തട്ടിപ്പാരം പളുങ്കിൻമണിചിന്നി
ച്ചാരാവമോടെ പായും പുഴകൾ ചിലദിക്കിൽ
പ്രകൃതിരമണീയം ശാന്തഗംഭീരം ഹാഹാ
സുകൃതിനിഷേവ്യമെ നിങ്ങൾതൻ മഹാ
രാജ്യം”

കുഞ്ചന്റെ കദളിവനം കാണുമ്പോഴുണ്ടാകുന്നതിലുപരിയായൊരനുഭൂതിയല്ലെ ഈ വരികൾ വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്നത് ? ഇങ്ങിനെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്തതും, സർവ്വാംഗസുന്ദരവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതിവർണ്ണനകളെ ഓരോന്നായെടുത്തവസാനിപ്പിക്കുവാൻ എളുപ്പമല്ല.

അതിദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവളും ലോകൈകസുന്ദരിയുമായ മറിയത്തെ പാറപ്പുറത്തു മുളച്ച പനിനീർച്ചെടിയായും, വൃദ്ധയും യുവത്വത്തിൽ വേശ്യാവൃത്തി കുലവൃത്തിയായി സ്വീകരിച്ചു വിഷയലമ്പടന്മാരുടെ വിഹാരകേന്ദ്രമായി നിന്നിരുന്ന, കൊച്ചുസീതയുടെ മുത്തശ്ശിയെ കാമദേവന്റെ ഒടിഞ്ഞ വില്ലായും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയ നമ്മുടെ കവിയുടെ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലുള്ള വൈചിത്ര്യത്തെപററി അധികം പറയേണ്ടതില്ല. എന്നിരിക്കിലും,

“ആരിതെറിഞ്ഞു കൊടുത്തു യശോദതൻ
മാറിലെത്തുമണി മാല്യമതാ
കാളിന്ദി തന്നുടെ കാളിമാവേന്തിയ
ചേലയിൽ ചീളെന്നു ചെന്നുവീണു”

എന്നീ വരികളിലെ രൂപകാതിശയോക്തിയും,

“അവന്റെയെല്ലുന്തിവിളർത്ത മാർത്ത
ട്ടനുക്ഷണം ശ്വാസവിജൃംഭിതത്താൽ
യമാഗമം നോക്കിടുവാനെണീററും
കാണാഞ്ഞിരുന്നും വിഷമിച്ചിരുന്നു” എന്നീ വരികളിലെ ഉൽപ്രേക്ഷയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിൽ മകുടോദാഹരണമായി പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു പ്രസ്താവിക്കാതെ നിർവ്വാഹമില്ല.

മേലുദ്ധരിച്ചതിൽ ആദ്യത്തെ നാലു വരികൾക്കുമുമ്പിൽ കവി, കാളിന്ദിയിലേക്കു ചാടാൻ പോകുന്ന ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണനെ,

“ആററിലേക്കച്യുത, ചാടൊല്ലെ, ചാടൊല്ലെ,
കാട്ടിലെപ്പൊയ്കയിൽ പോയി നീന്താം” എന്നു ഭക്തിവാത്സല്യഭയങ്ങളോടെ പറഞ്ഞു വിലക്കുമ്പോഴും അതിന്നുശേഷം,

"അയ്യോ! സഹസ്രഫണോഗ്രക്കരിപ്പാമ്പെ-
ങ്ങീഃയ്യാമൽക്കോമളപ്പൈതലെങ്ങൊ!" എന്നു

പറഞ്ഞു വിലപിക്കുമ്പോഴും, തദനുസാരമായ വികാരഭേദങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ലെ? ഇല്ലെങ്കിൽ നാം മനുഷ്യരല്ല; നമുക്കു ഹൃദയമില്ല.

പ്രകൃതിയിലെ സുന്ദരവസ്തുക്കളിൽ മാത്രമല്ല, നേരെമറിച്ചു നാം നിസ്സാരമെന്നു കരുതി ചവുട്ടിത്തേയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളിലുംകൂടി മനോഹാരിത കളിയാടുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. കറകളഞ്ഞ ദേശാഭിമാനത്തോടെ ആ മഹാകവി തന്റെ കവിതകളിലൂടെ സമുദായത്തിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യാൻ കച്ചകെട്ടി. തനിക്കു ശരിയാണെന്നു പരിപൂർണ്ണബോധമുള്ളവയെ പുകഴ്ത്തിപ്പാടുന്നതിലും തെററാണെന്നു തോന്നുന്നവയെ അങ്ങെയററംവരെ എതിൎക്കുന്നതിലും അന്യന്മാൎക്കുള്ള ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കു ആ അനുകരണീയനായ ജീവൽസാഹിത്യകാരൻ വില കല്പിച്ചിട്ടില്ല. മുതലാളിമാരുടെ പേക്കൂത്താട്ടം, വൎഗ്ഗവിദ്വേഷത്തിന്റെ കാഹളംവിളി എന്നിവയോരോന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

'കണ്ടീലയോ ദേവിജഗത്സവിത്രി,
നിൻപാരിലെ ദൂന്യസന്നിപാതം:
പാവങ്ങൾതൻ, പ്രാണമരുത്തുവേണം
പാവപ്രഭുക്കൾക്കിഹ പങ്കവീശാൻ' എന്നും
'ബലവാനബലന്റെ ചോരയാൽ ദാഹം
തീൎക്കും
വലഹിംസാചാരവുമങ്ങി കൈവളൎന്നു
പോയ്" എന്നും
'സുഖാമൃതം സൈ്വരമശിച്ചു ദിവ്യ-
സൌധേവസിപ്പൂ മുതലാളി വീരൻ,
അയാൾക്കുവിൺതിൎത്ത്വരോ വിശപ്പാൽ
വല്ലേടവും വീണു മരിച്ചിടുന്നു' എന്നും

എഴുതി അദ്ദേഹം തന്റെ ചുററുപാടുകളെ പൌരാവലിക്കു തുറന്നു കാട്ടിക്കൊടുത്തു. എന്നു മാത്രമല്ല മൎദ്ദിതന്മാരുടെ നേരെ അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാർകൂടി കണ്ണുയൎത്താത്തതിനെ,

'പാവങ്ങൾ ചത്തിടുകിലെന്തു പിറക്കിലെന്തെൻ
പാഴ്‌വാക്കിതിന്നരുൾകമാപ്പുമനീഷിമാരേ'

എന്നും പറഞ്ഞാക്ഷേപിക്കുന്നു. ദുഷിച്ച ജാതിവ്യത്യാസത്തെപ്പററി കവി പറയുന്നതു്,

'ജാതിഹാനരകത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങിയശബ്ദം
പാൎത്തിന്നും പിശാചിന്റെയേട്ടിലെ
രണ്ടക്ഷരം' എന്നാണു്.

ഒരു യഥാൎത്ഥ ദേശസേവകനും കൂടിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ചിലവ ദേശാഭിമാനം തുളുമ്പുന്നവയും മററു ചിലവ മാതാവിന്റെ ആത്മീയസംസ്കാരത്തെപ്പരത്തുന്നവയുമായിരുന്നു.

'ഭാരതവൎഷത്തിലെപ്പൂൎവ്വരാമൃഷീന്ദ്രന്മാർ
പാരിനുള്ളടിക്കല്ലു പാൎത്തുകണ്ടറിഞ്ഞവർ,
യോഗൈകനിരതന്മാർ, ഭോഗനിസ്പൃഹർ, പരി
ത്യാഗൈകദ്രവിണന്മാ, രവർതൻവാസങ്ങളോ!
പൊട്ടപ്പുല്ലുകൾകൊണ്ടും ശുഷ്കപത്രൌഘം
കൊണ്ടും
കെട്ടിമേഞ്ഞവയായ പാഴ്ക്കുടിലുകളത്രെ;
എങ്കിലുമവയിൽനിന്നിങ്ങു കിട്ടിയ മണി-
ത്തങ്കങ്ങൾ മഹാൎഘ്യങ്ങൾ,മറെറങ്ങു മലഭ്യങ്ങൾ!'

എന്നദ്ദേഹം പാടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കഴമ്പില്ലാത്ത പച്ചപ്പരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രമിച്ച ആധുനികന്മാരെ ഒന്നു പരിഹസിച്ചതാവാൻ വഴിയുണ്ടോ? പില്ക്കാലത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെല്ലാംതന്നെ ജീവിതനിരീക്ഷണങ്ങൾക്കിടം കൊടുക്കുന്നവയും സ്വാതന്ത്ര്യബോധം ജനങ്ങളിൽ കുത്തിച്ചെലുത്തുന്നവയുമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ തെററുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ ദേശാഭിമാനിയുടെ 'പോരാ, പോരാ' എന്ന സ്വാതന്ത്ര്യബോധം തുളുമ്പുന്ന ചെറു കവിതയും,

മാതൃവാക്കൊന്നാകണം നമുക്കു സാക്ഷാൽവേദം,
മാതൃശുശ്രൂഷായതാമാകണം മഹാ യജ്ഞം,
മാതാവിന്നുഴിഞ്ഞിടുകാത്മജീവിതം—' എന്ന

വരികളും എത്രയോ മലയാളികളെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ ഭടന്മാരാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കാം എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറെറന്താണുള്ളതു്? 'ആഷ്ഭ്രവ്" എന്ന പദ്യത്തിലെ,

'ഭാരതമെന്നപേർ കേട്ടാലഭിമാന
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം,
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ തിളക്കണം
ചോര നമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ' എന്നവരി

കളെഴുതിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശാഭിമാനം ഏതൊരു ഭാരതീയനും — പ്രത്യേകിച്ച് ഏതൊരു കേരളീയനും—അഭികാമ്യമായതു തന്നെയാണു്.

ടി. മധേവൻനായർ

(സീനിയർ ഇൻ

സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയും വിദേശരാജ്യങ്ങളും

രണ്ടു നൂററാണ്ടിലധികമായ അടിമത്തത്തിനുശേഷം മൂന്നുവർഷംമുമ്പെ 1947 ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാംതീയതി നമ്മുടെ ജന്മഭൂമി, സ്വാതന്ത്ര്യസൂര്യന്റെ ഉദയംകണ്ടു. അങ്ങിനെ ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ അമ്മയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം, കരഗതമായി.

സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടുതൽ ഭാരങ്ങൾ തലയിലേററുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നമ്മിൽകൂടുതൽ ഭാരങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പട്ടിണികിടന്നു, തൊഴിലില്ലാതെ, നഗ്നത മറയ്ക്കുവാൻ വസ്ത്രമില്ലാതെ കുഴയുന്ന പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നമുക്കു് നിറവേറേറണ്ടതുണ്ടു്. അവരുടെ ദയനീയനാദം അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഖരിതമാവുന്നതവസാനിക്കാതിരിക്കുന്നതുവരെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വാതന്ത്ര്യമല്ല; നമ്മുടെ സുഖം സുഖമല്ല. നാം ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തുനിന്നും എത്രയോ പിന്നിലാണ്. കഷ്ടങ്ങളെ തരണംചെയ്തു പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തു വിജയോന്മത്തരായി നമുക്കു് പ്രവേശിക്കണമെങ്കിൽ നാമിനിയും വൻതോതിലുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. നമുക്കുള്ളതെല്ലാം അടിയറ വെക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

അതുപോലെതന്നെ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പരിപൂർണ്ണപ്രജാധിപത്യജനത എന്ന നിലയിൽ നമുക്കു് നിരവധി കടമകളും പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുതീർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സത്യത്തോടും പ്രാപ്തിയോടുംകൂടി നമുക്കു് മുന്നോട്ടുപോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഇന്ത്യക്കു് ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനവും എന്തൊക്കെയാണെന്നു കുറച്ചൊന്നിവിടെ വിശദമാക്കാം.

രണ്ടു നൂററാണ്ടുകാലത്തോളം നമ്മെ അടിമത്തത്തിൽ ആഴ്ത്തിയ സാമ്രാജ്യത്വമേധാവിയാണു ബ്രിട്ടനെങ്കിലും ഒരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രമെന്നനിലയിൽ മറെറാരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രമായ ഇംഗ്ലണ്ടിനോടു അങ്ങേ അററത്തെ സൌഹാർദ്ദത്തോടും സൌമനസ്യത്തോടും നാം പെരുമാറുന്നതുകൂടാതെ അന്യോന്യം സുദൃഢമായ ഐക്യം പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇന്ത്യ ഇന്നു ബ്രിട്ടീഷു കോമൺവെൽത്തിലെ ഒരു പ്രധാന അംഗമാണു. എന്നാൽ അതേസമയം ഇന്ത്യ ഒരു സ്വതന്ത്രജനാധിപത്യരാഷ്ട്രവുമാണു്. (Sovereign Republic) വിദേശശക്തികൾക്കു് അതിന്റെ മേൽ യാതൊരു അധികാരവും ഇല്ലതന്നെ. അതാണർത്ഥം. ലോകസമാധാനത്തിന്നു നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിൽ മററു രാഷ്ട്രങ്ങളോടെന്നപോലെ ബ്രിട്ടനോടും സ്നേഹത്തോടും സമാധാനത്തോടും വർത്തിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. ബ്രിട്ടനുമായി മുമ്പെന്നപോലെ വ്യാപാരബന്ധവും സംസ്കാരമൈത്രിയും നാം വളർത്തുന്നു.

നമ്മൾ സ്വാതന്ത്ര്യം വലിയ വിലകൊടുത്താണു വാങ്ങിയതു്. അതിന്റെ കൈയ്പുള്ള എന്നാൽ അനിവാര്യവും ആയ ഫലമാണ് അഖണ്ഡഭാരതത്തിന്റെ വിഭജനം. സ്വാതന്ത്ര്യം, അതു നമുക്കു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു നല്ല ഒരു ദേവതയുടെ നിലയിലല്ല, മറിച്ചു് കൊടിയ ദംഷ്ട്രകൾ കാണിച്ചു് അതിഭയാനകമായി അട്ടഹസിക്കുന്ന ഒരു ക്രൂരമൂർത്തിയുടെ നിലയിലാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തിക്തഫലമാണു ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യാപാക്കിസ്ഥാൻ തർക്കങ്ങൾ. രണ്ടും സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളായ അന്നുമുതൽ അന്യോന്യം അവിശ്വാസവും മത്സരവും വളർന്നുവരികയാണുണ്ടായതു്. ഇരുപേർക്കും ശ്രേയസ്കരമായ ഒന്നല്ല ഈ തൊഴുത്തിൽകുത്തു. പാക്കിസ്ഥാനിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും, അതിന്റെ മാരകഫലങ്ങളും ഇന്ത്യയുടെ ക്ഷമയുടെ ആഴത്തെ കാണുകയാണ്. തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന ആ പ്രശ്നങ്ങളിൽ–കാശ്മീർ പ്രശ്നങ്ങളടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ–ഒരു ശരിയായ യോജിപ്പിലെത്താതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഇരുരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹം അവസാനിക്കുന്നതുമല്ല. നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ. ഒരു യോജി

പ്പും പാലിക്കാതിരിക്കയാണു പാക്കിസ്ഥാൻ ചെയ്യുന്നതു്. കടലാസ്സിൽ മാത്രമേ ആ യോജിപ്പു നിലയ്ക്കുന്നുള്ളു. തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ ഇന്ത്യൻപ്രശ്നം ഇതിലും കുഴപ്പമേറിയതാണു്. വർഗ്ഗീയതത്വത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമായ അവിടത്തെ ഗവൺമെന്റും അതിന്റെ നായകനായ "ഡോക്ടർ മലാനും" കറുത്തവരെന്നപേരിൽ ഏഷ്യക്കാരോടു, പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്ത്യക്കാരോടു സംഘടിച്ചുചെയ്യുന്ന ആക്രമങ്ങൾ മനുഷ്യവംശത്തിന്നുതന്നെ ഒരു തീരാക്കളങ്കമാണു്. തലമുറതലമുറകളായി, വന്യമൃഗങ്ങൾ, പകർച്ചവ്യാധികൾ തുടങ്ങിയ അന്തമില്ലാത്ത കഷ്ടപ്പാടുകളോടു മല്ലിട്ടു് സ്വന്തം വിയർപ്പു ചൊരിഞ്ഞു് പലപ്പോഴും ജീവൻതന്നെ അപകടപ്പെടുത്തിയും വെറും തരിശുഭൂമികളും, ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ അട്ടഹസിക്കുന്ന വൻകാട്ടുപ്രദേശങ്ങളും ആയിരുന്ന തെക്കെ ആഫ്രിക്കയെ ഫലസമൃദ്ധവും, സസ്യശാമളവും ആയ ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കെത്തിച്ച ആ സാധുജനതയോടു രാജ്യത്തുനിന്നും പുറത്തുപോവാൻ അവർ ഇന്നു ആജ്ഞാപിക്കയാണു്. തങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾക്കു് വേണ്ടി മനുഷ്യാവകാശനിയമങ്ങളും മററു നിയമങ്ങളും ഉൽഘോഷിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഈ മർദ്ദിതജനതയുടെ ദീനസ്വരം കേൾക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

"ഗ്രൂപ്പ് ഏരിയാസ്ബിൽ" എന്നപേരിൽ ഒരു പുതിയ നിയമം കൊണ്ടുവന്നു യൂറോപ്യരായവർക്കെല്ലാം പ്രത്യേകസ്ഥാനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. സാധുനാട്ടുകാരെയും ഇന്ത്യക്കാരെയും അവിടങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിപ്പിച്ചു് മലമ്പനിയും മററു കഷ്ടപ്പാടുകളും നിറഞ്ഞ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് നീക്കംചെയ്തു, തങ്ങളുടെ വർഗ്ഗപരിശുദ്ധി നിലനിർത്താനെന്നപേരിൽ "നാസികൾ" പ്രയോഗിച്ച അതേ അടവുകളാണു് തെക്കെ ആഫ്രിക്കൻ ഗവൺമെന്റും പിന്തുടരുന്നതു്. വോട്ടവകാശം നല്കാതെ ക്രമേണ ഏഷ്യക്കാരായ നിവാസികളെ അവിടങ്ങളിൽനിന്നും ഓടിച്ചു തെക്കെ ആഫ്രിക്ക യൂറോപ്യരുടെ കുത്തകയാക്കാനല്ലയൊ ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തെക്കെ ആഫ്രിക്കയുടെ ഈ വർഗ്ഗീയനയം ഇന്ത്യയും തെക്കെ ആഫ്രിക്കയുമായുള്ള പരസ്പരമൈത്രിയെ തീരെ നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ വിധിയും കാത്തു് ഇന്ത്യ നില്ക്കുകയാണു്.

ഓസ്ട്രേലിയയുടെ വെള്ള ഓസ്ട്രേലിയൻ നയവും സിലോണിലെ ഇന്ത്യക്കാരോടുള്ള നയവും ഇതുപോലെ കാലുഷ്യം നിറഞ്ഞതാണു്. എങ്കിലും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇന്ത്യയുടെ പേരും പദവിയും നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിക്കുന്നതേയുള്ളു. അതിന്നു നാം നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തിന്നും, അപാരമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നും, തന്ത്രവിദഗ്ദ്ധതക്കും, മഹത്തായ കാര്യശേഷിക്കും എന്നെന്നും കടപ്പെട്ടവരാണു. അമരിക്കയിലും, കനഡയിലും, ഇന്തോനേഷ്യയിലും, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനാസമ്മേളനങ്ങളിലും ലോകസമാധാനത്തേയും അതിൽ ഇന്ത്യക്കുള്ള സ്ഥാനത്തേയും സംബന്ധിച്ചു് അസന്ദിഗ്ദ്ധഭാഷയിൽ ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതു ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു. ഏഷ്യയുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുവാനുള്ള ഇന്ത്യയുടെ അവകാശം ഇന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണു്. അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനോ നിഷേധിക്കുവാനോ ആരുംതന്നെ തയ്യാറില്ലെന്നതുതന്നെ നമുക്കഭിമാനകരമാണു്. ലോകസമാധാനത്തിന്നു നിലകൊള്ളുന്ന ഏകരാഷ്ട്രം ഇന്ത്യയാണെന്നു ഇതിനകം തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലോകസമാധാനത്തിനെ സഹായിക്കുന്ന ഏതൊരു പദ്ധതിയിലും സഹായഹസ്തങ്ങൾ നീട്ടിക്കൊണ്ടു ഇന്ത്യ മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ലോകസമാധാനത്തെ സഹായിക്കുന്ന ഏതൊരു പ്രായോഗികപദ്ധതിയേയും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ജനറൽ അസംബ്ലിയിലൂടെ സെക്യൂരിററി കൌൺസിലിലും ഇന്ത്യ, ഹൃദയംഗമമായി സ്വീകരിക്കുകയും, ലോകസമാധാനത്തിന്നു അപകടകരമായ ഏതിനേയും നിസ്സംശയം എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. "കൊറിയയിൽ അക്രമി ആരെന്നുള്ള പ്രമേയത്തിന്നു അനുകൂലമായി വോട്ടു ചെയ്തതു്" ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. ഐക്യരാഷ്ട്രസൈന്യം 38-ാം സമാന്തരരേഖക്കപ്പുറം ചെല്ലുന്നതിനെ, അതു യുദ്ധത്തെ നീട്ടുവാൻ കാരണ

മാക്കമെന്നും, ചൈനയെ യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴക്കമെന്നുള്ള കാരണത്താൽ ഇന്ത്യ, ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ എതിർത്തും അസ്ഥാനത്തല്ലെന്നു സംഭവഗതികാം ഇന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പ്രവചനം ഇന്നു ശരിയായി തീൎന്നല്ലോ.

ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിതസ്ഥിതിയോടുകൂടിയ ഈ ലോകത്തിൽ നിഷ്പക്ഷത ശരിയാംവണ്ണം പാലിക്കുവാൻ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്നും സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു ഒരു പരമാൎത്ഥമായിരിക്കെതന്നെ ഇന്ത്യ കഴിയുന്നേടത്തോളമെന്നല്ല പൂൎണ്ണമായും നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുന്നുണ്ടു്. ആംഗ്ലോഅമേരിക്കൻ ബ്ലോക്കിൻെറ വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും ആയ കുതന്ത്രങ്ങാംക്ക് വഴിപ്പെടാതെ എന്നാൽ റഷ്യൻബ്ലോക്കിൻെറ വലയിൽപ്പെടാതെയും എപ്പോഴും ഋജുവും സത്യവും ആയ മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി ഇന്ത്യ ചലിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു എത്രയും അഭിമാനകരംതന്നെ.

അമേരിക്ക, റഷ്യ തുടങ്ങിയ ശക്തിയേറിയ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മാത്രമല്ലാ ലോകത്തിലെ മിക്ക സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഇന്ത്യൻ എംബസ്സികാ രൂക്ഷമമായി പ്രവൎത്തിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറയും, സമത്വത്തിൻെറയും, സമാധാനത്തിൻെറയും, സത്യത്തിൻെറയും ആഷ്സന്ദേശങ്ങാം അവിടങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അതാതുരാഷ്ട്രങ്ങളുമായി സാംസ്കാരികവും, വ്യാപാരികവുമായ ബന്ധങ്ങാം വളൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഏഷ്യയുടെ പുരോഗമനത്തിന്നും, ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും മററ ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തെക്കാളും ഇന്ത്യ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏഷ്യയിലെ എല്ലാ സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രങ്ങളോടും ഇന്ത്യ തന്ത്രബന്ധത്തിൽ ഏപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ ചവിട്ടടിയിൽപ്പെട്ടു നരകിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങാംക്ക്‌വേണ്ടി സുശക്തമാംവണ്ണം വാദിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഏഷ്യയുടെ പടത്തിൽ സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ കറുത്ത ഛായമല്ല ഇന്ത്യ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്; സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നിറഭേദങ്ങളാണ്. ഇന്തോനേഷ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നുവേണ്ടി ഇന്ത്യൻഗവമ്മേണ്ട് ചെയ്ത സ്തുത്യൎഹമായ സേവനം ലോകഹൃദയത്തിൽ എന്നെന്നും നിലനില്ക്കും. ഇന്ത്യയുടെ മുദ്രാവാക്യം ഒരു കാലത്തു "ക്വിററ്ഇന്ത്യ" എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നതു "ക്വിററ്ഏഷ്യ" യായി രൂപാന്തരപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കമ്യൂണിസ്റ്റ്ചൈനയെ ഇന്ത്യ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിലേക്ക് എടുത്തുകിട്ടുവാൻ ഇന്ത്യ കണക്കിലേറെ പാടുപെടുന്നുണ്ട്. ചൈനയിൽ ജനാധിപത്യപരവും, ജനസമ്മതവും ആയ ഏക ഗവമ്മെണ്ടു "മാവുസാങ്ങിൻെറ" (Mao-Tseung) കമ്യൂണിസ്റ്റ്ഗവമ്മെണ്ട് മാത്രമാണെന്നും, രാജ്യത്തുനിന്നും ഓടിപ്പോയി ദ്വീപിൽ അഭയംപ്രാപിച്ച് ആംഗ്ലോഅമേരിക്കൻ കൂട്ടുകെട്ടിൻെറ സൈനികവും സാമ്പത്തികവും ആയ സഹായസഹകരണങ്ങാംകൊണ്ടുമാത്രം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന "ക്വോമിന്താങ്ങ്" ഗവമ്മെണ്ടല്ല എന്നും ഇന്ത്യ ഒന്നിലേറെതവണ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. എന്നാൽ തിബത്തിൻെറ നേരെയുള്ള ചൈനയുടെ കയ്യേററം ന്യായീകരിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു ചൈനയെ ഇന്ത്യ അറിയിച്ച്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി; ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം പരിതസ്ഥിതിക്കനുയോജ്യവും, തന്ത്രപരവും, ലോകസമാധാനത്തിലുള്ള അടിയുറച്ച ആഗ്രഹത്തിൽനിന്നുമുടലെടുത്തിട്ടുള്ളതും ആണെന്നുതീൎച്ചയാണ്. അതിന്നു ഇന്ത്യയിലെ ബഹുജനങ്ങളുടെ ഹൃദയംഗമമായ സമ്മതിയുണ്ടെന്നു ഇക്കഴിഞ്ഞ കോൺഗ്രസ്സമ്മേളനം തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മാറിമറിയുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ പണ്ഡിററ്ജിയെപ്പോലുള്ള തികഞ്ഞ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻെറ; ഒരു ജനനേതാവിൻെറ ശക്തിയേറിയ കയ്യിൽ ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം അപ്പിക്കാൻകഴിഞ്ഞതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യാതിരേകംതന്നെ എന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനം ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ടി. പി. വാസുദേവൻ. (സീനിയർ ഇൻറർ)

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ലൈംഗികരാജകത്വം

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഈയിടെയായി വലിയതോതിൽ പടൎന്നുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭയങ്കരവ്യാധിയാണ് ലൈംഗികരാജകത്വം. വെണ്മണിയുടെ പൂരപ്രബന്ധത്തിലൂടെയും, ശിവോളിയുടെ പച്ചശൃംഗാരത്തിലൂടെയും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനം, പൊറ്റക്കാട്ടിന്റെ 'കള്ളപ്പശ്ശു'വരെയും, ബഷീറിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾവരെയും എത്തിയിരിക്കുന്നു. പോരാ, ഇപ്പോഴിതാ കേശവദേവിന്റെ 'ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പ്'വഴി, ഒളപ്പമണ്ണയുടെ 'ആവൎത്തന'ത്തിലേക്കും കടന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുവാൻ ഇങ്ങിനെത്തന്നെവിടുകയാണെങ്കിൽ, നമുക്കു മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നു മൃഗീയതയിലേക്കു —ആറ്റം യുഗത്തിൽനിന്നു പ്രാചീന കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്കു — മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടിവരും. അതു തീൎച്ചതന്നെ.

എന്താണീലൈംഗികരാജകത്വം? ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ദുഷിച്ചു നാറിയ വശങ്ങളെ—രതിവൈകൃതങ്ങളെ—അവയുടെ തനിരൂപത്തിൽ വരച്ചുകാണിക്കുകയെന്നതാണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. സമുദായത്തിന്റെ സൎവ്വതോമുഖമായ പുരോഗതിക്കു അതിന്റെ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ വശങ്ങളെ നിഷ്ഠുരണം തുറന്നുകാട്ടി അതിനോടു വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും വളൎത്തുകയെന്ന 'റിയലിസ്റ്റിക്' അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ സാഹിത്യകൃതികളെല്ലാം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഇതു എത്രത്തോളം പരമാൎത്ഥമാണെന്നു നമുക്കൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

"പ്രാതിനിദ്ധ്യസ്വഭാവമുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ സത്യസന്ധതയോടുകൂടി ചിത്രീകരിക്കുക"എന്നതാണ് ഏംഗൽസ് റിയലിസത്തിന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള നിൎവ്വചനം. ഈ മാനദണ്ഡം വെച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ലൈംഗികരാജകത്വത്തിന്നു റിയലിസത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നു വ്യക്തമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. 'കള്ളപ്പശ്ശു'വിലെ കൊച്ചമ്മക്കും, 'ആവൎത്തന'ത്തിലെ മാതുവിന്നും ശരിയായ പ്രാതിനിദ്ധ്യസ്വഭാവമില്ല. അവർ സമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ഒരു ഭാഗത്തെ മാത്രമാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. വലിയൊരു വിഭാഗം ഈ കഥാപാത്രങ്ങളിൽനിന്നു വേറിട്ടാണ് നില്ക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ പ്രാതിനിദ്ധ്യസ്വഭാവമില്ലാത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു റിയലിസത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. അങ്ങിനെ ലൈംഗികരാജകത്വവും റിയലിസവും അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെടാതെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

ബഷീറിന്റെ 'ശബ്ദങ്ങൾ' വിമൎശിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ മി. ഗുപ്തൻനായർ പറയുകയുണ്ടായി: 'ഇതു പുരോഗമനസാഹിത്യമാണെങ്കിൽ ചേൎത്തലപൂരപ്പാട്ടു ഭഗവൽഗീതയാണ്. ആൎഷസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിപാവനതയെ, മി. ബഷീർ തന്റെ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് കളങ്കപ്പെടുത്തിയെന്നതാണ് മിസ്റ്റർ നായരുടെ ആക്ഷേപം ഞാൻ മഹാത്മഗാന്ധിയാണ്'' എന്നു്. അപ്രകാരം തന്നെ 'ആവൎത്തന'ത്തെപ്പറ്റി ഒരാക്ഷേപം. മി. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ പുറപ്പെടുവിക്കയുണ്ടായി. 'ഈ കൃതി അമ്മപെങ്ങന്മാരൊരുമിച്ചിരുന്നു വായിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെ'ന്നു്. അപ്പോൾ ശാകുന്തളവും മേഘസന്ദേശവുമൊക്കെ ആൎഷസംസ്കാരത്തിൽ തളച്ചു വളൎന്നവയല്ലേ? അവയ്യോരോന്നും ഈ ആക്ഷേപം ബാധകമല്ലേ? അമ്മപെങ്ങന്മാരൊരുമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുകൊണ്ട് രാസക്രീഡ വായിക്കാമോ? ഇങ്ങിനെ ഒരു നൂറ് ചോദ്യങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുകയുണ്ടായി.

ഗുപ്തൻ നായരുടേയും, ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടേയും ആക്ഷേപമുഖങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതെററായ നിലപാടിൽനിന്നാണ് ഈ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം ഉയിരെടുത്തതു്. ഉങ്ങിനെയുള്ള കൃതികൾ ആഷ്സംസ്കാരത്തിൻെറ അഭിമാനത്തെ കളഞ്ഞു കുളിച്ചുവെന്നതല്ല ആക്ഷേപം, അവ മനുഷ്യൻെറ മാനസികമായ ബലഹീനതയെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയും, സമുദായത്തിൽ ലൈംഗികാസക്തി വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നാണ്. അങ്ങിനെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളേയും പുരോഗതിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽനിന്നു, മണിയറകളിലെ ഇരുട്ടിലേക്കു വലിച്ചിഴക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാകുന്ന ഈ വക സാഹിത്യകൃതികൾ, സമുദായത്തിന്നു ഉപകാരികളല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഉപദ്രവകാരികൾ കൂടിയാണ്. ഇവയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേ തീരു. അല്ലെങ്കിൽ അതിൻെറ അനന്തരഫലങ്ങൾക്കു നമ്മൾ പാത്രമാകേണ്ടിവരും.

കെ. എം. ശേഖരൻ,
സീനിയർ ഇൻറർ.

ആത്മശാന്തി

I

കിളികളുയൎന്ന 'കളകള' നാദം
കവിയുടെ ഭാവന വളരുകയായ്.
സ്വപ്നയുതങ്ങളൊരുത്സവമേകും
സുന്ദരലോകമുദിയ്ക്കുകയായ്
ഉലകിനെവെള്ളിച്ചാറിലൊഴുക്കും
മതിയാ മാനത്തുയരുമ്പോൾ
കവിയുടെ ഹൃദയമുറക്കെപ്പാടി
യവികല സുന്ദര ഗാനങ്ങൾ
മധുരിമ തിരളുമൊരുലകം കവിയുടെ
തൂലിക മെല്ലെ വരയ്ക്കുകയായ്
മധുരിമ തിരളുമൊരുലകം മാത്രം
കവി ദൎശിച്ചുമദാലസനായ്.

II

ഇന്നാക്കവിയുടെ ഭാവനയുലകം
ഒന്നായങ്ങുതരിപ്പണമായ്
സുന്ദര മോഹനസുസ്വപ്നങ്ങൾ
ഒന്നായ്ക്കാററിലലിഞ്ഞും പോയ്
യാഥാൎത്ഥ്യത്തിൻ ചുരുളുകൾ മുന്നിൽ
വന്നൊന്നൊന്നായ് നിവരുകയായ്
കുയിൽ പാടുമ്പോൾ ഭീകരസത്യ
പ്രവചനമൊന്നേ കവി കേട്ടു.
മണിമയമാളിക കാണ്കേ; ചെററ-
ക്കുടിലിൻ രൂപം കവി കണ്ടു.
മാളികയുതിരും മാദകഗാനം
എരിവയററിൻ വിളി പോൽത്തോന്നി
ഇന്നാത്തൂലിക സൌന്ദൎയ്യത്തിൻ
സന്ദേശത്തെ വെറുക്കുന്നു.
നിത്യം കാണും ജീവിതനാടക-
ഗാനം മാത്രം കവി പാടി
സങ്കല്പത്തിൻ സുന്ദര രാജ്യം
യാഥാൎത്ഥ്യത്തിൻ ചുടുകാട്ടിൽ
നീറി ദഹിയ്ക്കും കാഴ്ചകൾ കവിയുടെ
മാനസ മാനന്ദിപ്പിച്ചു.

പി. കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ, സീനിയർ ഇൻറർ

ബ്രഹ്മചര്യം

ഈ വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യർ മൃഗങ്ങളേക്കാൾ പിന്നിലാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ബ്രഹ്മചൎയ്യംകൊണ്ടു് ആരോഗ്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും വൎദ്ധിക്കുന്നു. അതിന്റെ അഭാവം ആരോഗ്യത്തിന്റെയും ബുദ്ധിശക്തിയുടേയും ക്ഷയത്തിന്നും, തന്മൂലം നിരവധി ഭയങ്കരരോഗങ്ങൾക്കും, മരണത്തിന്നുതന്നേയും കാരണമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഈ ലോകത്തിൽ സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി ജീവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ലോകത്തിന്നു വല്ല ഗുണവും ഉണ്ടാവണമെന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഇന്നുമുതൽ ബ്രഹ്മചൎയ്യം പാലിക്കുക!

ബ്രഹ്മചൎയ്യം പാലിക്കേണമെന്നു തീവ്രമായ ആഗ്രഹം ഉള്ളവൎക്കു മാത്രമേ അതു് സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളും, സത്സ്വഭാവികളായ സ്നേഹിതന്മാരും നിങ്ങളുടെ സംസൎഗ്ഗപരിധിയിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമത്രേ.

ഹൃദയമലിഞ്ഞു പ്രാൎത്ഥിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു് സാദ്ധ്യമാണോ? എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ബ്രഹ്മചൎയ്യപാലനം എളുപ്പമാണു്. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രാൎത്ഥന നിങ്ങൾക്കസാദ്ധ്യമായി തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അതിന്നാവശ്യമായ പരിതസ്ഥിതികൾ സ്വയം നിൎമ്മിക്കണം. പരിതസ്ഥിതികൾക്കേ പരിവൎത്തനമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

എന്തെല്ലാമാണു് നിങ്ങൾ സ്വയം നിൎമ്മിക്കേണ്ട പരിതസ്ഥിതികൾ? അതിവിടെ വിവരിക്കാം. ഒന്നാമതായിവേണ്ടതു് പവിത്ര സങ്കല്പമാകുന്നു. മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളും, വികാരങ്ങളുമാണു് വാഗ്രൂപത്തിലും, പ്രവൃത്തിരൂപത്തിലും പുറത്തുവരുന്നതു്. അതിനാൽ ദുൎവ്വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ വല്ല സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചോ, ഈശ്വരന്റെ നാമങ്ങൾ ഉരുവിട്ടോ എങ്ങിനെയെങ്കിലും മനസ്സിൽ നിന്നകററണം. മനസ്സാണു് എല്ലാററിന്നും അടിസ്ഥാനം. മനസ്സു ശുദ്ധമായാൽ പ്രവൃത്തികളും ശുദ്ധമായി.

ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ട മറെറാരു വിഷയം പവിത്രമാതൃഭാവദൃഷ്ടിയാകുന്നു. ഏതൊരു സ്ത്രീയെ കണ്ടാലും അവളെ നിങ്ങളുടെ മാതാവോ, സഹോദരിയോ ആയി സങ്കല്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം.

ആഡംബരപൂൎണ്ണമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കരുതു്. ലഘുജീവിതമാണു് ബ്രഹ്മചാരിക്കുത്തമം.

കഴിയുന്നത്രയും സത്സ്വഭാവികളുമായി മാത്രമേ സംസൎഗ്ഗം ചെയ്യാവൂ. അതു് നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ സാരമായി സ്പൎശിക്കും. ഗീത, കുറാൻ, ബൈബ്ൾ മുതലായ സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിത്യപാരായണത്തിന്നു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സു് പരിശുദ്ധമാകും.

ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കണം. മസാലയും, ശരീരത്തെ പെട്ടെന്നു പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്ന ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കണം. വൃത്തിയുള്ളതും, ലഘുവുമായ അല്പാഹാരമാണു് ബ്രഹ്മചാരിക്കു സ്വീകാൎയ്യം.

മനസ്സിലുള്ള ദുൎവ്വാസനകളെ ഇല്ലായ്മചെയ്തു് നല്ല വിഷയങ്ങളിലേക്കു് നിങ്ങളുടെ അഭിരുചിയെ തിരിച്ചു വിടണം.

മലമൂത്രങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തരുതു്. വേണമെന്നുതോന്നുമ്പോൾ അവയെ വിസൎജ്ജിക്കണം. ഇതു് ആരോഗ്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാനും, ബ്രഹ്മചൎയ്യം പാലിക്കുവാനും നിങ്ങളെ സഹായിക്കും. മലമൂത്രവിസൎജ്ജനങ്ങൾക്കുശേഷം ശരിയായി ശൌചം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് ഗുഹ്യപ്രദേശങ്ങൾ വൃത്തിയാവുകയും അവക്കു തണുപ്പു കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂത്രവിസൎജ്ജ

നത്തിന്നുശേഷം ശൌചം ചെയ്യാറുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇപ്പോൾ വളരെ ചുരുക്കമാണല്ലോ.

ദിനേന കൃത്യസമയത്തു് മിതമായി വ്യായാമം ചെയ്യണം. എന്നാൽ ദേഹത്തിലുള്ള അഴുക്കുകൾ വിയർപ്പുരൂപേണ പുറത്തുപോവുകയും, രക്തം ശുദ്ധിയാവുകയും ചെയ്യും.

ഉറക്കത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തരുതു്. ഉറങ്ങേണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ഉറങ്ങുകതന്നെ വേണം. നിദ്ര ഏററവും നല്ല വിശ്രമമാകുന്നു. എന്നാൽ അധികം ഉറങ്ങുന്നതും നന്നല്ല. നേരത്തെ ഉറങ്ങുകയും നേരത്തെ ഉണരുകയും ചെയ്യണം.

ആഴ്ചയിലോ മാസത്തിലോ ഒരിക്കൽ ഉപവാസം ചെയ്യുന്നതു് നന്നു്. എന്നാൽ ഉപവാസമാണെന്നും പറഞ്ഞു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ, മനസ്സിൽ രുചികരങ്ങളായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളെപ്പററി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

ഇത്രകാലത്തേക്കു് ഞാൻ ബ്രഹ്മചാരിയായിരിക്കും എന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞ വളരെ ഗുണം ചെയ്യും. ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പ്രതിജ്ഞയായിരിക്കണം അതു്.

ദിവസേനയുള്ളകാര്യങ്ങൾ കുറിച്ചുവെക്കുവാൻ ഒരു ഡയറിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതു് നന്നു്. എഴുതിവെക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ചീത്ത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്വാൻ അല്പം മടിക്കുമെന്നതുതന്നെ ഇതിന്റെ രഹസ്യം.

എല്ലാ സമയത്തും നിങ്ങളുടെ ആദർശം മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കണം. ആദർശസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള നിരന്തരപരിശ്രമമായിരിക്കണം നിങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തികളും.

എല്ലായ്പോഴും സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഉത്സുകനായിരിക്കണം. യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ഇല്ലാതെ മടിയനായിരിക്കുമ്പോഴാണു് ദുർവ്വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുക. എല്ലാ പ്രവൃത്തിയിലും കൃത്യനിഷ്ഠ പാലിക്കണം.

കൌപീനധാരണവും ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തെ ഗണ്യമായി സഹായിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുത ഇപ്പോൾ പലരും മറന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

മെതിയടി ധരിക്കുന്നതും നല്ലതാണു്. മെതിയടിയിട്ടു നടക്കുമ്പോൾ കാലിന്റെ പെരുവിരലിന്നടുത്തുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ഞരമ്പു് അമർത്തപ്പെടുകയും, അതിനാൽ കാമവികാരം കുറയുകയുംചെയ്യുമെന്നു് ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും ദിവസേന മൂന്നോ, നാലോ നാഴിക ദൂരം കാൽനടയായി നടക്കുന്നതു് നന്നു്. എന്നാൽ അതു വിയർക്കത്തക്കവണ്ണം വേഗത്തിലായിരിക്കണം.

ഭയം ചീത്തയാണു്. ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനു ചില നല്ലവശങ്ങളും ഉണ്ടു്. ലോകനിന്ദാഭയം നിങ്ങളെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു പിൻതിരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ഭയം നിങ്ങളുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെ ലോകദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു മറച്ചുവെക്കുവാനാണു് നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു് നിഷ്പ്രയോജനമാണു്.

സർവ്വോപരിവേണ്ടതു് ഈശ്വരഭക്തിയാണു്. ഭക്തിയോടുകൂടി മനസ്സലിഞ്ഞു് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചയായും ഫലം ലഭിക്കും.

വി. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ,
ക്ലാസ്സ് II.

നമുക്കു പഠിക്കാനുള്ള മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ

ഈക്കൊല്ലത്തെ സീനിയർ ഇൻറർമിഡിയററ് ക്ലാസ്സിലേക്കു സർവ്വകലാശാല നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മലയാളപാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെപ്പററി ഒരഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നതുമാത്രമേ ഈ ലേഖനംകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു. നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ഓരോ പുസ്തകവും വേറിട്ടെടുത്തു, അതിൻെറ കലാമൂല്യം നിർണ്ണയിക്കാനോ അതു കൈരളിയുടെ മുതൽക്കൂട്ടു് എത്രമാത്രം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണെന്നു് കണക്കാക്കാനോ ഉള്ള കഴിവു എൻെറ കരങ്ങൾക്കില്ല. പക്ഷെ, ആ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെന്നനിലക്കു അവയെപ്പററിയുള്ള എൻെറ—എൻേറതുമാത്രം—അഭിപ്രായം അസ്ഥാനത്തായിരിക്കയില്ലെന്നു കരുതുന്നു.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം തർജ്ജമയിൽ ആരണ്യകാണ്ഡമാണു് നമ്മുടെ പുസ്തകം. പക്ഷെ ആ കവിഗുരുവിൻെറ രാമായണം തർജ്ജമയെപ്പററി ഒരഭിപ്രായം പറയുകയെന്നതു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ക്ഷന്തവ്യമല്ല. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലഗ്രന്ഥം എത്രതന്നെ അവിശുദ്ധമായി രചിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻെറ അനുഗൃഹീതതൂലികയിലൂടെ അതൊന്നു പുതുക്കിവാർത്തെടുത്തപ്പോൾ മൂലത്തെ അതിശയിക്കുന്ന മൂല്യം അതിന്നുണ്ടായി. സാമാന്യജനങ്ങളിൽ ഭക്തിപ്രകർഷമുളവാക്കാൻവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ആ ഗ്രന്ഥം അതുമാത്രമല്ല സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ശ്രീരാമൻെറ പരിപാവനമായ ഉപദേശങ്ങളും പ്രവൃത്തികളുംകൊണ്ടു് അതു ജനങ്ങളിൽ സാന്മാർഗ്ഗികബോധം വളർത്തുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, എഴുത്തച്ഛൻേറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളുടേയും മേൽ ഒരന്ധഭക്തി മേല്ക്കുമേൽ വളർന്നുവരുന്നതായി നമുക്കു കാണാം. ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ പറഞ്ഞതുപോലെ, "എഴുത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരിയുടെ മകനായാലുംകൊള്ളാം, മദ്യപനായാലും കൊള്ളാം, അതു രണ്ടു വലിയദോഷങ്ങളായാലും കൊള്ളാം — ആ രണ്ടുദോഷങ്ങളുണ്ടായിട്ടും ഇന്നോളം കീർത്തിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ കീർത്തിക്കപ്പെടത്തക്ക എന്തെന്തുമേന്മകളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ളതെന്നു കണ്ടെത്താൻ നോക്കുക; ഇന്നു ഒരുദിക്കിൽ മൂലകൃതിയിലെ ആശയം വിടർത്തി, ഇങ്ങേപ്പുറത്തു സങ്കോചിപ്പിച്ചു, അങ്ങേപ്പുറത്തു് ഒരു മറിവുമറിച്ചു എന്നീവക വിപരീതഫലങ്ങളായ തുച്ഛവാദങ്ങളെ പൊക്കിക്കാട്ടാൻനില്ക്കാതെ, ശരിക്കുള്ള കവിത്വം തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതെവിടെയാണെന്നു മാത്രം ഉററുനോക്കുക; അദ്ദേഹം ഏതേതുകൃതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് കാവ്യം രചിച്ചതെന്നും, അതിൽ എന്തെല്ലാം മെച്ചമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ളതെന്നും ഒത്തുനോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേന്മയെ ഏതുവിധത്തിലാണു് നമ്മുടെ തലമുറ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നു വിശദീകരിക്കുക"—ഇതൊക്കെയാണു് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടതു്. അല്ലാതെ, ആ ഗ്രന്ഥം പഠിക്കാൻ, അതിലെന്തുള്ളൂ?

അടുത്തതു്, ഫലിതസാമ്രാട്ടായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ 'ഘോഷയാത്ര'യാണു്. ഒരു ഘോഷയാത്രയുടെ വൈവിദ്ധ്യവും ആർഭാടവും ആകർഷകത്വവും ആകൃതിക്കുണ്ടു്. കൈരളിയുടെ ഏററവും പഴക്കംചെന്ന ചില രത്നങ്ങൾ എത്രമാത്രം വിലയുററതാണെന്നു കണ്ടറിയാൻ അതുപകരിക്കും. മലയാണ്മ ആ നിലവാരത്തിൽനിന്നു എത്രത്തോളം പുരോഗമിച്ചു എന്നു കണ്ടറിയാനും അതുപകരിക്കും. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ജനകീയകവി സാമുദായികാചാരങ്ങളെ എതിർക്കുന്നതിൽ കാണിച്ച വിവേകിതയും സഹിഷ്ണുതയും കണ്ടാദരിക്കാനും നമുക്കു അങ്ങനെ സന്ദർഭം ലഭിക്കുന്നു. ഫലിതത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ച എതിർപ്പിൻെറ മൂർച്ച മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണു് നമ്പ്യാർ തൻെറ ആയു

ധപ്രയോഗത്തിൽ എത്രമാത്രം സമർത്ഥനാണെന്നു നാം അൽഭുതപ്പെടുന്നതു്.

അടുത്തതായി നാം കാണുന്നതു് ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ 'സാഹിത്യസാഹ്യം' എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥമാണു്. മുന്നൂറിലേറെ പേജുകളുണ്ടെങ്കിലും ഓരോ സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥിയും അവശ്യം വായിച്ചുപഠിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് 'സാഹിത്യസാഹ്യ'മെന്നതു് നിസ്സംശയമാണ. മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണ നിബന്ധന ക്രമീകരിക്കുകയും അതു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുപോലും സുഗ്രാഹ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതിലാണല്ലൊ രാജരാജവർമ്മയുടെ കഴിവുകളത്രയും കിടക്കുന്നതു്. മററാരും ചെയ്യാത്ത ഈ മഹാസേവനത്തിന്നു മലയാളത്തിലെന്നുമെന്നുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥിത്തലമുറ രാജരാജവർമ്മയോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അക്ഷരപ്പിശകോ വ്യാകരണത്തെറേറാ ഇല്ലാതെ നല്ല ഗദ്യമെഴുതാൻ അറിയാത്ത നമ്മിൽ പലക്കും ഈ കൃതി ഒരനുഗ്രഹമാണു്.

മനോഹരമായ പുറംചട്ടയോടുകൂടിയ മറെറാരു പദ്യകൃതിയുണ്ടല്ലൊ — ഓ. വി. വി. കെ. യുടെ 'സുവർണ്ണമേഖല'യാണതു്. പതിനെട്ടോളം പദ്യശകലങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ സുവർണ്ണമേഖല നിറപ്പകിട്ടിലും ഹൃദയഹാരിതചത്തിലും മികച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ നോക്കുമ്പോഴും ഈ കൃതി സ്വാഗതാർഹമാണു്. കാരണം പഠിക്കാൻ സുഗമമാണതാനും ഈ കൊച്ചുപുസ്തകം.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ നിരാശത തോന്നിച്ച ഒരു ഗദ്യകൃതിയാണു് 'സാഹിത്യരഞ്ജിനി'! തീച്ചയായും, കലാമാനദണ്ഡങ്ങളുടെ അളവുഭേദംകൊണ്ടു് സ്വാഭാവികമായും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായെന്നുവരാം. എങ്കിലും സമ്പാദകനായ ശ്രീ. എം. കോശി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കരുത്തററ ചുമലിൽ കയററിവെച്ച താങ്ങാനാവാത്ത ഒരു ഭാരമാണു് ഈ പുസ്തകം. പഠിക്കാൻ വിഷമമാണെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, കാര്യമായ യാതൊരു സത്തുമില്ലാത്ത ചില ലേഖനങ്ങളുമുണ്ടു് ഈ സമാഹാരത്തിൽ. വളരുന്നതലമുറയുടെ രുചിഭേദത്തിന്നനുസരിച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഉപന്യാസങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഇതിലില്ല.

ഈ പോരായ്മ ഒട്ടേറെ നികത്തുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് ശ്രീ. കെ. എം. ജോർജ്ജിന്റെ 'പ്രബന്ധചന്ദ്രിക'. നവീനമായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി തികച്ചും പുതുമയും ഓജസ്സുമുള്ള ഭാഷയിൽ മി. ജോർജ്ജ് കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായും ഭംഗിയായും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരനോടു് വിദ്യാർത്ഥിലോകം കൃതജ്ഞമാണു്.

ഭാസന്റെ കൃതികളിൽവെച്ചു് കലാമൂല്യം ഏററവും കുറഞ്ഞ 'അഭിഷേകനാടക'ത്തിന്റെ വള്ളത്തോൾ തർജ്ജമയാണു് നമുക്കു തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന മറെറാരു കൃതി. എങ്കിലും ഒരു തർജ്ജമയെന്ന നിലയിലോ ഒരു കൃതിയെന്ന നിലയിലോ അതിന്റെ വില നിർണ്ണയിക്കാൻ ഞാനാളല്ല. വിരസവും ക്ലേശകരവുമാണു് ഈ പുസ്തകം പഠിക്കലെന്നേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു.

പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മെററി ശ്രീ. കേശവനുണ്ണിത്താനെഴുതിയ 'രാഗരംഗം' നിർദ്ദേശിക്കാൻ കാരണമെന്തൊണെന്നു് എത്രതന്നെ മിനക്കെട്ടാലോചിച്ചിട്ടും എനിയ്ക്കജ്ഞാതമാണു്. സാഹിത്യപരമായ മൂല്യമോ, വിഷയങ്ങളുടെ ഗഹനതയോ, പ്രതിപാദനത്തിന്റെ മേന്മയോ—എന്താണു് ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളതെന്നാണു് എനിയ്ക്കു മനസ്സിലാവാത്തതു്. ഒരുപക്ഷെ, കവിയുടെ കാര്യഗൌരവംതുളുമ്പുന്ന ഒരു ഫോട്ടോ പുറംകവറിൽതന്നെ കണ്ടു വ്യാമോഹിതരായിട്ടാണോ കമ്മിററി ഈ പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുത്തതു്? അതല്ലെങ്കിൽ,

വലിച്ചിടായ്ക നീയിനിയുമെങ്കിലും,
വളരും സങ്കടമമത്തുമെത്രനാൾ ?—എന്നു് കവി കമ്മിററിയോടു് വിലപിച്ചിട്ടായിരിക്കുമോ ?......

യശശ്ശരീരനായ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'യവനിക'യാണു് മറെറാരു കൃതി. ഇരുകരങ്ങളും നീട്ടി ഞാൻ സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന ഒരു കൃതിയാണിതു്. ചങ്ങമ്പുഴ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു് ചെപ്പടിവിദ്യ കളിക്കുന്ന ഒരു മാന്ത്രികനാണെന്നും, അന്തസ്സാരമില്ലാത്ത കവിതയാണു് അദ്ദേഹം എഴുതിയതെന്നും, അശ്ലീലകാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നു വാസനയെന്നും പലരും പല പണ്ഡിതരും, പറയുന്നതു നമുക്കു കേൾക്കാം. ചങ്ങമ്പുഴ പടച്ചുതള്ളുന്ന തരത്തിൽ കവിതയെഴുതാൻ ഒരു വിഷമവുമില്ലെന്നും അതിന്നു

തങ്ങൾ തയ്യാറാണെന്നും പലരും വീരവാദം മുഴക്കിയതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെതന്നെ വാക്കുകളിൽ,

“...............
ഇല്ലതിങ്കൽ പുതുമയശേഷം
ഇല്ല ലേശവും ധർമ്മോപദേശം;
കാല്പുഴഞ്ഞു സംഗീതം കുഴച്ച
കാമജല്പനം കാവ്യമാണെന്നോ ?............”

എന്നിങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദോഷൈകദൃക്കുകളായ വിമർശകന്മാർ പറഞ്ഞെന്നുവരാം. പക്ഷെ, വിദ്യുത്ഥികളാകമാനം ഹൃദയപൂർവ്വം സ്വാഗതംചെയ്ത ഒരു കൃതിയാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ യവനികയെന്നു അനുഭവം മുൻനിർത്തി എനിയ്ക്കു പറയാൻ കഴിയും. കൂടാതെ തൻെറ കീർത്തിമേഖലയുടെ മേൽ താൽക്കാലികമായ ഒരു നിഴൽവീശൽകണ്ടു ഗായകകവിയായ ശേഖരൻ ചെയ്തതുപോലെ ഒരു വിലയേറിയ ജീവിതത്തിന്നരുതി വരുത്തരുതെന്ന ഒരു തത്വോപദേശംകൂടി നാം അതിൽനിന്നു പാഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രണയനിരാശതയാലും പരീക്ഷയിൽ തോല്ക്കയാലും വലിച്ചെറിയാൻമാത്രം അത്ര വിലയിടിഞ്ഞതല്ല ഈ മഹത്തായ ജീവിതം.

വള്ളത്തോളിൻെറ ‘ശിഷ്യനും മകനും’ എന്നതാണ് അടുത്ത കൃതി. മഹാകവിയുടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ എന്തുകൊണ്ടും മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം വള്ളത്തോൾകൃതികളുടെ ഒന്നാന്തരം മാതൃകയാണ്. ചുരുക്കം വാക്കുകളിൽ കനത്ത ആശയങ്ങളും ചമൽക്കാരപൂർണ്ണമായ അലങ്കാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നത് വള്ളത്തോളിൻെറ ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെയാണ്.

രണ്ടു നോൺഡിറ്റെയിൽഡ് പുസ്തകങ്ങളാണ് ഇനി ബാക്കിയുള്ളത്. ‘വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ’ എന്ന പുസ്തകം ആ മഹാനായ കേരളീയൻെറ—സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ ജീവിതചരിത്രസംക്ഷേപമാണ്. കേരളം എന്നുമെന്നും അനുസ്മരിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് സ്വദേശാഭിമാനി. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യക്തിവൈഭവവും, ജീവിതമാഹാത്മ്യവും, ത്യാഗമനോഭാവവും മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ കൃതി പോരാതായ്പ്പോയി. ഒരു വ്യക്തിയുടെ അപ്രധാനമായ ചില സ്മരണകൾ എന്നല്ലാതെ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ മഹത്തായ ജീവിതത്തിൻെറമേൽ വെളിച്ചം വീശുന്ന തരത്തിലായില്ല ഈ കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം. പക്ഷെ മർദ്ദിതരും അജ്ഞരുമായ കേരളീയസഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യമായി തൂലികകൊണ്ടു സമരംചെയ്ത ആ വീരദേശാഭിമാനിയെപ്പററി അനുസ്മരിക്കാനെങ്കിലും ഈ കൃതി നമുക്കൊരവസരം തരുന്നുണ്ട്.

‘ഓടയിൽനിന്ന്’—ശ്രീ. കേശവദേവിൻെറ ഏററവും നല്ല കൃതികളിലൊന്നാണിത്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതിൻെറ കലാമൂല്യം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. തികച്ചും സാധാരണമായൊരു കഥാതന്തു; ലാളിത്യവും ഓജസ്സുമുള്ള ഭാഷാശൈലി; അനുകരണീയമായ രചനാഭംഗി—ഇവയൊക്കെ ഒത്തിണങ്ങിയതാണ് ഈ കൊച്ചുനോവൽ. അതുമാത്രല്ല, ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന രീതിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഇതിലെ സംഭവപരമ്പരകൾ ആരെയും വികാരഭരിതരാക്കും. പപ്പുവിൻെറ അടങ്ങാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയും ആർക്കും അടിമപ്പെടാത്ത ആ ജീവിതവും! അഹങ്കാരത്തിൻേറയുംകൃതഘ്നതയുടേയും തിരയടിയാൽ തന്നെ ഓടയിൽനിന്നു വാരിയെടുത്ത ഒരു കനകവിഗ്രഹമാക്കിയ ദേഹത്തെ താൽക്കാലികമായി മറന്നുവെങ്കിലും ലക്ഷ്മി ഒടുവിൽ പാശ്ചാത്താപഭരിതയായി തൻെറ ജീവിതമാകുന്ന മണിമന്ദിരം പടുത്തുകെട്ടിയ ശില്പിയുടെ മുമ്പിൽ കണ്ണീരൊഴുക്കിനില്ക്കുന്ന കാഴ്ച ഹൃദയസ്പൃശിയാണ്. കൂട്ടത്തിൽപറയട്ടെ, തികച്ചും ചലച്ചിത്രത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരാവുന്ന ഒരു നോവലാണ് ‘ഓടയിൽനിന്ന്’. തികച്ചും കേരളീയമായ ഒരു കഥ അത്രതന്നെ കേരളീയമായ സാമൂഹ്യചിത്രീകരണം, സർവ്വോപരി മനുഷ്യൻെറ മനസ്സിൽതട്ടുന്ന രീതിയിലുള്ള സമാപ്തി—എന്തുകൊണ്ടും വെള്ളിത്തിരയിലാക്കിയാൽ വിളങ്ങുമെന്നെനിയ്ക്കുറപ്പ് തോന്നുന്നുണ്ട് ഈ കൃതി.

ഇത്രത്തോളമാണ് നമ്മുടെ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ. മൊത്തത്തിൽ എടുത്തുപറയുമ്പോൾ, പലരും പറയും, അത്ര മോശമില്ലെന്നു്. പക്ഷെ, മോശപ്പെട്ട കൃതികളുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. അതു അടുത്ത കൊല്ലങ്ങളിലെങ്കിലും പരിഹരിക്കപ്പെടുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ടി. ഖാലിദ്, (സീനിയർ ഇൻറർ)

UNIVERSITY LIBRARY
19 JAN 1951
MADRAS

"Reflections"

—Photo By V. M. Vasudevan

Jungle Elephant

—Photo By V. M. Vasudevan

Jungle Elephant

—Photo By V. M. Vasudevan

Marikunnu

—Photo By B. K. Mammoo.

Poolakkadavu

—Photo By B. K. Mammoo.

ഒരു ഉല്ലാസയാത്ര

വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു ഉദ്ദേശമില്ലാത്ത യാത്രയായിരുന്നു അത്. "ഒഴിവുകാല"ങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നാട്ടിൻപുറം സന്ദർശിക്കുക ഞങ്ങളുടെ പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ അഞ്ചുപേർ ഒരു 'ക്യാമറാ'യുമെടുത്ത് പതിവുപോലെ ആ ഞായറാഴ്ചയും യാത്രക്കൊരുങ്ങി. നഗരത്തിന്റെ അതിർത്തിയും കടന്നു ഞങ്ങളങ്ങിനെ യാത്രയാരംഭിച്ചു.

ഇളംതെന്നലിൽ ചാഞ്ചാടുന്ന നെൽവയലുകളും, നിർമ്മലങ്ങളായ പൊയ്കകളും, മന്ദമന്ദംവിലാസഗമനംചെയ്യുന്ന തരംഗിണികളും, കണ്ടാനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ യാത്രതുടൎന്നു. യാത്രക്കിടയിൽ ഞങ്ങളിലൊരാൾ 'മേരിക്കുന്നി'ലേക്ക് പോകാമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മനോഹാരിതയേയും, പ്രകൃതിരമണീയതയേയും കുറിച്ച് ഒരു ചെറുപ്രസംഗംതന്നെ ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ യാത്ര മേരിക്കുന്നിലേക്കുതിരിച്ചു. ഏകദേശം രാവിലെ 9 മണിയോടുകൂടെ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥാനത്തെത്തി.

പ്രകൃതിദേവിയുടെ വിഹാരരംഗമാണെന്നു തോന്നുമാറ് അത്രയ്ക്ക് മനോജ്ഞമായിരുന്നു ആ പ്രദേശം. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങളേററ് പ്രശോഭിക്കുന്ന സ്ഫടികനിർമ്മലമായ ജലത്തോടുകൂടിയനദിയും; പച്ചക്കുടപിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന പനമരങ്ങളും, കമാനം രചിച്ചുനില്ക്കുന്ന കായൽക്കൂട്ടവും, പച്ചപിടിച്ച കുന്നുകളും, ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ആൽത്തറകളും, ശീതളമായ വൃക്ഷഛായയും, ആപ്രദേശത്തിന്റെ രമണീയതക്ക് കുറെക്കൂടെ മാററുകൂട്ടി.

വൃക്ഷഛായയിലും, നദീതീരത്തിലും ഞങ്ങൾ കുറെനേരം വിശ്രമിച്ചു, യാത്രാക്ഷീണം തീർത്തു. ആ സ്ഥലത്തിന്നു മറെറാരു പ്രത്യേകത കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിൽ നടപ്പിൽവരുത്തുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന, ജലവിതരണത്തിന്നാവശ്യമായ കിണറുകൾ അവിടെയായിരുന്നു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത് "പൂളക്കടവ്" എന്നാണ് ആ സ്ഥലത്തിന്നു പേർപറയുന്നതു്. മരപ്പലകകൊണ്ടടച്ചുമൂടിയ കിണറുകളും, ജലസേചനത്തിന്നാവശ്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രികളും, ഞങ്ങളവിടെ കണ്ടു. ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ചില പടങ്ങളെടുത്തു.

ഏകദേശം ഉച്ചയ്ക്ക് 12 മണിയോടുകൂടെ, പ്രകൃതിയുടെ കേളീരംഗമായ ആ പ്രദേശത്തോട് ഞങ്ങൾ യാത്രപറഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു.

ബി. കെ. മമ്മു.

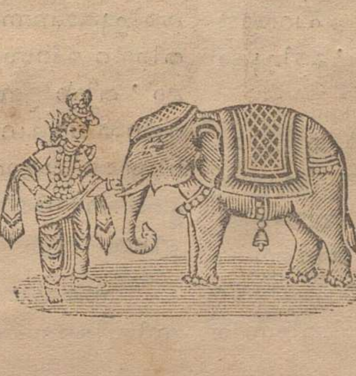

ചെറുകഥ

'യശസ്സിൻെറ പിന്നാലെ!!'

നെടുനാളത്തെ ജയിൽവാസത്തിനുശേഷം പുറത്തുചാടുന്ന ഒരു തുറുങ്കുപുള്ളിയെപ്പോലെ ആകാശത്തിൻെറ കിഴക്കുവശത്തു സൂര്യൻ മന്ദംമന്ദം ഉദിച്ചുയൎന്നു. കിളിവാതിലിലൂടെ കനകത്തിൻെറ കൊച്ചുരുവികൾ മുറിയിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു് സുകുമാരൻ കിടക്കയിൽനിന്നുമെഴുന്നേററു് ചുററുപാടുമൊന്നു നോക്കിയതു്. തൻെറ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ചിലതു് കഴിച്ചുശേഷം അയാളാമേശയ്ക്കരികെയുള്ള ചാരുകസേരമേൽ മലൎന്നൊന്നുകിടന്നു.

സുകുമാരൻ ഒരു ബി. എ. ക്കാരനാണു്. പകൽവെളിച്ചംപോലുള്ള ആ പരമാൎത്ഥം ഒന്നുകൊണ്ടും മറച്ചുവെയ്ക്കാവുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ ഒരുപക്ഷെ അതിൽ അനുമോദിയ്ക്കുന്നുമുണ്ടാവും. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതികൾ വെച്ചു് നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ബി. എ. ക്കാരൻെറ നിൎവ്വചനം ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണു്. 'ഷെയ്ക്സ്പിയറിൽ' നിന്നും കുറെ 'അനോട്ടേഷൻസ്' എഴുതാൻ ശീലിച്ചു്, 'ഹിസ്റ്റീരിയ' പിടിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളായ കുറെ ടെക്സ്ററ്ബുക്കുകൾ മനഃപ്പാഠമാക്കി ബിരുദം സമ്പാദിച്ച ഒരു മനുഷ്യയന്ത്രം!! അതിൽക്കൂടുതലായി യാതൊന്നുമില്ല. ലോകാൎയ്യങ്ങളുമായി പൊതുവെ അയാൾക്കു യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരിയ്ക്കയില്ല. ഹിമാലയമെവിടെയാണെന്നാരാനും ചോദിയ്ക്കയാണെങ്കിൽ 'കന്യാകുമാരി'യിലാണെന്നു് പറയാൻ പോലും അയാളുടെ 'നിഷ്കളങ്കഹൃദയം' മടിച്ചുകാണില്ല.

കിളിവാതിലിലൂടെ സുകുമാരൻ വെളിയിലേയ്ക്കൊന്നു നോക്കി. അരയന്നങ്ങൾപോലെ നീന്തിക്കളിച്ചിരുന്ന ചില വെള്ളിമേഘങ്ങളിൽ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ പറന്നുപററി. അകലെ അവ്യക്തമായ ചക്രവാളത്തിൽ വെളിച്ചത്തിൻെറ കണികകൾ അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു. കൊച്ചുപറവകൾ ചിറകടിച്ചുകൊണ്ടു് ആകാശത്തിൻെറ വിരിമാറിലൂടെ അലക്ഷ്യമായിപ്പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വൈക്കോൽക്കൂമ്പാരങ്ങളെപ്പോലെ ദൂരദൂരത്തായി മൂടൽമഞ്ഞണിഞ്ഞ കുന്നുകൾ തലയുയൎത്തി നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ സുകുമാരന്നു് അതിലൊന്നും അതിശയം തോന്നുകയുണ്ടായില്ല. ഉപബോധമനസ്സിൽനിന്നും ഊൎന്നുവീഴുന്ന ചിന്തകൾക്കു് വല്ലവിധത്തിലും രൂപം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ! തൻെറ മുമ്പിലുള്ള വട്ടമേശയ്ക്കുമുകളിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പത്രങ്ങളും മാസികകളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും അങ്ങിനെ കുന്നുകൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. അയാളുടെ ചിന്തകളെക്കുറിച്ചു് 'തെററ്'', 'റൈററ്'', 'തെററ്'', 'റൈററ്'' എന്നിങ്ങനെ അവ്യക്തമായി ഉരുവിടുന്നതുപോലെ മേശപ്പുറത്തിരുന്നിരുന്ന കൊച്ചുടൈംപീസ്സ് അടിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അകലെയുള്ള ആ അരയന്നങ്ങൾപോലുള്ള വെള്ളിമേഘങ്ങളിൽനിന്നും അയാളുടെ കണ്ണുകൾ തിരിച്ചുപോരുന്നില്ല. എന്തായിരിയ്ക്കും അയാൾ ആലോചിയ്ക്കുന്നതു്? രണ്ടുമൂന്നു നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കെട്ടുപിണഞ്ഞ ചിന്തകളിൽനിന്നും ഞെട്ടിയുണൎന്നു സുകുമാരൻ തന്നെത്താൻ ആലോചിച്ചു.

"എത്രയെത്ര പത്രങ്ങളിലേയ്ക്കായി ഞാൻ കഥകൾ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നു? ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണുന്നില്ലല്ലൊ. എന്തായിരിയ്ക്കും ഇതിൻെറ രഹസ്യം? ഒരുപക്ഷെ അവരുടെ 'സ്റ്റോക്ക്'' തീൎന്നിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കയില്ല. എന്നാലും എൻെറ ചെറുകഥകൾക്കെന്തിത്ര ദൂഷ്യം? തലച്ചോറില്ലാത്ത പത്രാധിപന്മാർ!" അങ്ങിനെ അയാളുടെ നാവിൽനിന്നും ഒരു ശാപശബ്ദം പൊഴിഞ്ഞു.

സുകുമാരൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനാണു്. പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിയ്ക്കാത്ത പാവപ്പെട്ട ഒരു സാ

ഹിത്യകാരൻ! യശസ്സിന്റെ പിന്നാലെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത കുതിരയെപ്പോലെ പായുന്ന ആ സാധുവിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് അനുകമ്പയെ തോന്നാറുള്ളു. അയാളുടെ എത്രയെത്ര കഥകളാണ് പത്രാധിപന്മാരുടെ ചവററുകൊട്ടകളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക! മൊട്ടിടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്ന എത്രയെത്ര പ്രതീക്ഷകളാണ് വ്യസനകരമാംവണ്ണം കരിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടാവുക! അല്ലെങ്കിലെന്തുണ്ട്, ജീവിതംതന്നെ ഒരു നീണ്ട പ്രതീക്ഷയല്ലെ?

ആ ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽനിന്നും സുകുമാരൻ ഇനിയും എഴുന്നേററിട്ടില്ല. അയാൾ പോക്കററിൽനിന്നും സിഗററ്പാക്കെടുത്തു അതിൽനിന്നൊന്നു കൊളുത്തി വലിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

'ടക്! ടക്!! ടക്!!!' ആരോ വാതില്ക്കൽ മുട്ടി.

“വാതിൽ ചാരിയിട്ടേയുള്ളു, തുറന്നുകൊള്ളു!” സുകുമാരൻ കല്പനകൊടുത്തു.

തലയിൽ തുടുത്ത തലപ്പാവും, കാക്കിഷർട്ടും, കക്ഷത്തിൽ ഒരു 'ബാഗും' ധരിച്ചുകൊണ്ട് 'പോസ്റ്റ്മേൻ' പ്രവേശിച്ചു.

“വല്ല പത്രവുമുണ്ടോ സാർ?” സുകുമാരൻ ഉല്ക്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല; ഒരു കത്തുണ്ട്!” അയാൾ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടിപറഞ്ഞു.

സുകുമാരൻ ആ കത്തു പൊളിച്ചു വായിച്ചു. അതൊരു പേരുകേട്ട സാഹിത്യകാരന്റെ ആശംസകളടങ്ങിയ കത്തായിരുന്നു. അതിലിങ്ങനെയെഴുതിയിരുന്നു.

“പ്രിയസുഹൃത്തെ,

താങ്കൾ അയച്ചുതന്ന ചില കഥകൾ സദയം കൈപ്പററി. അവ ഒന്നാന്തരമായിട്ടുണ്ട്. ഞാനവ രണ്ടുമൂന്നാവർത്തി വായിച്ചു. ശ്രദ്ധവെച്ചെഴുതിയാൽ വ്യക്തമായ കാല്പാടു വിതയ്ക്കാനുള്ള കഴിവ് താങ്കൾക്കുണ്ട് സംശയമില്ല. പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. ആ കഥകൾ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ സൂര്യപ്രകാശം കാണും. എഴുതുക! കൂടുതൽ എഴുതുക!! ഞാൻ താങ്കളുടെ ഭാവിയിൽ തല്പരനാണ്. താങ്കൾക്കെന്റെ അകമഴിഞ്ഞ ഭാവുകാശംസകൾ,

എന്നു് സ്വന്തം

…………………… ……………….”

സുകുമാരന്ന് അരിശം തോന്നി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ മെത്താപ്പിന്റെ നാളങ്ങൾ കത്തിപ്പടന്നു. “പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ലപോലും!” അയാൾ പിറുപിറുത്തു. അയാൾക്കെന്തറിയുന്നു എന്റെ മനസ്താപത്തെപ്പററി?” സുകുമാരൻ ആ കത്തു തുണ്ടുതുണ്ടാക്കി കാററിൽപ്പറത്തി, എന്നിട്ട് നെടുതായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു.

സുകുമാരൻ ഞങ്ങളുടെ ഒരു ചിരന്തനസുഹൃത്താണ്. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും 'അപ്ടുഡേററ്'കഥകളെഴുതാൻ അയാൾക്ക് നല്ല വശമാണ്! അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ 'സവ്യസാചി' യെന്ന് വിളിച്ച് ആ സാധുവിനെ ഇടയ്ക്കെല്ലാം കളിയാക്കാറുണ്ട്. കാമുകീകാമുകന്മാരുടെ മധുരസ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ചായം പുരട്ടുന്ന സിനിമാതിയേററുകളിലും, കടലോരത്തും, 'പബ്ലിക്ക് പാർക്ക്'കളിലും സുകുമാരൻ ഒരു നിത്യസന്ദർശകനാണ്. ദിവസവും വൈകുന്നേരം അയാൾക്കു കുറച്ച് നടന്നേ കഴിയൂ. ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങളേയും കൂട്ടിന്നു് വിളിയ്ക്കും. അധികം ചുരുണ്ടതല്ലാത്ത തലമുടി അല്പം പുറകോട്ടു ചീകി, ഭംഗിയിൽ 'ഷേവിങ്ങ്' കഴിച്ച മുഖത്ത് പരക്കെ പൌഡർ പൂശി, തടിച്ച 'ഫ്രെയിമു'ള്ള കറുത്ത കണ്ണട അങ്ങിനെ അഴകിൽ ധരിച്ച്, ചെമ്പകപ്പൂപോലുള്ള ശരീരത്തിൽ ഇസ്ത്രിയിട്ട വെളുത്ത ഹാംഷർട്ടുമിട്ടു ശുഭ്രമായ കള്ളിമുണ്ടു ചുററി, കഴുത്തിൽ ഒരു സ്വർണ്ണച്ചങ്ങലയും കയ്യിൽ ഒരു സ്വർണ്ണവാച്ചും ധരിച്ച്, ചുണ്ടിൽ 'സിസേർസ്' സിഗററെററരിച്ച്, അല്പമൊന്നു പുറകോട്ടു ചാഞ്ഞ് നടന്നുപോകുന്ന ആ 'ഇരുപതു വയസ്സുകാര'നെ നഗരത്തെരുവിലൂടെ പോകുന്ന പലരും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതു കാണാം. അയാൾ ഞങ്ങളോടു പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട് തനിയ്ക്ക് 'അപ്ടുഡേററ്ഫാഷ'നിലേ നടക്കാൻ കഴിയുള്ളുവെന്ന്! തന്റെ തറവാടിത്തം പുലർത്താൻ വീർപ്പുള്ള ഒരു പണസ്സഞ്ചിയും ആവശ്യമാണെന്നയാൾ പറയും.

അങ്ങിനെ മിയ്ക്കദിവസങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ പാർക്കിലോ അഥവാ ബീച്ചിലോ ചെന്നിരിയ്ക്കും.

തൻെറ ഭാവനയുടെ ചിറകു വിടർത്തിക്കൊണ്ട് സുകുമാരൻ ഉടനെ ഒരു ഹിന്ദിപ്പാട്ട് നീട്ടിച്ചൊല്ലും! അതിൽ ഞങ്ങൾ അനുമോദിച്ചില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ നീരസത്തിൻെറ ചില നിഴലുകൾ കളിയാടാൻ തുടങ്ങും.

"ആരുടെയാണീ ഹിന്ദിപ്പാട്ട് ?" ഞങ്ങൾ ചോദിക്കും. ആ ചോദ്യം കിട്ടേണ്ടുന്ന താമസമേയുള്ള "ഞാനിന്നലെയെഴുതിയതാണ്" എന്നയാൾ മറുപടി പറയും.

"എങ്ങിനെയുണ്ട് ?" ഒരു നല്ല അഭിപ്രായം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ചോദിക്കും!

"നന്നായിട്ടുണ്ട്!"ഞങ്ങൾ മറുപടിപറയും.

തെരുവിലൂടെ പോകുന്ന പെൺകിടാങ്ങളുടെയെല്ലാം അംഗവിച്ഛേദനംചെയ്ത് സൌന്ദര്യത്തിൻെറ വില നിർണ്ണയിക്കലായിരുന്നു സുകുമാരൻെറ ഏററവും രസംപിടിച്ച തൊഴിൽ.

വാസ്തവത്തിൽ സുകുമാരന്ന് തന്നെയൊഴികെ ആരെപ്പററിയും ഒരു നല്ല അഭിപ്രായമില്ല. അതയാളുടെ സഹജസ്വഭാവമാണ്! വല്ലപ്പോഴും അയാൾ താനെഴുതിയ ഒരു കഥ കാണിച്ചുതന്നു ഞങ്ങളോടു പറയും:—

" 'മൊപ്പസാങ്ങി'ന്നു തപസ്സുചെയ്താൽ സാധിക്കുമോ ഇത്ര 'റിയലിസ്റ്റിക്കാ'യി ഒരു കഥയെഴുതാൻ ?" ഞങ്ങൾ ഉൾച്ചിരിയോടൊന്നു മൂളും. അയാൾ സംഭാഷണം ആരംഭിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽപ്പിന്നെ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം വലിയ ഭയമാണ്! 'ഞാൻ' എന്നൊരു വാക്കല്ലാതെ ആ സംഭാഷണത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് കേൾക്കാൻ കഴികയില്ല.

"ഞാൻ ഇന്നലെ ഇന്ന പത്രത്തിലേക്ക് ഒരു കഥ അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്; അതടുത്തുവരുമെന്നു തോന്നുന്നു;" "ഞാൻ എഴുതുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾക്കെഴുതാൻ സാധിക്കുമോ ?" ഞാൻ 'കൊല്ല'ത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു പത്രത്തിൻെറ വിശേഷാൽപ്പതിപ്പിലേക്ക് ഒന്നാന്തരമൊരു ചെറുകഥ അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്." അങ്ങിനെ പോകും അയാളുടെ പവ്വത്രപ്രസംഗം. പാവം! അയാൾ വരുമ്പോഴെല്ലാംഞങ്ങൾ "ഇതാ 'ലാത്തി' വരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒഴിഞ്ഞുമാറാറുണ്ട്. എങ്കിലും ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്ന് യാതൊരു കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടക്കയാൾ പറയും:—"എനിക്ക് പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു, പ്രതിഫലം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല." നൈരാശ്യത്തിൻെറ ആഴത്തിൽനിന്നും തെറിച്ചുപൊന്തുന്ന ആ വാചകം കേട്ട് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം സഹതാപം തോന്നാറുണ്ട്. യശസ്സിൻെറ പിന്നാലെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത കുതിരയെപ്പോലെ കുതിച്ചുപായുന്ന ആ സാധുവിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഓർക്കാറുണ്ട്.

സുകുമാരൻ ഇടക്കു പറയും:

"ഞാൻ ഒരു 'വേർസറൈറൽമേൻ' തന്നെയാണല്ലെ ? എന്തുപറയുന്നു ?"

"ശരിയാണ്" ഞങ്ങൾ അനുകൂലിക്കും.

"കവിതകൾ, കഥകൾ, പാട്ടുകൾ, എല്ലാം എനിക്കു വശമാണ്." അയാൾ അഭിമാനത്തോടുകൂടി പറയും "പക്ഷെ ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാത്തതുകൊണ്ട് പ്രചോദനം ലഭിക്കുന്നില്ല" അങ്ങിനെ ഒരു തരം 'പെസിമിസം' അയാളുടെ മനസ്സിൽ രൂപമെടുക്കുകയും ചെയ്യും.

പതിവുപോലെ ഒരുദിവസം ഞങ്ങൾ 'ഈവിനിങ്ങ്വോക്കിന്ന്' പോകയായിരുന്നു. വഴിക്കുവെച്ച് ഞങ്ങളിലൊരാൾ സുകുമാരനോടു ചോദിച്ചു.

"പുതിയ മലയാളചിത്രം വന്നിട്ടുണ്ടത്രെ! 'ചന്ദ്രിക'! നമുക്കൊന്നു കാണാൻ പോണ്ടെ ? 6–30–ന്നാണ് 'ഷൊ' തുടങ്ങുക.

കെട്ടഴിഞ്ഞ ചിന്തകളിൽനിന്നും ഞെട്ടിയുണർന്ന അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ശരിയാണ്. 'ചന്ദ്രിക'യിൽ അടുത്ത തവണ എൻെറ കഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല." പെട്ടെന്ന് ഒരു കൂട്ടച്ചിരി അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങി.

"എന്താ സുകു, നിനക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ ?" ഞങ്ങൾ അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ താൻ പറഞ്ഞുപോയ വിഡ്ഢിത്തത്തെയോർത്തു സുകു പശ്ചാത്തപിച്ചു.

ഉടനെ മറെറാരു രസികൻ തട്ടിവിട്ടു.

"എടോ, സുകു, തൻെറ ഒരു കഥയുടെ 'പ്രൂഫ്' ഞാൻ പത്രമാഫീസ്സിൽക്കണ്ടു. മൈകൺഗ്രാജ്ജുലേഷൻസ്!"

"അതുവ്വോ? എപ്പോൾ?" സുകു ഉല്ക്കണ്ഠ പുരണ്ട സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"ഇന്നലെ! ഞാൻ എൻെറ ഒരു കവിത കൊടുക്കാൻ പോയപ്പോൾ!"

"നേരാണോ?"

"വെള്ളം കൂട്ടാത്തനേര്!"

"സത്യമാണോ?"

മൂടുപടമില്ലാത്ത സത്യം!"

സുകു വീണ്ടും ചിന്തയുടെ ചിറകിൽ വിഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി അയാൾ പ്രതീക്ഷകളുടെയിടയിൽക്കിടന്നൊന്നു കറങ്ങി. ഓരോ ആഴ്ചതോറും അയാൾ ആ പത്രം വാങ്ങിനോക്കി. തൻെറ കഥമാത്രം അതിലില്ല. എന്തായിരിക്കും കാരണം? പൊട്ടാനടുത്ത ആററംബോമ്പ്പോലെ അയാളുടെ മസ്തിഷ്കമൊന്നു ഞെരുങ്ങി. കടന്നലുകൾപോലെ ചിന്തകൾ അന്തരംഗം തുളച്ചുകയറി.

"ലോകത്തിൽ സുകു ഏററവുമധികം വെറുക്കുന്ന ജന്തുവേതു്?" ഞങ്ങൾ ഒരുദിവസം നേരമ്പോക്കിനുവേണ്ടി ചോദിച്ചു.

"പത്രാധിപർ!" അയാൾ അല്പം വെറുപ്പോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഞങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുവെങ്കിലും നേരമ്പോക്ക് സഹതാപത്തിനു് വഴിമാറിക്കൊടുത്തു.

സുകു കേറിയിറങ്ങാത്ത പത്രമാഫീസുകളില്ല. എല്ലാ പത്രാധിപന്മാരെയും അയാൾ നേരിട്ടുകാണും. അറുക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുന്ന ആട്ടിൻ പററത്തെ കശാപ്പുകാരൻ കണിശമായൊന്നു പരിശോധിക്കുന്നതുപോലെ പത്രാധിപർ അയാളെ ആകപ്പാടെ ഒന്നളന്നുനോക്കും! എന്നിട്ടിങ്ങനെ വിധികല്പിക്കും.

"തല്ക്കാലം ഇവിടെ 'സ്റ്റോക്കു' ധാരാളമുണ്ടു് മിസ്റ്റർ! അതുകൊണ്ടു് ക്രമേണ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ നോക്കാം!" ആ മറുപടി കിട്ടിയാൽ അയാൾ ഒരർദ്ധബോധാവസ്ഥപൂണ്ടു് തിരിച്ചുപോരും. പിന്നെ ആ കഥയെപ്പററി യാതൊരെത്തും പിടിയുമുണ്ടാവില്ല.

ദിവസങ്ങൾ പിന്നിട്ടുപോയി. സുകുമാരൻെറ ശരീരവും മനസ്സും ഒരുപോലെ ക്ഷീണിച്ചുവന്നു. രാവും പകലും അയാൾക്കു് തൻെറ കഥകളെപ്പററിയും അവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചെത്തുന്ന പത്രങ്ങളെപ്പററിയുമായി വിചാരം. രാത്രി ഒന്നു മയങ്ങിയാൽ അയാൾ തൻെറ കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായി സ്വപ്നം കാണും. ഉണർന്നുനോക്കുമ്പോൾ ശൂന്യതമാത്രം! ശരീരം നല്ലപോലെ കാത്തുരക്ഷിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ സുകുവെ ഉപദേശിക്കാതിരുന്നില്ല.

എല്ലാവർക്കുമുള്ളതുപോലെ അയാൾക്കുമുണ്ടു് ഒരു പ്രേമകഥ. ഒരിക്കൽ സുകു സ്വതസ്സിദ്ധമായ സാഹിത്യരസികത്വത്തോടുകൂടി ആ കഥ ഞങ്ങൾക്കു് വിവരിച്ചുതന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഇന്നലെ നിശീഥിനി ഒരു പുതിയ സ്വപ്നം എൻെറ ഉറക്കത്തിൽ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചു. ഹാ! എന്തൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു അതു്! എൻെറ പ്രേമഭാജനമായ അവൾ എന്നെ മന്ദംമന്ദം സമീപിച്ചു. അവ്യക്തമായ ആ സ്വപ്നത്തിൽ എനിക്കു് മുഴുവൻ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവളുടെ കയ്യിൽ കമനീയമായ ഒരു പിച്ചകമാല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതെൻെറ കഴുത്തിലണിയിച്ചു. ആയിരമായിരം പ്രണയഭാവനകൾ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ശലഭങ്ങളെപ്പോലെ തത്തിപ്പറന്നു. നിമിഷങ്ങൾ നിർവൃതിയിൽ തങ്ങിനിന്നു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഇക്കിളികൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അവൾ എൻെറ കരവലയങ്ങളിൽപ്പെട്ടു. എനിക്കൊരു കോരിത്തരിപ്പുണ്ടായി! മാദകമായ ആ വിലാസലഹരിയിൽ ഞാൻ സർവ്വവും മറന്നു് ആണ്ടുമുങ്ങി. പെട്ടെന്നു് ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു കഷ്ടമെ! എൻെറ കരവലയങ്ങളിൽക്കിടന്നു കളിച്ചിരുന്നതു് ഒരു 'തലയിണ'യായിരുന്നു. സമയം അർദ്ധരാത്രി! പാതിരാച്ചന്ദ്രൻ പൂനിലാവു പൊഴിക്കുന്നു. ആകാശത്തു അഞ്ചാറു കമ്പിത്തിരികൾ കത്തിനിന്നിരുന്നു. ഞാൻ ഒന്നുകൂടി ഉറങ്ങിനോക്കി. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം! ആ കിനാവു് ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടില്ല."

പിന്നീടു് ഞങ്ങൾ കുറച്ചുദിവസത്തേക്കു സുകുവിനെക്കണ്ടതേയില്ല എന്തായിരിക്കും ഇതിന്നു കാരണം? ഞങ്ങൾ ആലോചിച്ചു. യാതൊരു മുടക്കവും വരുത്താത്ത സുകുവിൻെറ 'ഈവിനിങ്ങ്‌വോക്കി'ന്നുപോലും ഭംഗം നേരിട്ടുവെ

ന്നോ? ഞങ്ങൾക്കതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ ആരും ഓർത്തിരുന്നില്ല, മനോഹരമായ മഴവില്ലിന്റെ പിന്നിൽ കരിങ്കാറുകൾ കളിയാടുമെന്ന്! അന്യോന്യം വെടിപറഞ്ഞും, ചിരിച്ചും, കളിച്ചും ഇടയ്ക്കു ചിന്തിച്ചും ഞങ്ങളോടൊപ്പം ജീവിച്ചിരുന്ന ആ ആത്മസുഹൃത്തിന്ന് കഠിനമായ ജ്വരമാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ ആ ആത്മസുഹൃത്തിനെ കാണാൻചെന്നു. കട്ടിലിൽ, കരിമ്പടത്തിനുള്ളിൽ, അയാൾ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്നിരുന്നു. വിളർത്തു വികൃതമായ കവിളുകൾ, തേജസ്സററ കണ്ണുകൾ, മെലിഞ്ഞ ശരീരം, താടിവളർന്നു വികൃതമായ മുഖം. ഞങ്ങൾക്ക് കണ്ണുനീർ വന്നു. ആ സുഹൃത്തു ഞങ്ങളെ അറിഞ്ഞുവൊ ആവൊ!

“സുകു, നീ ഞങ്ങളെ അറിയുമൊ?” ഞങ്ങൾ ഹൃദയവ്യഥയോടെ ചോദിച്ചു.

“അറിയും!”—അസഹ്യമായ ഞെരക്കം!! ആ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് സ്നേഹത്തിന്റെ കണികകൾ അടർന്നുവീണു. ആ ഹൃദയത്തിൽ ഒരഗ്നിപർവ്വതം കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അടുത്തുള്ള ‘ടീപ്പോയ’യിന്മേൽ ചില മരുന്നുകുപ്പികൾ ഇരിപ്പുണ്ടു! ഡോക്ടർ സുകുവെ കുഴൽവെച്ച് പരിശോധിച്ചു.

“മാനസികമായ അസ്വാസ്ഥ്യമാണ് രോഗത്തിന്ന് കാരണം” ഡോക്ടർ ‘സ്റ്റെതസ്ക്കോപ്പ്’ ചെവിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. അടുത്തു നിന്നിരുന്ന പിതാക്കൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

“തലച്ചോറില്ലാത്ത പത്രാധിപന്മാർ!” സുകു പിച്ചും പിരാന്തും പുലമ്പുകയാണ്! ‘ഡലീറിയം!’

“പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് നിരാശപ്പെടേണ്ടപോലും!”

ഹാ! എന്തൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു അതു്! കമനീയമായ പിച്ചകമാല്യം അവളെന്റെ കഴുത്തിലണിയിച്ചു.” സുകു ബോധമില്ലാതെ പുലമ്പി. ഞങ്ങൾ മിണ്ടുവാൻ വയ്യാതെ മിഴിച്ചു നിന്നു.

ഉടനെ വാതില്ക്കൽ ആരോ മുട്ടി. ഞങ്ങൾ തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ‘പോസ്റ്റ്മേൻ’ കുറെ പത്രങ്ങൾ കയ്യിൽത്തന്നു. സുകുവിന്റെ കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പത്രങ്ങളായിരുന്നു അതു്! അല്പം വൈകിപ്പോയെന്നു് ഞങ്ങൾക്കുതോന്നി. ആ പത്രങ്ങൾ കാണിച്ചാലെങ്കിലും സുകുവിന്റെ രോഗം മാറുമെന്ന ആശയാൽ ഞങ്ങൾ അവ ആ ആത്മസുഹൃത്തിനെക്കാണിച്ചു. പക്ഷെ ഒന്നു പൊട്ടിക്കരയുകമാത്രമാണയാൾ ചെയ്തത്!

യശസ്സിന്റെ പിന്നാലെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത കുതിരയെപ്പോലെ കുതിച്ചുപാഞ്ഞ ആ സുഹൃത്തിനെയോർത്തു ഞങ്ങളിന്നും നെടുവീർപ്പിടാറുണ്ട്.

പി. ആർ. സീനിയർ.

153222
34369
521: N291
H7

UNIVERSITY LIBRARY
10 APR 1952
MADRAS